

ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН ТАЛАНТ
Romantic Times

ЛИНДА ХАУАРД

ЛАСКАТА НА ОГЪНЯ

ЛИНДА ХАУЪРД ЛАСКАТА НА ОГЪНЯ

Превод: Вирджиния Драгиева

chitanka.info

Ани Паркър се установява в глухото златотърсаческо градче Силвър Миза, Аризона, защото това е единственото място, където хората смятат, че жена-лекар е по-добре от никакъв лекар. Самотният ѝ живот неочаквано свършва в една зимна нощ, когато Рейф Маккей нахлува в приемната ѝ с куршум в хълбока и убиец по петите си. Насочил револвер към нея, той я отвлича високо в планините на Аризона — в един свят, изпълнен с рискове и страст. В този свят всеки от двамата има да открие поне една съдбовна тайна: Рейф ще изпита целебната сила на нейните ръце, а Ани ще познае огъня на страстта, в която ще я посвети мъжът на живота ѝ...

*Посвещавам тази книга на племенницата ми, Брандуин
Робинсън, която заобичах от мига, в който се роди.*

ПЪРВА ГЛАВА

Аризона, 1871 година

Някой го следеше почти през целия ден. Когато по пладне спря да хапне нещичко, забеляза издайническо проблясване в далечината искрица, просветнала за части от секундата, но достатъчна, за да го хвърли в тревога. Може би слънчев лъч се бе отразил от нечия тока или шпора. Преследвачът му бе проявил непредпазливост и вече не разполагаше с предимството на изненадата.

Рейф Маккей изобщо не се трогна от тая работа: невъзмутимо продължи да язди, сякаш не бързаше за никъде. Скоро щеше да се мръкне и той реши да открие кой го следи, преди да си избере място за пренощуване. Пресметна, че преследвачът му трябва да е достигнал откритото място преди рядката горичка. Измъкна полевия бинокъл от дисагите и се прикри в сянката на кичест бор, за да не го издаде проблясването на отразената от лещите светлина. Насочи бинокъла към онзи участък от пътеката и бързо откри мъжа, който яздеше тъмнокафяв кон с по-светъл преден десен крак. Ездачът се движеше бавно, силно наведен напред, за да разчита следите. Маккей бе минал оттам преди около час.

Мъжът му се стори познат. Маккей фокусира бинокъла върху отдалечената фигура и напрегна паметта си, но разстоянието бе твърде голямо, за да различи добре лицето на конника. Стойката на мъжа му напомняше за някого, а май беше виждал и коня; глождеше го мисълта, че по пътя си се е сблъсквал с този човек, а това изобщо не му се нравеше. Не можеше да си спомни името му, на езика му беше, но не се сецаше. Такъмите на коня бяха обикновени, облеклото на ездача също не се отличавахе с нещо особено, само шапката му биеше на очи — сплескана, черна, обточена със сребристи ширити...

Треърн.

Дъхът на Маккей премина със свистене през стиснатите му зъби.

Наградата за главата му сигурно беше доста тлъста, щом и Треърн се бе повлякъл подире му. Той се ползваше със славата на

добър следотърсач и адски точен стрелец, но най-лошото бе, че никога не се предаваше; захапеше ли нещо, не го пускаше.

Четирите години преследване и бягство бяха научили Маккей да не върши нищо прибързано и глупаво. Времето и шокът от изненадата бяха на негова страна, а и опитът му не бе за подценяване. Треърн още не знаеше, че преследваният вече се е превърнал в преследвач.

Маккей предполагаше, че противникът му вероятно също има бинокъл, затова се метна на коня и навлезе по-навътре в гората, сетне зави надясно, така че едно възвишение го скри от преследвача. По време на войната се бе научил да преценява предимствата на релефа и да избира пътя си така, че винаги да може да се скрие или да избяга. В гъсталака лесно можеше да прикрие следите си и да заблуди Треърн, ала войната му беше дала и друг урок: никога не оставяй жив враг зад гърба си. Ако не се справеше с него сега, щеше да се наложи да го ликвидира по-късно, когато обстоятелствата можеше да не бъдат в негова полза. Треърн сам си бе подписал смъртната присъда, тръгвайки на лов за главата му. Маккей отдавна се бе преборил с всички скрупули и не му пукаше, че убива преследвачите си — това беше въпрос на живот и смърт. Страшно бе уморен от непрекъснатото бягство и криене.

След като се върна с около миля назад, слезе от коня, върза го зад една скала и продължи пеша до открита полянка, откъдето се виждаше пътеката. Според предвижданията му убиецът трябваше да се появи след около половин час. Маккей носеше пушката си в калъф, праметнат през рамото. Беше винтовка с пълнител, с която се сдоби преди няколко години. От пътеката го делиха около двадесет метра, така че се надяваше да улучи преследвача още с първия изстрел. Внимателно зае позиция зад една скала под висок кичест бор и зачака.

Времето течеше, а от Треърн нямаше никаква следа. Маккей лежеше неподвижно и се вслушваше във всеки шум. Птиците пееха безгрижно, свикнали с присъствието му. Дали нещо не бе пробудило подозрение у Треърн? Не бе сгрешил никъде. Може би преследвачът просто бе спрял да си отдъхне или бе решил да увеличи нарочно разстоянието помежду им, за да обмисли действията си. Треърн имаше навика да изчаква най-подходящия момент, за да атакува. Маккей също действаше по този начин. Много мъже бяха срещнали смъртта си, хвърляйки се безразсъдно срещу обстоятелствата.

Полковник Мозби все казваше, че най-силната страна на Рейф Маккей е нападението от засада, тъй като е търпелив и издръжлив. Той устояваше на неудобството, глада, болката и отегчението, защото се концентрираше изцяло върху непосредствената си задача. Падащият мрак откри и нови възможности. Треърн може и да беше спрял да пренощува, тъй като бе трудно да се разчитат следите в тъмнината. Сигурно лежеше и дебнеше да забележи светлината на горящ огън; но Треърн би трябвало да е достатъчно хитър да съобрази, че човек, който бяга и се крие, трябва да е напълно превъртял, за да накладе огън, пък и само един пълен глупак ще спи до запален огън. Можеш да оцелееш само ако накладеш огън, колкото да си стотвиш нещо, после го загасиш и преспиш на съвсем друго място.

В този момент Маккей имаше три варианта за действие: да остане да дебне появяването на Треърн, да се върне още назад и да се опита да го изненада или да използва прикритието на нощта, за да увеличи разстоянието помежду им.

Конят му тихо изпръхтя отзад и Маккей изпсува наум. Веднага последва отговорно изцвилване и то някъде съвсем близо. Рейф мигновено се претърколи и насочи дулото на пушката по посока на звука. Треърн стоеше наоколо десет метра вляво и не се знаеше кой от двамата е по-изненадан. Убиецът държеше револвер в ръка, но се целеше към коня на Маккей. Долови размърдването на Рейф и рязко се обърна. Все пак Маккей успя да стреля пръв, но Треърн отскочи настрана и избягна куршума. Отекна нов изстрел.

Рейф усети скалата зад гърба си, ловко се прехвърли през нея и се отърколи надолу. Устата му се напълни с кал и борови иглички, но това беше по-приемлив вариант, отколкото онзи да го надупчи на решето. Изплю мръсотията, полека се надигна и тръгна надясно към коня си, криейки се зад скалата.

Настроението му бе скапано. Какво, по дяволите, търсеше Треърн толкова далеч от пътеката? Явно не очакваше подобно развитие на нещата, иначе нямаше да бъде толкова изненадан, че намира плячката под носа си. Е, да, понякога и най-добрите капани не вършат работа, отгоре на всичко се бе набутал сам в ръцете на Треърн, губейки възможността да го изненада.

Промъкна се зад друг висок бор, коленичи и се вслуша в околните шумове. Добре съзнаваше, че е оплел конците. На Треърн му

стигаше само да си избере едно удобно местенце, откъдето да наблюдава коня му, и да чака. Единственият му шанс бе да пречука убиеца, преди онзи да го спипа. Не му се мислеше колко хора бяха убити, опитвайки се да свършат същото нещо.

Презрителна усмивка повдигна ъглите на устата му. Мракът се сгъстяваше. Длъжен беше да покаже на Треърн кой може да пълзи по-добре в тъмното.

Затвори очи, ушите му попиваха всеки звук. Долови как цвърченето на насекомите и дървесните жаби се усилва, нощните животни се пробуждаха. Когато след десетина минути отвори очите си, зрението му се бе нагодило към мрака и той с лекота различаваше контурите на дърветата и храстите.

Маккей натъпка борови иглички между шпорите на ботушите си, за да не дрънчат, и прибра пушката в калъфа ѝ — щеше да му пречи при пълзенето. Извади револвера от кобура, легна по корем и бавно като змия започна да пълзи към един храсталак.

Леденостудената земя му припомни, че зимата още не е разхлабила мразовитите си обятия. Денят бе сравнително топъл и той бе свалил палтото си, което бе останало вързано за седлото. Сега след залез-слънце температурата бързо спадаше.

Не за пръв път береше студ, а тръпчивият аромат на борови иглички му припомни, че неведнъж бе пълзял, за да спасява кожата си. През 63-та бе обиколил всички вражески позиции, като минаваше на не повече от метър покрай янките, а след завръщането си докладва на Мозби броя и разположението на всички охранителни постове. През една дъждовна ноемврийска нощ се беше влачил в калта с куршум в крака, а янките яростно сечаха храстите подире му. Само това, че беше оплескан с кал до неузнаваемост, го спаси от явна смърт.

Отне му половин час да изпълзи нагоре по скалата и да се прехвърли от другата ѝ страна, гърчейки се като змия, която влиза във водата. Спря и внимателно се вгледа в мрака, мъчейки се да различи сред дърветата силуета на Треърн, а слухът му се напрегна да долови иззвънтяване на подкова или цвилене. Ако преследвачът му бе толкова хитър, за какъвто го мислеше, сигурно вече бе преместил конете.

Колко време щеше да издържи Треърн да дебне нащрек, с напрегнати сетива? Непривикналите се уморяваха бързо. Маккей бе дотолкова свикнал с напрежението, че дори и не мислеше за това.

Изминалите четири години не се различаваха от войната, само че сега беше сам и не освобождаваше пари, оръжие и коне от армията на Севера. Хванеха ли го сега, нямаше да го разменят срещу друг пленник; нямаше шанс да отърве кожата. За залавянето му — жив или мъртъв — бе обявена награда.

Пълзя още цял час, придвижвайки се сантиметър след сантиметър, мускул след мускул, докато наближи канарата, зад която бе вързал коня си. На всеки метър спираше и се ослушваше. Движеше се страшно бавно — за половин час бе изминал само двайсетина метра, а до скалата му оставаха не по-малко от сто. Долови слабо извъняване на копито по камъка — явно конят преместваше тежестта си от единия крак на другия. Долови дълбокото тежко дишане на спящо животно. Не различаваше нито собствения си кон, нито този на Треърн, но по посоката на звука разбра, че жребецът му е все още там, където го беше оставил. Треърн явно бе решил, че ще стане прекалено уязвим, докато мести конете.

Измъчваше го единствено въпросът къде е преследвачът му. На място, откъдето можеше да наблюдава коня на Маккей. На добре прикрито място. Дали още беше нащрек или сетивата му се бяха притъпили от умората и напрежението? Дали не беше задрямал?

Маккей пресметна, че бяха изминали около пет часа, откакто се бе сблъскал с Треърн, значи трябва да беше около десет часа. Врагът му бе прекалено опитен, за да сдаде багажа толкова бързо. Чак през ранните утринни часове сетивата се притъпават, защитните инстинкти замират, клепачите се наливат с олово и тежат около двайсет кила всеки, а мозъкът се вцепенява от изтощение.

Треърн добре го познаваше, дали предполагаше, че Маккей ще атакува сега? Дали не беше решил да дремне за малко, мислейки си, че Рейф ще се опита да се добере до коня си чак преди разсъмване? Или пък, че задрямалото добиче ще се стресне и настъпилата суматоха ще го разбуди?

Маккей се ухили, обладан от безразсъдство. По дяволите, все едно беше дали ще пълзи или ще върви право напред към коня си. От опит знаеше, че смелите и безразсъдни постъпки дават по-голям шанс за успех.

Приблужи се до скалата, зад която беше приютен конят, и изчака, докато пръхтенето на животното му подсказа, че жребецът се е

разбудил. Почака още няколко минути, сетне безшумно се изправи на крака и се промъкна до коня, който различа миризмата му и доверчиво свря муцуна в господаря си. Маккей погали копринено гладката козина, хвана поводите и полека се плъзна на седлото.

Кръвта му кипеше, сърцето му бясно туптеше, както винаги при голяма опасност, и той здраво стисна зъби, за да удържи възторжения победен вик, напирал в гърдите му. Жребецът вибрираше под него, усетил бясната възбуда у господаря си. Маккей изпитваше огромно удоволствие от риска.

С желязно самообладание той обърна коня и леко го смушка с пети — теренът бе неравен и трябваше да се движат ходом. Настъпи най-опасният момент, Треърн сигурно се бе събудил...

Долови лекото прищракване на ударник и мигновено се залепи за гърба на коня, рязко дръпна поводите и го пришпори. Усети огнено пронизване в левия си хълбок части от секундата, преди да отекне изстрелът. Припламването пред дулото издаде позицията на Треърн и Маккей стреля преди онзи да даде втори изстрел. Едрият дорест кон излетя като стрела, окуражен от ритника на Рейф и мракът ги погълна. Чаткането на копитата не можа да заглуши лютите псувни на Треърн.

Изминаха в бесен галоп около четвърт миля, Маккей мислеше само как да спаси живота си. Адска болка изгаряше хълбока му, лепкава влага се стичаше по крачола му. Рейф обузда буйното темпо на коня, смъкна със зъби ръкавицата си, опипа тялото си и откри две дупки в ризата си, а под тях имаше и две дупки в тялото му — куршумът на Треърн го бе пронизал. Той развърза кърпата от врата си, натъпка я под ризата и силно я притисна с лакът към раните, за да спре обилното кървене.

По дяволите, беше му страшно студено! Конвулсивни тръпки го разтресоха от главата до петите, трепереше като мокро куче и едвам се съдържаше да не завие от болка. Нахлузи ръкавиците, развърза кожуха си от седлото и се уви в дебелата дреха. Продължаваше да го тресе, а кръвта се стичаше надолу по крака му. Кучият син не беше засегнал важни органи, ала кръвоизливът бе обилен.

Играта на догадки започна отново. Треърн сигурно си мислеше, че Рейф ще гледа да се отдалечи колкото се може повече до изгрев-слънце. Маккей прецени, че е изминал около миля, когато достигна гъста борова гора. Реши да спре. Даде на животното малко храна и

вода, потупа го шията като похвала за издръжливостта и разпъна постелката за спане. Трябваше да спре кръвоизлива и да се стопли, в противен случай Треърн щеше да го намери проснат в безсъзнание на пътеката.

Сложи манерката с вода до главата си, уви се в одеялото и легна на лявата си страна върху килима от борови иглички, така че тялото му да затиска раната на гърба, и притисна дланта си към изходната рана на корема му. Беше страшно неудобно да лежи така, щеше му се да вие от болки, но по-добре да изтърпи неудобството, отколкото да му изтече кръвта. Дори и болката да го отпуснеше, не биваше да задрямва.

Не беше ял от обед, но не изпитваше глад. Пийваше по малко вода от време на време и наблюдаваше блещукането на звездите през гъстата корона на дърветата. Мъчеше се да долови и някакъв издайнически шум, макар да не очакваше Треърн да го последва веднага. Нощта го обгръщаше само с обичайните си звуци.

Лека-полека се затопли и острата болка в хълбока отстъпи място на тъпо пулсиране. Ризата му се вкорави, явно кръвоизливът бе спрял. Страшно му се спеше и Рейф със сетни сили се противеше на налегналата го сънливост. Щеше да си отспи после, като убие Треърн.

Малко преди съмване се изправи на крака. Беше толкова зашеметен и отслабнал, та залитна и се подпря с ръка на едно дърво — инак щеше да се стовари като труп на земята. По дяволите, беше загубил повече кръв, отколкото предполагаше; чувстваше се страшно омаломощен. Събра силите си и тръгна към коня, шепнейки успокоително; извади парче говежда пастърма от дисагите с ясната мисъл, че храната и водата ще го освестят. Насили се да хапне малко, сетне бавно поведе коня по пътя, откъдето беше дошъл. Първия път се провали, но сега на всяка цена трябваше да успее. Треърн сигурно се движеше по кървавата диря.

Само след няколко минути забеляза как врагът му изкачва падината с револвер в ръка. Маккей изпсува през зъби — Треърн беше достатъчно прозорлив, щом беше на крака. Или усещаше опасността с шестото си чувство, или беше мръсникът с най-голям късмет, когото Маккей бе срещал.

Прицели се, но Треърн добре използваше прикритието на релефа и не откриваше тялото си. Рейф хващаше на мушката ту рамото му, ту част от крака му, ту плоското дъно на шапката му. Е, добре, щом

можеше само да го рани... Поне щеше да забави врага си и да изравни играта.

Следващата цел, която откри по Треърн, бе част от крака му. Студена усмивка осени лицето на Маккей, докато насочваше дулото. Ръката му не трепна, докато натискаше спусъка. Дивият вой на Треърн отекна почти едновременно с изстрела.

Маккей мигновено се обърна и се метна на коня с огромно усилие. Остра болка пламна в хълбока му, рукна кръв. По дяволите, раните му се отвориха. Ала Треърн също бе ранен — доста време щеше да му трябва да стигне до коня си, това предоставяше на Рейф преднина, от която на всяка цена трябваше да се възползва. По-късно щеше да се грижи за раните си.

Анис Тиодора Паркър вареше слаб валерианов чай и хвърляше по едно око на пациентката си. Еда Кауи бе яка здрава селянка, за която човек можеше да си помисли, че ще роди като едното нищо, ала жената се мъчеше и бе изпаднала в паника. Анис, на която още от детството всички викаха Ани, знаеше, че ако Еда се успокои, ще бъде по-добре и за нея, и за детето.

Занесе горещия чай до леглото и повдигна главата на родилката, за да може да пие.

— Чаят ще облекчи болките ти — успокоително изрече Ани.

Девојката бе едва седемнайсетгодишна и това беше първото ѝ раждане. Валерианът нямаше да помогне на болките, но щеше да успокои Еда и детето щеше да се роди по-бързо.

Жената се отпусна под въздействие на успокоителното, ала лицето ѝ все още бе смъртно бледо, а очите ѝ дълбоко хлътнали в орбитите. Силните контракции следваха една подир друга. По думите на Уолтър Кауи, мъжа на Еда, родилните ѝ мъки бяха започнали преди два дни, но той чак преди малко бе послушал отчаяните ѝ молби за помощ и бе довел Ани в паянтовата им барака. Той мърмореше, че не можел да мигне от писъците и крясъците на жена си, и Ани едва се въздържа да не го зашлеви.

Предлежанието на бебето бе седалищно и раждането нямаше да е лесно. Ани тихо се молеше детето да оживее, тъй като понякога в подобен случай пъпната връв се увиваше около врата на плода и той се

задушаваше в родилния канал. Чудеше се, дори и бебето да оживее, дали щеше да оцелее до първия си рожден ден. Условията в мизерната колиба бяха ужасни, а и Уолтър Кауи бе посредствен некадърник, който никога нямаше да предложи нещо по-добро на семейството си. Беше прехвърлил четиридесетте и Али подозираше, че Еда не му е истинска жена, а просто неграмотно селско момиче, продадено в робство от семейството си, което е гледало да се отърве от едно излишно гърло. Уолтър не бе успял да постигне нищо дори и тук, в Силвър Миза, където копачите откриваха дебели жили благороден метал; ала копането бе изнурителна работа, а Уолтър го мързеше за каквото и да е. Ани прогони от главата си мисълта, че би било по-добре за бебето да умре, беше й жал и за майката и за детето.

Еда изскимтя, щом коремът ѝ се стегна от поредната силна контракция.

— Натискай — тихо нареждаше Ани. Вече се виждаше месечина от бледа плът — задничето на бебето. — Бутай!

Хриптящ вик се изтръгна от гърлото на Еда, раменете ѝ се повдигнаха от сламеника, докато се напъваше, колкото може. Ани натисна огромния ѝ корем, за да ѝ помогне.

Или сега, или никога. Ако Еда не родеше детето, и тя, и бебето щяха да умрат. Родилните болки щяха да продължат, но девойката бе страшно омаломощена и нямаше да издържи дълго.

Малкото дупенце излезе от тялото на Еда. Ани бързо опита да го хване, но то бе прекалено хлъзгаво. Тя промуши пръстите си навътре и успя да хване крачетата на бебето.

— Бутай! — отново нареди на родилката.

Ала Еда се отпусна назад, парализирана от силните болки. Ани изчака следващата контракция, последвала след няколко секунди, и използва естествената сила на вътрешните мускули, за да издърпа малкото телце на новороденото от майката. С пръстите на едната си ръка предпази мускулите в родилния канал от конвулсивно свиване, а с другата постепенно измъкна бебето на бял свят. То лежеше без признаци на живот между бедрата на Еда. И майката, и детето не издаваха никакъв звук.

Ани вдигна малкото телце, положи го с лицето надолу върху ръката си и започна да го шляпа по задничето. Гърдичките му се

повдигнаха и бебето тихо изскимтя, щом въздухът нахлу в дробовете му.

— Готово — довольно изрече Ани и обърна бебето, за да се увери, че устата и гърлото му са чисти. При нормални условия това бе първата ѝ работа, ала сега бе по-важно да накара новороденото да диша. Малкото човече опъна ръце и крака и ревна. Уморена усмивка осени лицето на Ани. Плачът на детето ставаше все по-силен и по-силен.

Пъпната връв спря да пулсира, Ани я отрязва близо до коремчето и я върза, сетне уви бебето в одеялце, за да го предпази от студа. Положи го до топлото тяло на Еда и насочи грижите си към майката, която бе почти в безсъзнание.

— Ето твоето бебе, Еда — изрече Ани. — Здравео момченце! Чуй го как плаче! Справихте се чудесно. След малко ще излезе плацентата и аз ще те почистя и оправя.

Бледите устни на Еда се раздвижиха в безмълвна признателност, ала тя бе твърде изтощена, за да приласкае бебето.

Плацентата излезе безболезнено и Ани въздъхна облекчено, защото кръвенето не бе силно. Един кръвоизлив сега щеше да означава смърт за девойката, тъй като тя бе твърде омаломощена. Ани изми Еда и разтреби колибата, сетне гушна новороденото, тъй като майка му бе твърде слаба, та да може да му обърне внимание, залюля го и затананика. Момченцето се успокои и обърна сбръчканото си лице към нея.

Тя повдигна Еда и ѝ помогна да поеме бебето, разкопча нощницата ѝ и насочи устата на новороденото към голата гръд на майка му. Детето за миг сякаш се поколеба какво да прави със зърното, докосващо устничките му, сетне инстинктът се пробуди и то лакомо засука. Еда се сепна и тихо възкликна.

Ани стоеше настрана и наблюдаваше първите вълшебни и неповторими минути, в които изтощената майка откриваше детето си.

Съсипана от умора, тя си облече палтото и вдигна чантата си.

— Утре ще мина да видя как си.

Еда вдигна поглед от бебето. На бледото ѝ, изпито лице сияеше усмивка.

— Благодарим, докторке. Ти нъ спаси — и мен, и детето.

Ани отвърна на усмивката, докато гореше от нетърпение да излезе вън на въздух, колкото и да бе студено. Беше късен следобед, след час щеше да се спусне мрак. Беше прекарала целия ден на крак до леглото на Еда, без да сложи залък в уста. Гърбът и краката я боляха, бе пребита от умора, ала успешният изход на раждането я изпълваше с чувство на огромно удовлетворение.

Колибата на Кауи бе чак на другия край на Силвър Миза. Трябваше да прекоси целия град, за да стигне до двустайната барака, която ѝ служеше за кабинет и за жилище. В предната стая приемаше болни, а в задната спеше. Докато тътреше крака в калта на единствената „улица“ на Силвър Миза, отвсякъде долитаха грубите поздравии на миньорите. В този час на деня те напускаха участъците си и се прибираха в града, за да се наливат с долнопробно уиски и да пилеят с мъка изкараните си пари на комар и с проститутки. Силвър Миза бе нов град, без служба по реда, без каквито и да е социални придобивки, ако не се броят петте кръчми, разположени в палатки. Предприемчиви търговци бяха издигнали груби дъсчени бараки, за да складират стоките си, ала като цяло дървените постройки се брояха на пръсти. Ани бе направо щастлива, че разполагаше с една от тях за кабинет, а жителите на Силвър Миза имаха късмет, че разполагаха с лекар, пък бил той и жена.

Беше пристигнала тук преди шест — не, преди осем месеца, след като напразно се бе опитвала да открие частна практика в родния си град Филадельфия и в Денвър. Добре бе разбрала печалния факт, че независимо от това колко добра лекарка беше, никой няма да дойде при нея, ако на сто мили околоръст има мъж лекар. А в Силвър Миза нямаше къорав доктор. Дори, и при това положение мина време, докато хората започнаха да търсят помощта ѝ, макар че животът в Силвър Миза бе жесток и суров. Мъжете в града се стреляха, мушкаха се с ножове, биеха се, чупеха си краката и ръцете. Поточето от пациенти лека-полека се превърна в постоянно течаща река. Понякога Ани не сядаше от ранни зори до мрак.

Точно това бе желала винаги, години наред се бе борила да осъществи мечтата си, ала всеки път, щом някой я нарече „Док“ или чуеше някой да казва „Доктор Паркър“, я обземаше тъга, искаше ѝ се баща ѝ да го чуе или да я види от нейде, ала него го нямаше. Фредерик Паркър беше прекрасен човек и прекрасен лекар. Той научи Ани да му

помага още от малка и окуражаваше интереса ѝ към медицината, предаде ѝ всичките си знания и когато нямаше какво повече да ѝ покаже, я изпрати да учи. Подкрепяше я по време на тежките години, докато извоюва медицинската си титла, тъй като май само те двамата смятаха, че и жените имат право да учат медицина. Състудентите ѝ не само я отбягваха, но и всячески се мъчеха да ѝ пречат. Ала баща ѝ я бе научил да пази самообладание и да приема неприятностите с чувство за хумор. Той възторжено подкрепи идеята ѝ да замине на запад да търси място, където хората се нуждаят от лекар, пък бил той и жена.

Беше прекарала около месец в Денвър, когато получи писмо от пастора им, в което ѝ съобщаваше за внезапната смърт на баща ѝ. Д-р Паркър бе здрав човек, макар и да се оплакваше, че вече не е млад и започва да чувства тежестта на годините. Един спокоен неделен ден, след като се нахранил добре, той притиснал гърдите си и издъхнал. Пасторът смяташе, че смъртта му е била лека.

Ани страда дълго и самотно — нямаше нито един близък човек, на когото да изплаче болката си. Когато бе тръгнала да търси късмета си по широкия свят, тя знаеше, че баща ѝ я чака във Филадельфия, че винаги може да се завърне в родния си дом, ала след смъртта му бе останала сам-самичка на произвола на съдбата. С писмо тя уреди къщата да бъде продадена, а личните ѝ вещи да бъдат предадени на съхранение у леля ѝ.

Искаше ѝ се да му разкаже за живота в Силвър Миза — суров, мръсен и кипящ, за калната улица и искриците човещина, за хората, които печелеха и губеха цели състояния. Той сигурно щеше да ѝ завиди за драматизма и богатството на работата — Ани бе видяла и рани от куршум, и измръзвания, и тежки раждания.

Здрачът се сгъстяваше, когато тя отвори вратата на дома си и се протегна за кремъка, който винаги оставяше на масичката до вратата; с помощта на парче хартия запали лампата. С уморена въздишка сложи чантата си на масата и размърда раменете и схванатия си врат. Щом пристигна в Силвър Миза, си купи кон, защото често ѝ се налагаше да преминава големи разстояния, за да се грижи за болните си, та сега реши да нагледа животното преди съвсем да се стъмни. Държеше го в разнебитен заслон зад бараката. Реша да заобиколи отвън, за да не внася кал в стаите.

Тъкмо понечи да излезе, когато някаква сянка се размърда в отсрещния ъгъл и Ани подскочи. Притисна с ръка разтупканото си от уплаха сърце. Впери поглед в сянката и различи силуета на мъж.

— С какво мога да ви помогна?

— Търся доктора.

Тя се намръщи — ако мъжът беше тукашен, щеше да знае, че докторът е пред него. Сигурно идваше от друго място и очакваше да види мъж. Ани вдигна лампата, опитвайки се да различи чертите му. Гласът му бе нисък и дрезгав, прозвуча по-скоро като шепот, а в интонацията се долавяше проточен южняшки акцент.

— Аз съм д-р Паркър — каза тя и се приближи до него. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Ама вие сте жена — произнесе дълбокият глас.

— Да. — Тя бе достатъчно близо, за да види трескавите му очи и да усети сладникавата миризма на инфекцията. Мъжът се беше подпрял на стената в ъгъла, сякаш се боеше, че няма да може да се изправи, ако седне на някой стол. Ани сложи лампата на масата и я насочи така, че меката светлина да достига и най-отдалечените ъгли на тясната стаичка. — Къде сте ранен?

— В хълбока.

Тя се приближи до дясната му страна, подложи рамо под мишницата му и го прегърна през гърба, за да му помогне. Мъжът изгаряше от треска, която я уплаши.

— Елате да ви прегледам.

Той се скова от докосването ѝ. Тъмната шапка прикриваше израза на лицето му, ала тя почувства погледа му, впит в нея.

— Не се нуждая от помощ — заяви той и уверено, макар и бавно, тръгна към кушетката за прегледи.

Ани донесе лампата и запали още една, сетне дръпна завесата, която скриваше кушетката, в случай че някой друг потърси медицинска помощ. Мъжът свали шапката си, откривайки гъста рошава черна коса, нуждаеща се от вчесване, и предпазливо свлече кожата си.

Ани пое шапката и кожата и ги остави настрана, без да откъсва поглед от ранения. Не забеляза кръв, нито други следи от нараняване, ала мъжът явно беше много зле и имаше силни болки.

— Свалете си ризата — каза тя. — Имате ли нужда от помощ?

Той я изгледа изпод вежди, сетне поклати глава и разкопча ризата си, докъдето можеше. Издърпа краищата от панталона и я съблече през глава.

Тясно парче плат бе увито около кръста му, отляво бяха избили жълто ръждиви петна. Ани взе една ножица и ловко разряза превръзката, която падна на пода. Точно над кръста се забелязваха две рани — една отпред и една отзад. И двете бяха гноясали, а покрай задната се забелязваха и червени ивици.

Рана от куршум, помисли си тя. Беше виждала достатъчно огнестрелни рани в Силвър Миза и не можеше да сгреша.

Усети се, че не си е свалила палтото, и бързо го изхлузи. Мислите ѝ изцяло бяха заети с новия ѝ пациент.

— Легнете на дясната си страна — нареди тя, докато подбираше необходимите инструменти. Той се поколеба и тя въпросително повдигна вежди.

Мъжът безмълвно се наведе да разкопчае колана с кобура, от усилието по челото му изби пот. Откачи кобура и го сложи така, че да му е под ръка. Седна на кушетката, сетне легна така, както тя му бе наредила: с лице към нея. Мускулите му сякаш неволно се отпуснаха, щом усети мекотата на дюшека, който Ани бе сложила върху дървения одър за удобство на болните, сетне мъжът потръпна и отново се стегна.

Ани зави голото му тяло с чист чаршаф.

— Така няма да ви е студено. Ще трябва да стопля малко вода.

Беше приготвила огъня рано сутринта, преди да излезе и въглените почервеняха, щом ги разрови с ръжена. Сложи малко съчки и дърва, сетне донесе вода и я наля в две железни котлета, които висяха на куки над огнището. Малката стая бързо се затопли от пламтящия огън. Ани пусна инструментите в едното котле, за да се изварят, и изжули ръцете си със сапун. Забрави умората, утаила се в крайниците ѝ, докато се връщаше от Едини: обмисляше най-подходящото лечение за новия пациент.

Забеляза, че ръцете ѝ леко треперят, и си пое дълбоко дъх. Мислите ѝ би трябвало изцяло да са съсредоточени върху работата, ала нещо в този мъж я смущаваше. Може би светлите му очи, безцветни като парче лед и хищни като на вълк. Или трескавата топлина, която излъчваше. Тя разбираше, че той има висока температура, ала топлината, излъчвана от стройното, мускулесто тяло, я обвиваше като

одеяло всеки път щом се доближеше до него. Каквато и да бе причината за това, стомахът ѝ се сви на топка, щом той свали ризата си и откри мускулестите си гърди. Ани беше виждала всички степени на мъжката голота, ала никое мъжко тяло не бе въздействало по такъв първичен и заплашителен начин на женската ѝ същност. Къдравите черни косми по широката му мускулиста гръд ѝ напомниха, че природата на човека е животинска.

Той не бе ѝ направил нищо, не бе намекнал за нищо и точно това я плашеше. Може би бе преуморена и всичко бе плод на въображението ѝ. Мъжът бе ранен и се нуждаеше единствено от помощта ѝ.

Тя влезе при него зад завесата.

— Ще ви дам малко лауданум за облекчение на болките.

— Не. — Леденият му поглед я прониза.

Тя се поколеба.

— Манипулациите ще бъдат болезнени, г-н...

Той се направи, че не забелязва паузата, подканваща го да съобщи името си.

— Не искам лауданум. Имате ли уиски?

— Да.

— То ще свърши работа.

— Няма, освен ако не се напиете до загуба на съзнание, така че ви съветвам да изпиете лауданума.

— Не желая да губя съзнание. Сипете ми едно уиски!

Ани извади бутилката и напълни една чаша.

— Ял ли сте? — попита тя, щом се върна.

— Скоро не съм. — Той пое чашата, наклони я леко, сетне погълна уискито на две големи глътки. Изсумтя и потръпна от изгарящия алкохол.

Тя наля вода в един леген и го сложи до леглото, после взе чашата от ръката му.

— Ще измия раните, докато възври водата — спокойно каза Ани и дръпна чаршафа, за да огледа положението. Раните бяха разположени близо до талията на мъжа и панталонът пречеше. — Бихте ли си разкопчали панталона? Трябва ми повече свободно пространство около раните.

Той застина за миг, сетне бавно разкопча колана и копчетата на панталона си. Ани дръпна колана надолу и оголи бледата кожа на хълбока му.

— Надигнете се леко. — Той се подчини и тя плъзна една кърпа под него, сетне ловко подпъхна краищата на друга кърпа в панталона му, за да не го намокри. Опитваше се да не гледа към корема му, покрит с копринени косъмчета, сгъстяващи се надолу, ала голотата на този мъж въпреки всичко ѝ въздействаше по невероятен начин. Та тя бе лекар — какво я бе прихванало изведнъж? Никога не съм се чувствала така, мислено се упрекна Ани.

Той я наблюдаваше как мокри и сапунисва парче плат и внимателно почиства възпалените рани. Дишаше на пресекулки със стиснати зъби.

— Съжалявам — прошепна тя и продължи работата си. — Зная, че боли, ала раните трябва да бъдат почистени.

Рейф Маккей не отговори, просто продължи да я наблюдава. Не болката го караше да диша трудно, а невидимата енергия, която преливаше в тялото му при всяко нейно докосване. Сякаш въздухът бе наситен с напрежение като пред гръмотевичен удар. Той усети въздействието на плътта ѝ дори през дрехите, когато тя го прегърна, за да му помогне да се придвижи до кушетката, а сега едвам устояваше на докосванията ѝ по кожата му.

Сигурно беше от треската, а и отдавна не бе спал с жена. Но каквато и да беше причината, всеки път, щом докторката го докоснеше, Рейф Маккей получаваше ерекция.

ВТОРА ГЛАВА

Лекарката го докосна и от раните бликна черна кръв.

— Кога пострадахте? — попита тя, стараейки се да пипа колкото се може по-внимателно.

— Преди десет дни.

— Раните са останали отворени доста дълго време.

— Да — измрънка той. Не бе имал възможност да спира за дълго, та да се лекува, не и с Треърн, който го преследваше по петите като кръвожадно псе. Раните се отваряха всеки път, щом се метнеше на седлото. Усети мрачно задоволство при мисълта, че и Треърн не можа да даде отдих на ранения си крак.

От уискито му се замая главата и Рейф притвори очи, очаквайки с нетърпение всяко докосване на нежните женски ръце. Д-р Паркър. Д-р А. Т. Паркър според недодяланата табела, окачена на малката колиба. За пръв път виждаше жена-лекар.

На пръв поглед тя му се стори невзрачна: кльощава, с уморено, изпито лице, каквото имаха всички жени из този край. Ала щом се приближи до него, забеляза нежността на кафявите ѝ очи, гъстите руси коси, хванати в небрежен кок, от който изплъзнали се кичурчета се виеха около лицето ѝ. Тя го докосна и той усети огненото вълшебство на ръцете ѝ. Какви ръце! Те го караха едновременно и да се отпуска, и да се напруга. О, по дяволите, сигурно беше пьян! — нямаше друго обяснение.

— Първо ще ви сложа горещи компреси със солена вода — обясни му тя с хладен, безразличен тон. — Ще използвам вряла вода, така че няма да ви е особено приятно.

Той дори не си отвори очите.

— Действайте. — Мислеше за Треърн, който бе изостанал с цял ден път, но всяка минута, която пролежаваше тук, бе спечелена от убиеца.

Ани отвори буркана с морска сол и хвърли една шепа в едното котле, сетне с помощта на клещи потопа парче плат във врящата вода.

Извади го и изчака да се изцеди, сетне пробва температурата на китката си и притисна горещия компрес към входната рана на гърба.

Маккей се стегна, въздухът премина със свистене през стиснатите му зъби, ала не издаде ни звук. Ани съчувствено го потупваше по рамото с лявата си ръка, докато с дясната притискаше горещия компрес към раната.

Щом платът изстина, тя го пусна пак във врящата вода.

— Ще редувам двете рани — заяви тя. — Солта ще спре инфекцията.

— Дай да свършим по-бързо — измърмори той. — Слагайте и от двете страни.

Тя прехапа устни, сетне реши до го послуша. Колкото и зле да беше този мъж, проявяваше изненадваща поносимост към болките. Ани взе още едно парче плат и други пинцети и през следващия половин час прилага горещи компреси със солена вода, докато кожата покрай раните не стана тъмночервена, а гноясалите отворстия не побеляха. През цялото време мъжът лежа напълно неподвижно със затворени очи.

Тогава тя взе една хирургическа ножица, опъна силно кожата му и изряза мъртвата бяла плът. От раните отново бликна кръв, примесена с гной. Ани изстиска внимателно гноята и замърсената кръв, излязоха и парченца плат, конци и тънка ивица олово от куршума. През цялото време тя тихо му обясняваше какво прави, макар и да не беше сигурна, че той е в съзнание.

Почисти раните с тинктура от невен, за да спре кървенето, сетне ги намаза с масло, което бе извлякла от мащерка, за да ги предпази от инфекция.

— Утре ще наложа раните с живовляк, а за тази вечер ще ви направя лапи с песъчарник, които ще изсмучат и останалите парченца от дрехите ви.

— Утре няма да съм тук — заяви той, а Ани подскочи от смайване.

Това бяха първите му думи, откакто бе започнала манипулациите. Тя се надяваше, че той е изгубил съзнание, дори беше почти сигурна. Как бе изтърпял тези невероятни болки, без да мръдне и без да издаде звук?

— Не можете да си тръгнете така — нежно каза тя. — Сигурно не сте наясно колко сериозно е положението ви. Ще умрете от отравяне на кръвта, ако инфекцията не бъде спряна.

— Дойдох тук на краката си, госпожо, така че не съм още за умирачка.

Тя стисна устни и гневно заговори:

— Да де, дойдохте на крака, ще можете и да си идете, въпреки че някой друг на вашия хал нямаше да може да се мръдне. Но след един-два дни няма да можете да пълзите, камо ли да ходите. А след седмица ще сте мъртъв. Обещавам, че за три дни ще ви оправя.

Светлите му очи се впиха в нея. Видя сериозното изражение на топлите кафяви очи и почувства треската, изгаряща тялото му. Побиха го тръпки. По дяволите, тя беше права. Това, че беше жена, не й пречеше да бъде кадърен лекар. Мисълта за Треърн, който го следваше по петите, не го напускаше. Беше твърде отпаднал, за да се справи с убиеца. Може би и Треърн бе закъсал, но може и да не беше, а на Рейф не му се искаше да играе при неравни шансове.

Имаше нужда от тия дни на отдых и спокойствие, които му предлагаше докторката, ала не смееше да си ги позволи. Не и тук. Ако беше горе в планината...

— Слагайте лапите — нареди й той.

Дълбокият дрезгав глас я накара да потръпне. Тя мълчаливо се зае с работа: извади пресен песъчарник от един от бурканите с билки, смачка листата и ги наложи върху раните. Отгоре постави мокри кърпи и внимателно го превърза. Той седеше на кушетката и придържаше лапите, докато тя увиваше превръзките около кръста му.

Мъжът се протегна за ризата си и бързо я нахлузи през главата си. Разстроена, Ани го хвана за ръката:

— Не си отивайте — помоли го тя. — Не знам защо сте решил да си вървите, ала това е много опасно за вас.

Той махна напоените с кръв кърпи, пъхнати в панталона му, и стана от кушетката, без да обръща никакво внимание на ръката върху рамото си. Ани се отдръпна, чувстваше се безпомощна и разгневена. Как се осмеляваше този човек да рискува така безотговорно живота си, след като тя положи толкова усилия да му помогне? Защо изобщо бе потърсил помощта ѝ, след като не възнамеряваше да следва указанията ѝ?

Рейф загази ризата си, спокойно закопча панталона и колана си. Сетне препаса ремъка с кобура и го намести на мускулестото си бедро.

Докато той обличаше кожуха си, Ани отчаяно заговори:

— Ако ви дам листа от живовляк, ще налагате ли раните си с тях? Превръзките трябва да се сменят...

— Вземи каквото трябва — прекъсна я той.

Тя объркано премигна.

— Моля?

— Обличай си палтото. Идваш с мен.

— Не мога. Трябва да се грижа за пациентите си, освен това...

Той извади револвера и го насочи към нея. Тя замръзна от страх и сякаш в просъница чу щракването на ударника.

— Казах да си облечеш палтото — тихо каза Рейф.

Светлите му очи бяха непроницаеми, а дрезгавият му глас неумолим, докато ѝ даваше разпореждания с револвер в ръка. Изпълнена със страх и недоверие, Ани облече палтото си, приготви хранителни припаси и сложи инструментите си и различни билки в черната кожена чанта. Леденият поглед следеше всяко нейно движение.

— Хайде стига толкова — каза той и кимна с глава към задната стая. — Оттук. Вземи и лампата.

Тя разбра, че той е проучил разположението на дома ѝ, докато е чакал, и се ядоса. Този чужд човек бе влизал в стаята ѝ, бе нарушил интимността на нейния свят. Ала бе глупаво гласно да изразява обидата си — дулото на пистолета бе опряно в гърба ѝ. Тя излезе през задната врата, а мъжът плътно я следваше.

— Оседлай коня!

— Още не съм го нахранила — възпротиви се тя. Знаеше, че това звучи нелепо, ала някак не ѝ се искаше да мъчи животното.

— Не ме карай да повтарям — предупреди я той. Гласът му беше затихнал до шепот, така че думите му прозвучаха още по-заплашително.

Тя закачи лампата на един пирон. Дорестият жребец, все още оседлан, търпеливо стоеше до кобилата ѝ.

— Побързай.

Ани оседла коня с присъщите ѝ ловки движения. Когато свърши, мъжът ѝ даде знак да се отдалечи.

— Застани ей там, на светлото.

Тя прехапа устни, но се подчини. В главата ѝ се въртеше мисълта да се сниши до коня и бързо да се измъкне от заслона, докато той се оправя с жребеца си, ала мъжът бе предвидил тази възможност. Сега стоеше по средата на конюшната без никакъв шанс за бягство.

Без да сваля погледа и револвера си от нея, той изведе коня си навън и се качи на седлото. Ако Ани не го наблюдаваше внимателно, нямаше да забележи леката скованост на движенията му, причинена от болката. Той сложи торбата с храна в дисагите си.

— Качвай се на коня си, скъпа, и не си мисли за глупости. Прави каквото ти кажа и всичко ще бъде наред.

Ани се озърна плахо, все още не можеше да повярва, че този чужд човек ще я отвлече просто ей така. Денят си бе съвсем обикновен, преди той да насочи револвера си към нея. Ако се оставеше да бъде отведена някъде далеч от този мъж, дали някой щеше да я види отново жива? Дори и да успееше да му избяга, тя се съмняваше, че ще може сама да се справи в пущинака, тъй като бе видяла прекалено много, за да си въобразява, че завръщането ѝ в Силвър Миза ще прилича на разходка с кон. И градът не бе кой знае колко безопасно място, ала животът извън чертите му не струваше и пукната пара.

— Качвай се на скапания кон. — В дрезгавия тон прозвуча жестокост — търпението му бе на края си.

Ани се заплете във фустите си, докато се качваше на седлото, ала знаеше, че е безполезно да протестира или пък да го моли да си облече нещо по-подходящо.

Винаги бе харесвала разположението на къщата си на края на града; беше удобно, макар и уединено, далеч от гюрултията на пияните златотърсачи, които се отдаваха изцяло на порока по кръчмите и бардаците чак до ранните утринни часове. Сега даваше и най-скъпото си, само и само отнякъде да изникне някой пияница. И да си съдереше гърлото от викане, нямаше кой да я чуе.

— Духни лампата — каза той и тя се наведе надолу, за да изпълни нареждането му. Мигновено настъпилият мрак я заслепи, макар и на небето да бе изгрял тънък лунен сърп.

Той отпусна поводите си и протегна свободната си ръка в ръкавица към нея. Едрият дорест кон стоеше като закован — беше

добре дресиран, а и силните крака на мъжа бяха обхванали тялото му като железен обръч.

— Дай ми юздите си!

Нямаше друг избор, освен да му се подчини. Тя му подаде поводите, той ги прехвърли през главата на животното и ги върза за предната висока част на седлото си, така че кобилата ѝ да може да го следва плътно.

— И през ум да не ти минава да скачаш от коня — грубо я предупреди мъжът. — Няма да стигнеш далеч, само ще ме вбесиш. — Тръпки я побиха от дрезгавия заплашителен глас. — Изобщо не си мисли, че ще ми избягаш.

Докато напуснаха Силвър Миза, се движеха в плавен ход, сетне той пришпори дорестия жребец в лек галоп. Ани се държеше с две ръце за седлото. Само след няколко минути горчиво съжаляваше, че не успя да си вземе ръкавиците, тъй като студеният нощен въздух забиваше остри игли в ръцете и лицето ѝ.

Очите ѝ привикнаха към тъмнината и тя видя, че яздат в западна посока нагоре към планините. Знаеше, че там ще бъде още по-студено — дори и в средата на юли снежни шапки покриваха високите върхове.

— Къде отиваме? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи спокойно.

— Нагоре — рязко отвърна той.

— Защо? Защо изобщо трябва да идвам с вас?

— Ти сама каза, че имам нужда от доктор — решително заяви Рейф. — Ти нали си докторка? Тогава си затваряй устата!

Тя млъкна, ала беше на крачка от истерията. Едвам се овладя. Смяташе се за уравновесена, ала бе изпаднала в такава опасна ситуация, че просто не знаеше какво да прави. Във Филаделфия хората, които имаха нужда от медицинска помощ, не отвлечаха лекарите. Честно казано, не я плашеше опасната ситуация, а самият мъж. Още в мига, когато тези студени безцветни очи срещнаха нейните, тя усети, че този мъж е опасен като пума. Той бе способен да те нападне изневиделица и хладнокръвно да те убие. Ани се бе посветила на грижата за ближния, на запазването на живота, а този човек беше пълно отрицание на нейните идеали. Спомни си как, когато го докосваше, ръцете ѝ трепереха не само от страх, а и защото силното мъжко тяло бе пробудило непознати усещания дълбоко в нея. Отново я

завладя същата слабост и тя се засрами. Аз съм лекар, мислеше си Ани, трябва да стоя далеч от тези неща.

След около час вече не усещаше стъпалата си, имаше чувството, че пръстите на ръцете ѝ ще се счупят, ако реши да ги сгъне. Бедрата и гърбът я боляха, а цялото ѝ тяло се тресеше. Тя се взираше в тъмния силует на ездача пред нея и се чудеше как е възможно той още да се крепи на седлото. След такава голяма загуба на кръв, при тая треска и инфекция раненият отдавна трябваше да рухне. Неговата издръжливост и сила я плашеха, защото ако искаше да избяга, трябваше да се справи по някакъв начин с мъжа. Това ѝ се стори почти невъзможно.

Той ѝ бе казал, че ако му се подчинява, ще отърве кожата, но можеше ли да му вярва? Беше му в ръцете, а до този момент той с нищо не бе подсказал, че в душата му се крие, макар и капка милосърдие. Мъжът можеше да я изнасили, да я убие, да направи с нея каквото си иска и тялото ѝ никога нямаше да бъде открито. Всяка стъпка я потапяше все по-дълбоко в опасността, не виждаше как, дори и да избяга, ще може да се върне в Силвър Миза.

— М-моля ви, нека да спрем и да запалим огън! — промълви тя, учудена, че чува гласа си. Сякаш думите сами, по свое желание, се бяха изтръгнали от нея.

— Не. — Само една дума, сурова и неумолима.

— М-моля ви. — Тя с ужас осъзна, че се моли и проси. — Много ми е студено.

Той се обърна и я изгледа. Широка периферия на шапката ѝ пречеше да различи чертите му, долови само пронизващата студенина на погледа му.

— Сега не можем да спрем.

— Ами к-кога?

— Когато аз кажа.

Ала безкрайните часове се точеха, ставаше все по-студено, а той все яздеше ли, яздеше. Дъхът на конете образуваше облаци от пара. Ставаше все по-стръмно и можеха да се движат само ходом, на няколко пъти той развързва юздите на кобилата ѝ и ги държа в ръка, водейки коня плътно след неговия. Ани се опита да пресметне от колко време са на път, ала окаяното ѝ състояние бе притъпило сетивата ѝ и тя бе загубила представа за всичко. Поглеждаше към луната, сетне

зарейваше поглед в мрака, докато сметнеше, че е минал един час, пак поглеждаше нагоре и виждаше, че нощното светило стои все на едно място.

Стъпалата ѝ бяха вкочанени, всяко помръдване на пръстите беше истинска мъка. Краката ѝ трепереха от изтощение, защото се придържаше с тях, за да не падне — ръцете ѝ бяха премръзнали и не ставаха за нищо. Всяка глътка леден въздух пронизваше гърлото ѝ, дробовете ѝ сякаш се раздираха. Вдигна яката на палтото си и сгуши лицето си в нея, за да се приюти от студа, ала яката непрекъснато се разтваряше, а не можеше да отлепи вдървените си ръце от предната част на седлото. Имаше чувството, че при най-малкото движение ще се стовари като труп на земята.

Обзе я отчаяние. Впи поглед в широкия гръб пред себе си. Щом той продължаваше напред болен и ранен, и тя можеше. Ала физическото изтощение скоро взе връх над твърдоглавото ѝ честолюбие. О, защо не спираше този проклетник?

Рейф не усещаше студа и болката, мислеше само как да се отдалечи колкото се може повече от Треърн. Убиецът лесно щеше да го проследи до Силвър Миза — Маккей откри един изкривен гвоздей на предната дясна подкова на коня си, а разчитането на подобна следа бе детска игра за опитен ловец като Треърн. Първата работа на Рейф в Силвър Миза бе да открие ковачницата и да подкове коня наново. Хич не му пукаше, че Треърн ще разбере това — около ковачницата имаше безброй много следи от конски копита, щеше да му е доста трудно да открие коя от тях принадлежи на дорестия жребец. Трудно беше да следиш някого в оживен град като Силвър Миза, където дирите непрекъснато се размазваха и се покриваха с нови.

Първо Треърн ще опише широк кръг около града в търсене на издайническата следа, оставена от изкривения гвоздей. Като не я намери, ще влезе в града и ще започне да разпитва наляво и надясно, но стигне ли ковачницата, ще попадне в задънена улица. След като подкова наново коня, Рейф напусна града по същия път, по който бе влязъл. След това върза дорестия жребец за едно дърво и се върна в града пеша, като се мъчеше да остане незабележим. През войната бе научил, че най-лесният начин да се скриеш, е да се смесиш с тълпата. В кипящ от живот град като Силвър Миза на никой не му пукаше от поредния чужденец, дошъл да дири лесна печалба. Рейф знаеше, че ако

не заглежда и не заговаря хората, никой няма да си спомня, че го е виждал.

Имаше намерение само да намери превръзки и карбол за дезинфекция, защото не искаше Треърн да разбере колко лошо е състоянието му. Врагът ще разпитва; и най-дребният факт, до който се докопа, ще му даде козове в ръцете. Докато Рейф обхождаше града в търсене на удобни пътища за бягство, пред погледа му попадна левашки изписаната табела „Д-р А. Т. Паркър“.

Скри се наблизо и започна да наблюдава входната врата на бараката, преценявайки ситуацията. Докторът май не беше вкъщи — доста хора чукаха на вратата, но никой не им отвори.

Отново го втресе, причерня му и влошаването на състоянието му го накара да действа. Доведе коня и го върза отзад в заслона. Там имаше и друг кон, което му подсказа, че докторът е някъде в града. Бараката бе доста уединена, най-близката сграда отстоеше на около стотина метра, а заслонът бе добре прикрит зад дърветата, така че там щеше да е в безопасност. Забеляза, че болните само чукат на вратата, а не влизат вътре — това му се видя малко странно, но пък му вършеше работа. Промъкна се в бараката и откри, че докторът живее в задната стая — явно затова хората чукаха на вратата. Пък може и да беше някой чудак, ала на Рейф му беше все едно — странностите на хората изобщо не го вълнуваха.

Тясната приемна и задната стая наистина създаваха впечатление за ред и придирчивост. Нямахме никакви лични вещи, освен четка за коса и няколко книги; тясното легло бе старателно оправено, единствените чиния и чаша — измити и избърсани. Не обърна внимание на дрехите в шкафа — ако беше го направил, щеше да разбере, че докторът е жена, или най-малкото да предположи, че в задната стая живее жена, която се грижи за лекаря.

По первазите на прозорците бяха наредени саксийки с най-различни растения. Въздухът бе свеж и ароматен. Шкафчето за лекарства бе пълно с изсушени билки и различни прахове, а в най-тъмния и хладен ъгъл висяха марлени торбички с лековити растения. На всяка торбичка и бурканче бе поставен грижливо изписан с печатни букви етикет.

Изведнъж му причерня, главата му се замая и се олюля — искаше му се да легне. Отначало възнамеряваше само да вземе каквото

му трябва и тихомълком да се измъкне, ала щом седна и се отпусна, реши да си почине няколко минути.

Необичайната слабост, която го налегна, всъщност го накара да изчака завръщането на доктора.

Чуеше ли приближаващи се към вратата стъпки, се спотайваше в ъгъла, но пациентите изчакваха малко ѝ си тръгваха. Последния път не се чу тропане, вратата направо се отвори и в стаята влезе слаба уморена жена с голяма черна чанта.

Сега тя яздеше зад него, крепейки се със сетни сили на седлото. От студа лицето ѝ бе бяло като платно. Той знаеше, че я е страх, но нямаше как да ѝ обясни, че не ѝ мисли злото, затова и не се опитваше. След няколко дни, най-много седмица, ще я върне обратно в Силвър Миза. До тогава Треърн ще е напуснал града, изгубил надежда да попадне на следите му, докато не чуе нещо ново за местонахождението на Маккей. Рейф щеше да се погрижи това да не става скоро — ще трябва пак да си смени името, да си купи нов кон, макар, че хич не му се искаше да се разделя с дорестия жребец.

Не беше кой знае какъв риск да я отвлече — хората ще видят, че конят ѝ го няма, и ще си помислят, че е тръгнала да навести някой болен. Може би след няколко дни любопитството им ще се пробуди, но в бараката нямаше следи от борба и насилие. Черната ѝ чанта също я нямаше, така че хората ще предположат, че е заминала да лекува някой болен някъде далеч.

В това време той ще си почине няколко дни. Усещаше как треската го изгаря, болката пронизваше хълбока му, макар че характерът ѝ се бе променил — острите убождания отстъпиха място на тъпо придърпване. Докторката беше напълно права за състоянието му — продължаваше напред само от инат и решимост.

Преди няколко години, още преди основаването на Силвър Миза, бе виждал по тия места стара траперска колиба. Ала сега в тъмното беше адски трудно да я намери, макар че горе-долу си спомняше местоположението ѝ. Старият особняк бе вкопал задната ѝ част в рида, а входът ѝ бе закрит от буйна растителност, така че трябваше да налетиш на нея, за да я забележиш.

Колибата бе изоставена още по него време, а сега сигурно бе съвсем занемарена, ала все пак щеше да ги приюти. Вътре имаше и

огнище, а дърветата наоколо разсейваха дима, така че никой не можеше да предположи, че гори огън.

Болеше го главата, някой сякаш сечеше с брадва бедрените му кости — сигурни признаци на треската. Трябваше веднага да намери колибата, инак щеше да хвърли топа. Според положението на луната определи, че трябва да е около един часа сутринта — бяха яздили седем часа, значи колибата бе тук някъде. Огледа се, но бе трудно да различи подробностите на пейзажа на слабата лунна светлина. Търсеше огромен бор, повален от гръм, ала бе минало доста време и борът сигурно беше изгнил.

След около половин час ясно осъзна, че няма да намери колибата в тази тъмнина и в сегашното си състояние. Конете бяха изтощени, а докторката всеки момент щеше да се строполи на земята. Нямаше как, налагаше се да спрат. С неохота той потърси някое добре прикрито място и избра малка падина между два големи скални блока. Дръпна юздите и конят спря.

Ани беше толкова омаломощена, че в първия момент не можа да осъзнае, че са спрели. Когато най-сетне се убеди, че не се движат вече, вдигна глава и видя, че мъжът вече е слязъл от коня и стои до нея.

— Слизай!

Тя се опита, ала краката ѝ бяха така вдървени, че не ѝ се подчиняваха. Отчаяно извика и се претърколи през гърба на коня. Строполи се с тъп звук на студената твърда земя, сълзи ѝ потекоха от болка. Избърса ги, но не можа да сподави стенанието, изтръгнало се от гърдите ѝ, като се опита да седне.

Той безмълвно поведе конете нататък и благодарността ѝ се примеси с възмущение. Беше прекалено изтощена и измръзнала, за да чувства каквото и да е.

Седеше като вкопана на земята, нямаше сила да се помръдне. Чу го как шепне нещо успокоително на конете, звукът бе едва доловим от свистенето на вятъра в короните на дърветата. Усети как мъжът се приближава към нея; бе омаломощена и вкочанена от студ, ала разбра, че и той се движи със сетни сили.

— Не мога да ти помогна. — Дрезгавият глас сякаш ѝ зашлеви плесница. — Щом не можеш да станеш, ще трябва да изпълизиш до онези скали. Те ще ни пазят от вятъра. Налага се да прекараме нощта тук.

— Няма ли да запалим огън? — Дъхът ѝ секна от разочарование, болка прониза премръзналите ѝ гърди. По време на цялото дълго и мъчително пътуване си бе мечтала за топлината на огъня, копнееше за светлите пламъци като за желан любовник, а сега той погребва надеждите ѝ.

— Не. Хайде, докторке, размърдай задника си!

Довлече се някак си до убежището. Придвижването ѝ не можеше да бъде наречено нито елегантно, нито грациозно. Пълзя няколко метра, после застана на колене и най-сетне се изправи. След няколко спънати стъпки коленете ѝ се подгънаха и тя стисна зъби от болка, ала продължи нататък. Той бавно вървеше до нея, пестеливостта на движенията му ѝ напомни, че и мъжът е на края на силите си. Тежкото пътуване здравата го бе измъчило.

— Тука ще спим. Събери борови иглички за постеля.

Тя се дръпна настрани и го погледна — в тъмното можа да различи само едър заплашителен силует. Коленичи и започна да събира борови иглички с вкочанените си ръце, изтръпнали и безчувствени към убожданията и драскотините.

— Стига толкова. — Мек вързоп тупна на земята до нея. — Сега постели одеялото отгоре.

Тя се подчини безмълвно.

— Свали си палтото и лягай.

Мисълта да си съблече палтото и да изложи тялото си на студа я хвърли в ужас, реши да се възпротиви, ала в последния момент здравият разум ѝ подсказа, че той възнамерява да използва палтата като завивка. Започна да трепери конвулсивно веднага щом свали плътната дреха, но и мъжът направи същото, така че тя легна полека върху одеялото.

Той се намести на постелята така, че тя да е от дясната му страна. Дългите му крака се допряха до нейните, тя понечи да се отдръпне, но той я спря, ръката му здраво обгърна рамото ѝ и тя се почуди дали наистина е толкова изтощен, колкото изглеждаше.

— Ела по-близо до мен. Трябва да използваме топлината на телата си.

Това беше живата истина. Ани се доближи до него, почувства топлината на тялото му дори и през студените дрехи и се сгуши до него, копнееща за уют.

С предпазливи движения, издаващи болка, той метна половината от одеялото, върху което лежаха, върху тях, а отгоре разпъна другото одеяло. Зави краката им с нейното палто, а с неговото — телата им. Най-сетне мъжът легна и промуши дясната си ръка под главата ѝ. Побиха го тръпки от главата до петите.

Тя усещаше трескавия огън, който го изгаряше дори и през пластовете дрехи. Докато се примъкваше още по-близо до него, се питаше дали мъжът ще изкара нощта, легнал на голата земя под открито небе. Боровите иглички и одеялото предпазваха до известна степен от студа, ала той бе много зле и като нищо можеше да умре. Ръката ѝ се плъзна към гърдите му, сетне към врата му в търсене на пулса. Мощното, макар и учестено туптене под студените ѝ пръсти я поуспокои.

— Не се безпокой, докторке, няма да ти умра в ръцете — шеговито каза той, за миг забравил изтощението.

Тя искаше да му отвърне нещо, ала не ѝ стигнаха силите. Клепачите ѝ се затваряха. Вкочанените ѝ стъпала горяха, ала тя не им обръщаше внимание. Горящото му в треска тяло я топлеше, а разумът ѝ бе прекалено замъглен от умората, та да се противи на непристойната близост. С мъка плъзна ръката си надолу към сърцето му и успокоена от равномерното биене, се остави сънят да я обгърне с черното си наметало.

ТРЕТА ГЛАВА

Рейф се събуди обладан от паника, макар че само силното биене на сърцето издаваше състоянието му; мускулите му дори не потрепнаха. Никога не бе спал толкова дълбоко, особено при подобни обстоятелства. Псуваше през зъби и оглеждаше околността. Птиците чуруликаха, конете пасяха трева. Всичко бе спокойно, нямаше повод за тревога.

Докторката спеше до него, с глава на рамото му и лице, сгушено в ризата на Рейф. Той я погледна и видя, че меката ѝ руса коса се е разпиляла и дългите кичури образуват пухкава корона около лицето ѝ. Полата ѝ се бе усукала около краката ѝ и Рейф забеляза съблазнителните извивки на гърдите и ханша ѝ. Пое дълбоко дъх, не му се искаше да я събужда. Дясната ѝ ръка отпуснато лежеше на гърдите му, но все едно, че беше върху слабините му, тъй като от топлата ѝ тежест сутрешната му ерекция ставаше все по-силна. Удоволствието се разливаше по тялото му като сладък мед. Ръцете ѝ излъчваха невероятна огнена енергия — чувстваше я при всяко докосване, усещаше я и сега, макар че тя спеше. Зърната на гърдите му набъбнаха и той въздъхна.

Изкушаваше се да лежи така, попивайки топлината ѝ, дори му се прииска да премести ръката ѝ по-надолу и да усети тази странна енергия върху члена и тестисите си, ала искаше сексуалното му удоволствие да бъде споделено, освен това трябваше да намери траперската колиба. Взе ръката ѝ в своята, приближи я до устните си, целуна я леко и почна да буди жената.

Тя сънливо отвори кафявите си очи, премигна и пак ги затвори. Тъмнокафяви очи на кошута, помисли си той, за първи път виждаше цвета им на дневна светлина. Сетне здраво я разтърси.

— Събуждай се, докторке! Няма вечно да стоим тук, я!

Този път очите ѝ се отвориха широко, тя седна изпъната като струна в гнездото им от палта и одеяла и ужасено се огледа наоколо. Той видя как лицето ѝ се променя при спомена за изминалата нощ,

долови обзелите я страх и отчаяние, щом осъзна, че не е сънувала. Сетне жената се овладя и впи поглед в него.

— Трябва да ме върнете обратно!

— Не още. Може би след няколко дни. — Той с мъка се изправи на крака, макар че бе отпочинал и силите му се бяха възвърнали. Ала всяко движение му напомняше, че се нуждае от доста повече от няколко часа сън.

— Колибата е наблизко. Снощи не можах да я намеря, но сега ще я открием и ще се подслоним в нея за няколко дни.

Тя бавно извърна към него кафявите си очи, пълни със страх и недоверие. Дълбоките тъмни кръгове, очертани от умората на бялото ѝ нежно лице, ѝ придаваха нездрав вид. Изглеждаше толкова крехка и уязвима, че му се прииска да я притисне силно до себе си, но наместо това Рейф ѝ нареди:

— Сгъвай одеялата!

Ани се наведе да изпълни заповедта му и остра болка прониза схванатите ѝ мускули. Не бе привикнала на толкова продължителна езда, пък и трябваше през цялото време да притиска бедрата си към коня, за да не падне. Краката ѝ трепереха, докато лазеше да събира одеялата.

Той се бе отдалечил на няколко метра, стоеше зад една скала така, че да може да я вижда. Ани чу звук като от шуртене на вода и любопитно извърна глава да види какво става. Секунди по-късно разбра и сведе поглед, зачервена до ушите, а той я наблюдаваше с насмешка. В нея заговори лекарят и тя с облекчение отбеляза, че високата температура не е навредила на бъбреците му.

Мъжът се приближи до нея и каза:

— Ти си наред. Не се отдалечавай много! Искам да ти виждам главата през цялото време! — За да бъде още по-красноречив, той размаха револвера си.

Тя се ужаси при мисълта, че ще трябва да се облекчи пред него, през ум ѝ мина да се откаже, ала пълният мехур ѝ напомни, че няма да издържи дълго. Лицето ѝ гореше от срам, докато боязливо заобикаляше скалата, гледайки в краката си.

— Там е добре!

Ани започна да се бори с фустите си, бръкна под полата и се опита да развърже връзките на долните си гащи, без да показва

бельото си или части от тялото си. Беше й ясно, че той не откъсва поглед от нея. Поне да не беше обувала тия дълги гащи, но кога ли пък бе носила други — не знаеше кога ще й се наложи да язди, а не искаше вътрешната част на бедрата й да се прежули до кръв от седлото.

Най-сетне успя да се намести в подходяща поза и се помъчи да свърши работата си колкото се може по-безшумно, ала природата си искаше своето. Всъщност какво значение имаше срамът, когато той можеше да я убие всеки момент. Здравият й разум я накара да предположи, че този човек е преследван от закона, щом стига до такива крайности. Изобщо не вярваше, че той ще я върне в Силвър Миза — би бил пълен глупак, ако го направеше.

И тя беше пълна глупачка, защото му беше спасила живота. За да отърве кожата си, трябваше да остави състоянието му да се влошава, дори да използва медицинските си познания, за да ускори смъртта му.

От тия мисли й се замая главата. Цял живот се бе учила да спасява хора, не да ги убива, а сега кроеше планове как да причини смъртта на този мъж.

— Колко време ще клечиш там със запретнати поли?

Тя се изправи толкова рязко, че чак се препъна в омотаните около схванатите й колене гащи. Дрезгавият глас й подежда като ведро със студена вода и я изтръгна от мислите й. Бавно се върна към действителността и се обърна да погледне мъжа оттатък скалата. Лицето й бе бяло като платно.

Тежките клепачи скриваха израза на светлите му очи, докато внимателно я изучаваше. Рейф се питаше защо жената бе така пребледняла и гледа толкова строго. По дяволите, та тя беше докторка — какво толкова се притесняваше от нещо, дето го правят всички. Помисли си, че навремето не би казал подобно нещо на жена, ала последните десет кучешки години бяха унищожили някогашния Рейф. Споменът за него бе избледнял, бе само далечно ехо, ала Маккей не съжаляваше. Какъвто съм, такъв съм, каза си той.

Тя преодоля вцепенението си и се наведе да оправи дрехите си, ала когато се изправи, лицето й все още носеше следи от онзи странен израз. Заобиколи скалата и щом го наближи, той протегна разтворената си длан към нея.

За миг Ани погледна с недоумение към малките предмети в ръката му, сетне ръцете ѝ литнаха нагоре към косата, която свободно се спускаше по гърба ѝ. Той бе намерил фибите ѝ, разпилени по земята.

Тя чевръсто събра косата и я вдигна на кок, като вземаше една по една фибите от ръката му, за да прикрепя буйните кичури. Той безмълвно наблюдаваше как изящните женски ръце ловко вършат работата си — тънките пръсти поемаха фибите от дланта му като малка птичка, кълвяща семенца. Движенията ѝ бяха толкова женствени, че чак му причиняваха болка. Толкова отдавна не бе имал жена, толкова дълго не бе се наслаждавал на нежна плът и възбуждащ аромат, не бе се любувал на грациозността на дребните жестове, която притежаваха всички жени, дори и най-развлечената мърла. Една жена никога не бива да позволява на един мъж да наблюдава тоалета ѝ, помисли си той, обладан от внезапен гняв, освен ако после не го допусне до тялото си и не утоли сексуалната жажда, възбудена от интимния ритуал.

Умората, която усещаше чак с костите си, отпъди копнежа му.

— Тръгваме! — рязко каза Рейф. Чувстваше, че силите му са на привършване и ако се мотаят още, няма да намерят колибата.

— Няма ли да ядем? — Ани не успя да прикрие умоляващата нотка в гласа си. Умираще от глад и добре знаеше, че и той е на същия хал, макар че лицето му изглеждаше грубо и невъзмутимо.

— Ще ядем в колибата. Тя трябва да е тук някъде.

Отиде цял час, додето я намери, а на нея ѝ трябваше още известно време, додето разбере, че я е открил, защото жалката дупка бе така обрасла с растителност, че изобщо не приличаше на докосната от човешка ръка. На Ани ѝ се плачеше от отчаяние. Беше очаквала барака, паянтов заслон, но не и това! „Колибата“, обрасла с храсталаци и лози, се състоеше от няколко големи камъка, сложени един върху друг, и от полуизгнили дъски.

— Слизай от коня!

Ани му метна гневен поглед. Писнало ѝ беше от грубите му заповеди. Беше гладна и уплашена, боляха я всички мускули. При все това му се подчини и неволно тръгна напред да му помогне да слезе от коня. Личеше, че той изпитва силни болки, и тя стисна юмруци.

— Има и навес за конете.

Тя се огледа с невярващ поглед. Не можа да забележи нещо, което макар и далечно да прилича на навес.

— Ей там! — каза той, разгадал израза на лицето ѝ.

Мъжът поведе коня си наляво, Ани го последва и се увери, че е прав. Конете едвам се побраха в тесния навес от клони и пръст. Заслонът бе открит от двете страни, а в дъното имаше грубо направено корито, обрасло с храсталак. Дървено ведро висеше на полуизгнил клон, забит в стената. Той го откачи и го огледа, по изпитото му лице се изписа задоволство.

— Оттатък колибата минава поток. Разседлай конете и донеси вода!

Ани не повярва на ушите си. Виеше ѝ се свят от глад и едвам се влачеше от умора.

— Няма ли да ядем?

— Първо ще се погрижим за конете. Животът ни зависи от тях. — Гласът му прозвуча неумолимо. — Аз бих свършил тая работа, ала единственото нещо, за което ми стигат силите, е да стоя тук и да те застрелям, ако се опиташ да избягаш.

Ани безропотно се зае с работа, макар че цялото ѝ тяло трепереше от усилията. Сложи медицинската чанта, торбата с храна, двете седла и дисагите му на земята. Грабна ведрото и се упъти към потока, който течеше на двайсетина метра диагонално от колибата. Беше дълбок около половин метър, а на места и по-плитък. Той бавно я следваше, безмълвен и замислен. Тя ходи за вода още два пъти, докато коритото се напълни. Мъжът не се отделяше от нея. Конете пиха жадно.

— В дисагите ми има торба със зърно. Дай им по две шепи. За известно време ще трябва да пестим храната.

След като свърши тая работа, той ѝ нареди да пренесе багажа в колибата. Вратата беше скалпена от тънки фиданки, оплетени с лозови филизи и канапи, с кожени връзки наместо панти. Ани я отвори полека и извика от ужас. Не изглеждаше да има прозорци, ала слънчевите лъчи, проникващи през отворената врата, осветиха вътрешността на колибата, потънала в паяжини и мръсотия. Какви ли не дребни животинки и насекоми се бяха подслонили тук!

— Вътре има плъхове — извика Ани — и паяци, и змии. — Тя рязко се обърна и едва не се сблъска с него. — Не ща да влизам!

Устните му се разтегнаха в насмешка и за момент грубият израз на лицето му се смекчи.

— Има ли плъхове, бас ловя, че няма змии. Змиите ядат плъхове.

— Вътре е гадно и мръсно.

— Има огнище — уморено изрече той. — И четири стени да ни предпазват от студа. Щом не ти харесва колибата, изчисти я!

Тя тъкмо понечи да му каже да си я чисти сам, но при вида на умореното му бледо лице думите ѝ секнаха. Загложди я чувство за вина. Как можа да ѝ дойде наум да го убие? Тя беше лекар и въпреки че той можеше да я застреля, след като престане да се нуждае от нея, реши да направи всичко възможно, за да го излекува. Отвратена от предишните си мисли, които отричаха всичко свято, в което вярваха и тя, и баща ѝ, Ани се закле, че няма да го остави да умре.

Ала щом огледа мръсната тясна колиба, размерът на непосилната работа, която я очакваше, ѝ се стори огромен и тя сведе глава в неприкрито отчаяние. Пое дълбоко дъх, събра силите си и изправи рамене. Трябваше да започва! Вдигна един здрав кол от земята и предпазливо прекрачи прага на колибата. Започна да обира паяжините и да събаря и разравя гнездата на най-различни живинки. Отнякъде изникна скоклива катерица, а цяло семейство мишки се разбяга по четирите краища на колибата. Ани решително гонеше всичко живо, което ѝ попаднеше на пътя. Завря кола в комина и в огнището изпадаха сума ти птичи гнезда, обитателите им панически се изнесоха. Ако горе беше останал още някой, огънят и димът щяха бързо да го прогонят.

След като очите ѝ се нагодиха към полумрака, тя откри, че колибата има прозорци, покрити с груби дъски. Тя бръкна отдолу с пръчката и отвори капациите. Нахлу светлина и колибата доби по-приятен вид, макар че сега изглеждаше още по-мръсна.

Цялото обзавеждане се състоеше от грубо скована маса с два счупени крака, забутана в единия ъгъл. Най-голямото предимство на колибата, освен вече споменатите огнище и четири стени, бе дървеният под. Цепнатини зееха между дъските, но поне нямаше да спят на голата земя.

Тя донесе вода от реката и заля пода — това бе най-бързият начин да постигне известна чистота. Докато колибата съхнеше, Ани събра дърва и съчки и ги струпа до огнището. Мъжът не я изпускаше

от поглед през цялото време, Ани се чудеше как още се държи на крака. Всеки път, щом погледнеше към него, ѝ се струваше все по-блед и омаломощен.

Най-сетне колибата ѝ се видя достатъчно чиста, вече не я бе гнус да легне да спи в нея; старите обитатели бяха прогонени, време бе за новите да се нанасят. С последни сили тя домъкна седлата и припасите им и направи още един курс до потока да напълни ведрото и манерката му.

Чак тогава му даде знак да влезе вътре. Всяко едно мускулче по тялото ѝ трепереше, краката не я държаха, но вече можеше да седне. Отпусна се на чистия под, обгърна коленете си с ръце и отпусна главата си.

Скърцането на ботушите му по дървения под я накара неохотно да вдигне глава. Той застана до нея, едвам гледаше от изтощение, едрото му тяло се тресеше. Тя с мъка изпълзя до седлата, измъкна едното одеяло, сгъна го на две и го постла на пода.

— Ела да легнеш. — Гласът ѝ бе подрезгавял от умора.

Той се стовари като труп на постелята. Ани понечи да го подкрепи, за да не се удари, и тялото му я събори.

— Извинявай — измърмори мъжът. Не беше в състояние да се мръдне и дишаше тежко, на пресекулки.

Тя докосна лицето и шията му и усети, че температурата му още се е покачила. Понечи да откопчае кобура с револвера и силните му пръсти се сключиха върху нейните, стискайки ги като в клещи. Той отпусна ръката ѝ и прошепна:

— Сам ще се оправя.

Постави револвера близо до главата си, както правеше винаги. Тя погледна оръжието и я побиха тръпки сякаш почувства ледената стомана с тялото си.

— И през ум да не ти минава да го пипаш — предупреди я той, а тя вдигна взор към него и погледите им се срещнаха.

Ранен или не, мъжът се владееше до съвършенство. Щеше да ѝ е много по-лесно да се измъкне, ако той се мятеше в делириум, но тя се бе заклела да му помага и нямаше да го изостави, дори и ако раненият загубеше съзнание. Трябваше да остане при него, докато мъжът възстанови силите си.

— Не съм и помисляла такова нещо — отвърна тя, ала подозрителността не напусна погледа му — той не ѝ вярваше. Не изпитваше никакво желание да му доказва доброжелателността си, тъй като беше гладна и толкова уморена, че не можеше да се мръдне. Ала трябваше да се погрижи за раните му. — Свали си ризата и ботушите и се разположи удобно — грижовно каза Ани и се наведе да му помогне.

Ръката му отново я възпря.

— Не — отвърна той и тя за пръв път почувства човешка нотка в гласа му. — Ще ми е много студено без риза.

Тя се беше загоряла, докато чистеше колибата, и отдавна бе съблякла палтото си, а и слънцето приятно бе затоплило въздуха.

— Не е толкова студено, сигурно те тресе.

— Нямаш ли нещо в проклетата чанта, което да ми свали температурата?

— Ще ти сваря чай от върбови кори, след като прегледам раните ти. Чаят ще те облекчи.

Главата му трескаво се мятеше.

— Свари го веднага. Като буца лед съм — толкова ми е студено.

Тя въздъхна, не бе навикнала пациентите да ѝ нареждат как да ги лекува, но в края на краищата беше все едно откъде ще започне, пък и ѝ се щеше да се ободри с чаша кафе. Зави го с другото одеяло и започна да подрежда съчки, борови трески и цепеници в огнището.

— Не пали голям огън — изсумтя той. — Много дим не ни трябва. В дисагите имам подпалки, увити в мушама.

Тя ги намери и драсна една от тях у един камък, задушлива миризма на фосфор я удари в носа. Боровите трески се подпалиха веднага. Ани се наведе и раздуха огъня, пламъците обхванаха цепениците, тя седна и разтвори чантата си. Приличаше повече на куфар на амбулантен търговец, отколкото на лекарска чанта, ала Ани искаше винаги да има на разположение различни билки, лекове и мехлеми, тъй като често ѝ се налагаше да се грижи за пациенти по разни диви места. Тя извади марлената торбичка с върбови кори и канчето, в което приготвяше чай.

Той лежеше по гръб, завит до брадичката с одеялото, и изпод полуспуснатите си клепачи я наблюдаваше как налива вода от манерката в канчето и го слага на огъня. Докато водата възвираше, лекарката взе едно парче марля, сложи малко стрита върбова кора

върху него, добави по една щипка мащерка и канела, завърза четирите краища и пусна торбичката във водата. Отвори буркана с мед и прибави една лъжица, за да подслади чая.

— Какво сложи вътре? — попита той.

— Върбови кори, канела, мед и мащерка.

— Първо ти ще опитваш всичко, което ми даваш.

Обидата изплющя като камшик по гърба ѝ, ала тя остана безмълвна. Чаят нямаше да ѝ навреди, а той можеше да си мисли колкото си иска, че ще го отрови — нямаше намерение да го разубеждава. В съзнанието ѝ още се въртеше онази ужасна мисъл, а може би и той бе усетил нещо.

— Ако сипеш лауданум в чая и ти ще заспиш — добави мъжът.

Поне я обвиняваше само че иска да го приспи, а не да го отрови! Тя измъкна едно кафяво шишенце от чантата си и го вдигна нагоре.

— Ей, това е лауданумът! Шишето е почти пълно, можеш да се убедиш сам, че не го използвам. Ако искаш, го дръж при себе си, за да си по-спокоен! — гневно каза тя и му протегна шишето, а светлият му поглед сякаш дълбаеше в мозъка ѝ и четеше мислите ѝ.

Рейф се взираше в докторката и се питаше дали може да ѝ има доверие. Много му се искаше, особено като гледаше тези нежни кафяви очи, ала през последните четири години нямаше да оцелее, ако бе вярвал на тоя и оня. Безмълвно взе шишенцето от ръката ѝ и го постави на пода до револвера си.

Тя рязко се извърна и той разбра, че я е засегнал.

Ани извади хранителните запаси от торбата и ги подреди на пода, за да види с какво разполагат. Толкова бе гладна, че чак стомахът ѝ се обръщаше, не знаеше дали изобщо ще може да хапне нещо.

Той имаше чайник за кафе. Тя го напълни с гореща вода и добави повече кафе от обикновено, тъй като искаше да се ободри. Имаше още доста работа. Ръцете ѝ трепереха, докато разглеждаше продуктите, чудейки се какво да сготви. Имаше картофи, бекон, боб, лук, торбички с пшеничено и царевично брашно, компот от праскови, хляб, ориз, сирене и захар. Не беше кой знае какво, ала припасите ѝ бяха на привършване. Предната сутрин тъкмо бе тръгнала да се запасява, когато мъжът на Еда я повика.

Беше твърде гладна, за да готви. Отчупи по едно парче хляб и сирене, раздели ги на две и предложи едната половина на мъжа.

— Не съм гладен — изсумтя той и поклати глава.

Хляб и сирене не беше най-подходящото ястие за болен човек, но все пак беше храна, която можеше да бъде изядена веднага. По-късно, като си отдъхна и се подкрепя, ще му сваря супа, помисли си Ани. Сложи манерката близо до него и се нахвърли лакомо върху оскъдния си пай.

Той хапна само едно парче сирене, ала изяде целия хляб и почти изпразни манерката. Докато се хранеха, чаят от върбови кори възвря, Ани хвана горещото канче с един парцал, свали го от огъня и го сложи настрана да изстива.

— Защо снощи не ми даде нищо за температурата? — попита той. Лицето и гласът му отново излъчваха грубост и подозрителност.

— Високата температура не е толкова опасна — обясни му тя. — Изглежда тя помага на организма да се справи с инфекцията. Знаеш, че обгарянето на раните спира възпалителния процес, предполага се, че и високата температура има подобно въздействие. Ала ако треската продължи дълго време или температурата се покачи извънредно много, тогава става опасно, защото организмът отслабва прекалено много.

Той все още трепереше, макар и да лежеше до огъня, завит с одеяло. Водена от някакъв странен порив, тя протегна ръка и приглади назад тъмната му коса. Никога не бе срещала по-хладнокръвен и опасен мъж, ала той бе много зле и се нуждаеше от нейните грижи.

— Как се казваш? — Беше го питала и преди, ала тогава той не ѝ отговори. Сега бяха далеч от света и на нея ѝ се стори безсмислено той да продължава да крие името си. През ума ѝ мина нелепата мисъл, че бе прекарала нощта в прегръдките на този мъж, а не знаеше как се казва.

Рейф първом помисли да ѝ каже някакво измислено име, ала сетне реши, че не е необходимо. Така и така щеше да смени името си, след като я върнеше в Силвър Миза.

— Маккей. Рафърти Маккей. А твоето име как е, докторке?

— Анис — промълви тя и лека усмивка осени устните ѝ. — Ала всички ми викат Ани.

— На мене пък ми казват Рейф — измърмори той. — Все се чудя защо хората не кръщават децата си така, както искат да им викат.

Цялото ѝ лице грейна в усмивка, а той доволно я зяпна, очарован от движението на устните ѝ. Ръката ѝ все още галеше косата му,

пръстите ѝ милваха слепоочията и челото му, беше му толкова хубаво, че едва не изстена от удоволствие. Главоболието постепенно го отпуснаше от нежните докосвания.

Ала тя отдръпна ръката си и той понечи да я грабне и да я притисне към гърдите си, но в последния момент се овладя. Тя щеше да изгуби ума и дума, ако го бе направил, ала чувстваше такова облекчение от ласките ѝ... Чувстваше се толкова зле... Само Господ знаеше какво му е...

Ани наля чая в очукано тенекиено канче и надлежно отпи от течността, за да му докаже, че няма намерение да отрови. Той с мъка се изправи на лакът, пое канчето и изпи чая на четири яки глътки, разтърсвайки леко глава от горчилката.

— Пил съм и по-гадни лекарства — отбеляза той и се отпусна назад, стенойки от болка.

— Медът и канелата му придават по-приятен вкус, пък са и полезни за теб. А сега лежи и чакай чаят да подейства, в това време аз ще сваря малко супа. Течната храна е по-добра за човек в твоето състояние.

Самата тя вече се бе посъвзела, силите ѝ се бяха възвърнали от храната, ала натрупаната умора все още си казваше думата. Мускулите ѝ се бяха поотпуснали от здравата работа. Тя седна на пода до него, обели малко картофи, нарязва ги на кубчета, изчисти и една глава лук. Нямаше достатъчно голяма тенджерка, затова реши да използва тигана, добави вода, сол и малко брашно за сгъстяване и не след дълго ароматът на гозбата изпълни колибата. Огънят не беше силен, така че нямаше опасност яденето да загори, но за всеки случай тя доля вода, преди да се погрижи за раните на Рейф.

— По-добре ли си? — попита го тя и докосна с ръка челото му.

— Малко. — Болките в хълбока бяха намалели, както и главоболието. Чувстваше се уморен, замаян и сънлив, ала му беше по-топло. — Свари още от този чай — да има.

— Действа по-добре, ако е прясно запарен — отвърна тя с усмивка и дръпна одеялото. — Сега да видим какво става с раните.

Май че тя наистина бе сложила нещо в оня чай, защото Рейф легнеше неподвижно, докато тя събличаше ризата и панталона му и сваляше ботушите му. Остана само по чорапи и тънки долни гащи, които не можеха да прикрият издатината в областта на слабините му.

Тя му нареди да легне на дясната си страна и смъкна гащите му надолу, така че Рейф се оказа кажи-речи съвсем гол. Усети как членът му помръдва и изпсува през зъби. По дяволите, ето защо жените не трябва да стават лекарки. Как да не ти стане, като нежни женски ръце те опипват навсякъде? Той погледна лицето ѝ, ала тя изглеждаше напълно безразлична към ерекцията му. Рейф се протегна към одеялото и се покри.

Изцяло погълната от работата си, Ани разряза превръзката, прикрепваща лапите към раните. Премахна марлите и възкликна доволно, като видя, че тъмnochервеният цвят е поизбледнял. Върху марлите бе засъхнала кръв, примесена с гной; тя ги остави настрана и се наведе внимателно да огледа разкъсаната от куршума плът. На повърхността на предната рана блестеше метално късче и Ани се протегна за пинцетите си. Внимателно хвана парчето олово и го отстрани.

— Още една част от куршума — заяви тя. — Имаш късмет, че не си умрял от отравяне на кръвта.

— Това ми го каза вече.

— Защото си е живата истина — отвърна Ани и продължи работата си, ала не откри повече парчета олово.

Раните изглеждаха чисти. Тя ги дезинфектира отново с карбол, сетне внимателно сложи по два шева на най-разкъсаните места, без да затваря напълно раните. Той едва забележимо потръпваше при всяко убождане на иглата и тялото му лъсна от пот. Ани доволно отбеляза този сигурен белег на подобрение — потта бе избила не само от силните болки, но и от спадането на температурата.

Тя намокри няколко листа живовляк, наложи ги върху раните и направи стегната превръзка. Рейф въздъхна с облекчение, щом лековитите листа започнаха да оказват благотворното си въздействие.

— Вече ми е по-добре.

— Знам — отвърна тя и дръпна одеялото нагоре. — А сега лежи и почивай, помагай на тялото си да оздравее. Ако искаш — спи, аз няма да избягам.

— Не мога да си го позволя — дрезгаво отвърна той.

Тя горчиво се изсмя.

— Начаса ще се събудиш, ако се опитам да измъкна одеялото, а без него ще умра от студ през нощта. Дори не знам къде се намирам.

Повярвай ми, няма да си тръгна оттук без теб.

— В такъв случай аз ще те предпазвам от изкушение. — Не можеше да си позволи да ѝ вярва, не биваше да се отпуска нито за минута. Тя *твърдеше*, че не знае къде е, но той не беше сигурен, че не го лъже.

— Твоя работа. — Тя опита супата и доля още вода, сетне се отпусна на пода. Нямаше представа колко е часът. Сигурно минаваше пладне. Почистването на колибата ѝ отне доста време. Тя погледна навън през отворената врата и забеляза дългите сенки на дърветата. Явно беше късно следобед. — Май трябва да се погрижа за конете. — Ако мъжът очакваше тя да ги нахрани, това трябваше да стане скоро, защото Ани не възнамеряваше да си показва носа навън след падане на мрака.

— Да. — В гласа му прозвуча умора. — Дай им повече зърно. — Той седна с мъка и се протегна за револвера си. Все още завит с одеялото, Рейф бавно се изправи на крака.

Ани усети, че кипва от гняв. Не я вбесяваше толкова недоверието му — не можеше да го обвинява за това, колкото безотговорността към тежкото му състояние. Трябваше да лежи и да спи, а не да я следва неотлъчно като копой.

— Не си прави труда да идваш до заслона — сопна му се тя. — И оттук можеш да стреляш в гърба ми, ако хукна да бягам.

За пръв път в светлите му очи проблеснаха искри на ярост. Преди най-много я плашеше хладното му самообладание, ала сега горчиво съжаляваше, че даде воля на яда си и предизвика гнева му. Гневът би трябвало да е огнен, ала очите на този мъж станаха още по-студени, та чак тръпки я побиха по гърба. И все пак той се овладя.

— Може да се наложи да застрелям и нещо друго — процеди през зъби и щракна ударника на револвера.

Не беше и помисляла за това. Мъжът я бе отвлякъл и представляваше заплаха за нея, ала той бе и неин закрилник, защото добре познаваше живота в планините — първата нощ щеше да умре от студ без него. Той беше и единствената ѝ надежда да се завърне в Силвър Миза. От друга страна, и през ум не бе ѝ минавало какви опасности я очакват отвъд прага на колибата. Смяташе, че още е твърде студено за мечките и змиите, ала, честно казано, беше си невежа по този въпрос. Във Филадельфия не се бе сблъсквала с подобни

проблеми. Съвсем наскоро от несвързания монолог на един миньор научи, че мечките зимуват. Човекът бръщолевеше каквото му дойде наум, докато Ани наместваше счупената му кост.

Безмълвно се упъти към навеса. Конете я посрещнаха с радостно цвилене и лакомо се нахвърлиха върху храната. Донесе и две ведра с вода от потока, изсипа ги в коритото и метна по един чул върху гърбовете на животните, за да ги предпази от нощния студ. Потупа конете по муцуните и уморено се затътри към колибата. Рейф все още стоеше пред вратата, откъдето я бе наблюдавал мълчаливо през цялото време, докато влачеше кофите и хранеше животните. Щом наближи вратата, той се отдръпна да ѝ стори път.

— Затвори вратата и капациите на прозорците — тихо каза Рейф. — Слънцето залезе и ще хване студ.

Тя свърши и тази работа — погълна ги пълна тъмнина, само пламъчетата в огнището блещукаха. Щеше ѝ се да залости вратата с някоя дебела гредка, ала нямаше нищо подходящо за тая цел. Маккей се отпусна на одеялото. Ани свали от огъня гозбата. Картофите се бяха разварили и супата бе станала прекалено гъста. Тя я разрежи с малко вода, напълни канчето и го подаде на мъжа.

Той неохотно и сякаш насила изпи горещата течност, ала въпреки това каза:

— Супата беше хубава.

Ани изсърба остатъка направо от тигана, като вътре в себе си се усмихваше при мисълта какво ли биха казали познатите ѝ от Филадельфия, ако видеха как яде. Ала имаше само едно канче, една чиния, един тиган и една лъжица, които през следващите дни трябваше да споделя със своя пациент-похитител. Сетне почисти тигана, канчето и лъжицата и запари чай от върбови кори. Опита го без подсещане и Маккей го изпи.

Излязоха отново по нужда навън и Ани изпита същото неудобство, както и сутринта.

Лицето ѝ все още пламтеше, когато се прибраха в колибата, ала руменината начаса отстъпи място на смъртна бледност, щом той насочи револвера си към нея и с безразличен тон заповяда:

— Съблечи се!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя го гледаше с широко отворени невярващи очи. Ушите ѝ глухо бучаха, причерня ѝ и за миг си помисли, че ще припадне. Дулото на револвера, насочено към нея, ѝ се струваше огромно. Погледът над него бе невъзмутим.

— Не! — прошепна тя, гърлото ѝ така се бе свило, че не можеше да говори. Откъслечни объркани мисли се стрелкаха в мозъка ѝ. Той сигурно няма предвид... не, той знае, че в това състояние... няма да ме застреля... той има нужда от мен...

— Не си влошавай сама положението — посъветва я Маккей. — Няма да ти причиня болка. Просто се съблечи и легни.

— Не! — извика тя и стисна юмруци. — Няма да позволя подобно нещо!

Той гледаше мъртвешки бялото ѝ лице и опънатото като струна тяло, готово да излети навън, и усмивка разтегли тъглчетата на устните му:

— Ама ти ме мислиш за по-як, отколкото съм — провлечено каза той. — Въобще не мога да си представя, че мога да направя онова, дето си го мислиш.

Думите му не я успокоиха.

— Тогава защо ме караш да се събличам?

— Защото няма да издържа буден цяла нощ, а не искам да се измъкнеш, докато спя. Не мисля, че ще излезеш гола навън.

— Ама аз не искам да бягам. — Ани отчаяно се опитваше да го убеди.

— Освен това ще бъде страшно опасно за теб — невъзмутимо продължаваше той. — Така че просто искам да бъда сигурен, че няма да се изкушиш да бягаш.

Тя изобщо не можеше да си представи как ще се съблече пред него — цялото ѝ същество изпитваше ужас само при мисълта за подобно нещо.

— Не можеш ли да ме вържеш? Имаш въже.

Той въздъхна.

— Явно изобщо не си наясно колко е гадно да си вързан. Няма да можеш да мигнеш.

— Не ме интересува, по-добре е от...

— Ани, веднага почвай да се събличаш!

Гласът му тежеше от заплахата. Тя се разтрепери от страх, ала продължаваше отчаяно да клати глава и да вика „не“.

— Не ми остава нищо друго, освен да стрелям в тебе, а не искам.

— Ти няма да ме застреляш — каза тя, мъчейки се да изглежда по-самоуверена, отколкото бе всъщност. — Поне не сега. Все още имаш нужда от мен.

— Не съм казал, че ще те убивам. Адски съм ловък с пистолета и мога да ти забия едно куршумче, където си поискам. Къде предпочиташ: в крака или в рамото?

Той няма да го направи, повтаряше си тя наум. Той няма да го направи, той има нужда от мен, трябва да съм здрава, за да го лекувам, но в израза му нямаше и капка колебание, а ръцете му здраво държаха револвера.

Тя се обърна с гръб към него и с треперещи пръсти започна да разкопчава блузата си.

Пламъците на огъня затанцуваха по копринено гладките ѝ рамене, след като свали блузата си и я пусна на пода. Главата ѝ бе наведена напред, откривайки деликатната вдлъбнатина на тила ѝ. Рейф внезапно изпита остра нужда да прилепи устните си към нея, да я обгърне с ръце и да я притисне към себе си. Цял ден, както и предната вечер я бе карал да работи пряко сили, макар че бе смазана от умора. А тя бе проявила учудваща издръжливост, бе намерила достатъчно сили в крехкото си тяло, за да изпълни нарежданията му. Бе преодоляла съвсем разбираемия си страх от него и бе направила всичко възможно на него да му е добре, а сега той ѝ се отплащаше, като я унижаваше и тормозеше. Ала не биваше да се отпуска. Трябваше да бъде напълно сигурен, че тя няма да може да избяга — и за нейно, и за негово добро.

Ани свали ботите от дебела кожа, сетне, все още с гръб към него, вдигна полата си и почна да се бори с връзките на фустата. Тя плавно се смъкна надолу и се разстла като бяла пана в нозете ѝ.

Ани трепереше цялата, Рейф го забеляза, при все че светлината беше слаба.

— Продължавай — меко каза той.

Съжаляваше, че я уплаши толкова много, ала щеше да излъже, ако кажеше, че не очаква с нетърпение и свалянето на полата. О, по дяволите, беше повече от заинтересуван, членът му вече бе болезнено твърд, тънката материя на долните гащи не можеше да прикрие нарастващата му възбуда. Ала Ани не можеше да забележи състоянието му, тъй като той се беше увил с одеялото. За миг си зададе въпроса колко ли зле трябва да е, за да не му става; във всеки случай, доста по-зле от сега, а в момента се чувстваше ужасно слаб.

Тя разкопча полата си и дрехата падна на пода.

Ани все още бе с чорапи, дълги до коленете гащи и риза, но тялото ѝ бе ясно очертано на светлината на огъня. Рейф си пое дълбоко дъх, борейки се с внезапното усещане, че се задушава. Слабините му пулсираха. Жената не бе толкова слаба, колкото крехка и изящна, с тънки фини кости и добре очертани задник и бедра. При вида им се обля в пот.

Тя стоеше като вцепенена, сякаш не можеше да продължи. Той можеше да я остави на мира — нямаше да избяга по чорапи и бельо.

— Събуй си чорапите!

Ани се наведе, свали си жартиерите и събу белите памучни чорапи. Голите пръсти на краката ѝ се свиха навътре, докосвайки студения под.

— А сега гащите! — долови дрезгавината в гласа си и се почуди дали и тя я е забелязала. По дяволите, не трябваше да стига толкова далеч, ала вече не можеше да се овладее. Искаше да гледа голото ѝ тяло, да го притиска в обятията си, макар че му беше толкова лошо, че едвам държеше очите си отворени. Чудеше се дали странната ѝ топлина е съсредоточена само в ръцете ѝ или ще я почувства още по-силно, ако лежи върху нея. А какво ли ще изпита, ако е вътре в нея? При мисълта за невероятното удоволствие, което би се разляло на вълни по тялото му, едва не изстена на глас.

Тя трепереше като лист, цялото ѝ тяло се тресеше от главата до петите. Ризата ѝ стигаше почти до коленете, ала все пак... Почувства се страшно унижена и уязвима, щом събу гащите си. Почувства как студеният въздух лизва голия ѝ задник. Изпита страшно желание да се протегне и да го докосне, макар и добре да знаеше, че ризата го

покрива. Единствената дреха, останала на тялото ѝ, бе прекалено тънка, за да се чувства сигурна в нея.

Рейф умираше от желание тя да си свали ризата. О, господи, искам я гола! Видът на стройните ѝ бедра го докарваше до лудост, ала искаше да види и извивката на задника ѝ, пълнотата на щръкналите ѝ гърди, гънките на най-интимните ѝ части. Искаше да е достатъчно здрав, за да проникне в нея, да прекара часове между краката ѝ, да усети сладкото пулсиране в дълбините ѝ, да се взриви от наслада. Искаше да прави любов с нея по всички възможни начини, да опита всичко онова, за което бе чувал. Искаше да усети вкуса ѝ, да я подлуди с устните, пръстите и тялото си. Трепереше от желание.

А тя трепереше от страх.

Не биваше да я кара да си сваля ризата, не искаше да я измъчва повече. Рейф метна одеялото върху раменете ѝ и я уви в него. Тя го сграбчи отчаяно, все още с глава наведена напред, за да не види той унижения израз на лицето ѝ. Рейф нежно прокара пръстите си през косата ѝ, измъкна всички фиби и мекият нежен водопад от коси рукна надолу и съвсем скри лицето ѝ. Той отметна русите кичури назад — косата ѝ стигаше почти до кръста.

Мръщейки се от острите болки в хълбока, той се наведе и сложи още дърва в огъня, сетне вдигна разпилените ѝ по пода дрехи и ги набути под одеялото, върху което лежеше — така постелята им щеше да бъде по-мека и тя нямаше да може да избяга, без да го събуди. Напъха отдолу и своите дрехи. Сви фустата ѝ на няколко ката и я сложи в горния край на одеялото вместо възглавница.

— Лягай долу — меко каза той и тя безмълвно тръгна към постелята.

Ани искаше да легне както си беше увита в одеялото, ала той го хвана и го измъкна от безчувствените ѝ пръсти. Жената застина за миг, сетне разбра, че ще трябва да споделят одеялото, както и предишната нощ. Тя коленичи и притисна ризата към тялото си, преди да се отпусне на твърдата постеля, но въпреки това се чувстваше срамно разголена. Легна на дясната си страна, с гръб към него.

Той се отпусна до нея, метна одеялото отгоре им и обхвана талията ѝ с ръка. Тя се почувства прикована към земята от невероятна тежест. Усещаше тялото му, прилепено плътно до гърба ѝ, косъмчетата на голата му гръд гъделичкаха лопатките ѝ. Той я придърпа още по-

близо до себе си и опря слабините си у задника ѝ, намествайки бедрата си до нейните. Ани почна да диша тежко, на пресекулки. Тя усещаше как неговият пенис, покрит само от тънката материя на гащите му, се притиска към задните ѝ части. Сякаш беше съвсем гола... Дали ризата ѝ не се бе вдигнала нагоре, разголвайки я съвсем? Едва не извика от срам, ала не посмя да провери.

— Шшт — прошепна той в косата ѝ. — Не се плаши. Заспивай.

— Не мога! — сподавено изрече тя.

— Просто затвори очи и се отпусни. Днеска работи много — имаш нужда от сън.

И дума не можеше да става да си затвори очите. Смущаваше я голотата му, притесняваше се от неприкритото си тяло. Винаги спеше с дебели удобни нощници, които ѝ създаваха чувство за сигурност.

— Предупреждавам те — прошепнаха устните му, докосващи косата ѝ, — че револверът е в дясната ми ръка. Не се опитвай да се докопаш до него, защото ще те застрелям, преди да хукнеш. Пушката не е заредена — извадих патроните, докато ти хранеше конете. — Това беше лъжа, защото той никога не оставаше с незаредено оръжие, ала тя нямаше нужда да го знае. Горкичката, тя си нямаше хабер как да се пази в пустошта, а пък и в града също. Докато преглеждаше бараката ѝ, не бе забелязал никакво оръжие, с изключение на скалпелите. Силвър Миза бе опасно място, пълно с груби, алчни за пари пияни мъже, а тя не притежаваше никакви средства за самозащита. Истинско чудо бе, че някой не я е нападнал и изнасилил още първата седмица.

Беше му толкова хубаво да я чувства до себе си. Леко я притисна към тялото си и промуши крака си, обут в чорап, между голите ѝ стъпала, за да ги стопли. Тя лежеше неподвижно, вероятно не искаше да го възбужда още повече — като лекар би трябвало да знае какво се притиска към задника ѝ. Тялото ѝ обаче продължаваше да трепери и не студът бе причина за това, тъй като под одеялото бе приятно топло. Все още Ани бе много уплашена и Рейф би направил всичко, за да я успокои.

Страшно му се спеше и искаше тя да се отпусне, преди сънят да го надвие. Тя също бе много уморена — ако успееше да я накара да мисли за нещо друго, физическата нужда от сън щеше да надделее.

— Откъде си родом? — попита той с тих и спокоен глас. Почти всички на запад бяха пришълци.

Тялото ѝ отново се сгърчи конвулсивно, ала Ани отговори:

— От Филадельфия.

— Не съм бил във Филадельфия. Ходил съм в Ню Йорк и в Бостън, но във Филадельфия не. Откога си по тия места?

— В Силвър Миза съм от осем месеца.

— А преди това?

— Живях една година в Денвър.

— Защо, по дяволите, си напуснала Денвър, за да дойдеш в Силвър Миза? Денвър поне е чист град.

— Там нямаше нужда от лекари — отвърна тя. — А в Силвър Миза имаше. — Тя не пожела да изпада в подробности, защото отношението на хората я бе наранило толкова дълбоко, колкото изобщо не бе предполагала.

Добре. Гласът ѝ звучеше по-спокойно. Рейф с труд се пребори с прозявката, напиреща отвътре. Нежно отметна един кичур коса от ухото ѝ и зави рамото ѝ с одеялото.

— Не се знае колко време ще просъществува Силвър Миза. — Гласът му прозвуча като едва доловим шепот. — Такива градове на бума замират почти толкова бързо, колкото и възникват. Ако среброто свърши, копачите ще очертаят участъците си с колчета и ще потърсят късмета си другаде. Всички ще тръгнат подир тях.

Мисълта, че може би ще трябва да започва всичко отначало, ѝ действа потискащо, макар че животът ѝ в Силвър Миза бе далеч от лукса и дори от елементарните удобства. Ала тя имаше възможност да прави онова, за което бе мечтала винаги — да практикува медицина. Понякога бе толкова уморена и отчаяна, че ѝ идеше да вие. Знаеше толкова много, можеше да направи толкова много за хората, само да дойдеха при нея. Ала твърде често те не идваха, защото тя беше жена, и умираха.

Но щеше да обмисля бъдещето си, чак когато сребърната руда в Силвър Миза свършеше. Освен това не се знаеше дали изобщо ще се завърне в града. Объркани мисли препускаха из главата ѝ и изобщо не можеше да се съсредоточи. За първи път през този дълъг ден изнуреното ѝ тяло се отпусна. Прониза я тревожно потрепване, ала тя не помръдна. Знаеше, че не бива да заспива, че трябва да си отвори очите — кога ли се бяха затворили? Беше ѝ топло, толкова топло, крайниците ѝ натежаха и се отпуснаха. Сякаш беше увита в пашкул...

обгърната отвсякъде от одеялото, ръцете му, краката му, тялото му... Не можеше да се мръдне, нямаше сили... За миг усети, че заспива, и в следващия момент вече спеше дълбоко.

Рейф усети как тялото ѝ напълно се отпуска и изпита задоволство. Беше толкова изморена, че заспа веднага щом забрави, че я е страх. Сега щеше да си почине заслужено, а и той можеше спокойно да заспи, макар че изгаряше от желание да стои колкото се може по-дълго буден, за да я чувства в прегръдките си. Женското тяло е истинско чудо на природата, то е земен рай за мъжа, а Рейф страшно дълго не бе имал възможност да се наслаждава на жена, да се чувства удобно и сигурно, сгрян от топлината ѝ. Погали корема ѝ с ръка, притисна я към себе си и заспа, обладан от невероятно щастие.

Когато Ани се събуди на другата сутрин, Рейф вече бе станал и подклаждаше огъня. Всъщност, разбуди я веселото прашене на съчките. Тя трескаво се изправи на крака и бързо грабна одеялото, за да се покрие. Той се извърна, а загадъчният му поглед бе впит в нея. Всичките ѝ мускули се стегнаха.

— Можеш да се обличаш — бавно произнесе Рейф. — Днес ще се опитам да ти помогна в работата.

За миг тя остана неподвижна, ала привичките ѝ на лекар надделяха. Внимателно придържайки одеялото с едната си ръка, тя се протегна и докосна необръснатата му буза; веждите ѝ леко се смръщиха, докато преценяваше състоянието му. Видя ѝ се доста топъл. Ани намери пулса на китката му и притисна пръсти към него — бе доста ускорен.

— Още е много рано — рече тя. — Имаш нужда поне още от един ден пълна почивка, преди да пристъпиш дори и към лека работа.

— Лежа ли, ще ми е още по-лошо.

Презрителната нотка в гласа му я накара да настръхне. Тя изпъна рамене и го погледна строго.

— Защо ме доведе тук, за да ме командваш ли? аз съм лекар, не ти. Прави каквото искаш, в края на краищата, ще навредиш единствено на себе си...

— Днес трябва да изведем конете на паша — прекъсна я Рейф. — Трябва да заложа и няколко капана, ако не искаш да ядеш само боб

и картофи.

— Ще минем и с по-малко храна — твърдоглаво заяви Ани.

— Ние можем, ала конете — не. — Докато говореше, той клекна и измъкна дрехите си изпод одеялото. Внимателно нахлузи панталона си и го закопча.

Ани прехапа устни, но нямаше как — налагаше се да се облича пред него, по същия начин, както се беше съблякла. Тя бързо грабна полата си и като се боричкаше с одеялото, я надяна криво-ляво. Почувства се по-добре с покрити крака, но студеният въздух, щипещ раменете и ръцете ѝ, ѝ напомни, че все още е полугола. Водена от чувство за срам, първо облече и закопча блузата си, сетне посегна към фустата и гащите. Дрехите ѝ бяха страшно смачкани, ала беше толкова щастлива, че са пак на гърба ѝ, че ѝ се дося да извика от радост.

Той си облече ризата, но ботушите си не можа да обуе без чужда помощ. Тръгна към вратата, разтвори я широко и яркото утринно слънце нахлу в колибата. Ани премигна от светлината и се извърна настрани, докато очите ѝ се нагодят към ярките лъчи. Проникналият студен въздух я накара да потръпне.

— Нали идва пролет, защо е толкова студено? — жално промълви тя.

— Може и да вали сняг още няколко пъти, преди зимата да погледне календара — каза той, оглеждайки небето над клонците. То бе кристално синьо — явно времето нямаше да се затопли през идните дни. Денем температурата се покачваше, ала нощите бяха леденостудени.

Ани използва момента, докато Рейф е с гръб към нея, бързо си сложи фустата и бельото и седна да се обуе чорапите. Мъжът се обърна и впи поглед в тънките глезени под запретнатата пола.

Тя сбръчка нос при мисълта, че носи едни и същи дрехи от два дни; нуждаеше се от баня, а дрехите ѝ от пране, както и неговите, ала не ѝ беше ясно как ще свърши тая работа. Можеше да стопли вода, за да се измият, но не можеше да си представи как седят увити в одеяла и чакат дрехите им да изсъхнат. Все пак трябваше да намери някакъв изход — баща ѝ винаги бе твърдял, че чистотата е също толкова важна за оздравяването на болния, както и медицинските познания на лекаря, и че хората възвръщат здравето си по-бързо, когато около тях е чисто.

— Трябваше да ми кажеш да взема лампата — каза тя и разпери ръце. — Тогава нямаше да има нужда да отваряме вратата и да мръзнем.

— Имам свещи в дисагите, обаче е по-добре да ги пазим, защото ако времето се влоши, няма да можем да отваряме вратата.

Тя се примъкна до огъня и разтри ръцете си, за да ги стопли, сетне прокара пръсти през косата си и я вдигна на кок. Сложи вода за кафе и започна да приготвя закуска, когато Рейф седна на одеялото.

— Гладен ли си?

— Не много.

— Възвърне ли ти се апетитът, значи си се оправил.

Наблюдаваше я как пържи бекон и забърква тесто за палачинки. Вършеше всичко с бързи, пестеливи движения, в които прозираше вродена грациозност — това му се нравеше. Отново е прибрала косата си на кок, с раздразнение помисли той. Искаше му се косата ѝ да е разпусната, ала дългата коса лесно може да се подпали. Трябваше да почака до вечерта, за да усети копринените кичури между пръстите си. Дано довечера не е толкова уплашена, пожела си Рейф. Не я обвиняваше. Би трябвало да ѝ хлопа дъската, за да не я е страх при подобни обстоятелства.

— Дрехите ни се нуждаят от пране — сухо каза тя, без да го гледа. Беше заета да сипва тесто в нагорещената мазнина. — Трябва и да се окъпем. Не знам точно как ще стане, но е необходимо. Не желая да стоя мръсна.

Имаше доста случаи, в които е бил доста по-мръсен от сега, а и жените имаха различни представи за тия неща.

— Ами аз имам чисти дрехи в дисагите — каза Рейф. — Трябваше да те подсетя и ти да си вземеш дрехи за смяна, ала умът ми бе другаде. — *Как да се задържа на крака, как да избягам от Треърн и да остана жив, как ме възбужда докосването на ръцете ти...* — Можеш да облечеш една от ризите ми, само че панталоните няма да ти станат.

— Благодаря — прошепна тя. Руменина изби по страните ѝ, щом се наведе над огъня. Да обуе панталон! Ами че краката ѝ ще бъдат така очертани, че все едно е гола... Тя пропъди тази мисъл, като се сети, че той вече е видял доста повече. Бе готова да носи панталон, само и само

да може да изпере дрехите си. Някак си щеше да се примири с това, щом необходимостта го изискваше.

Той си хапна добре и я изненада приятно — предполагаше, че няма да може да сложи и залък в уста. Сетне Ани запари чай от върбови кори, той го изпи и тя прегледа раните му. Имаше видимо подобрене в сравнение с предишния ден. Ани отново ги наложи с листа от живовляк и постави чиста превръзка.

— Значи отървах кожата — с насмешка отбеляза той.

— Да, няма да умреш от тези рани. Утре ще си много по-добре. Искам днес да ядеш колкото се може повече. Само внимавай да не ти стане лошо.

— Слушам, госпожо. — Идеше му да охка от удоволствие, усещайки как топлината на докосванията ѝ се разлива по тялото му.

Сетне се облече и обу ботушите си без нейна помощ, макар че остри болки прободоха хълбока му. Ани почисти съдовете от закуската и когато вдигна глава, той стоеше напълно готов до вратата — с препасан кобур и пушка през рамо.

— Слагай си палтото. Трябва да изведем конете на паша.

Не беше убедена, че той е толкова заякнал, та да върви дълго, ала знаеше, че е безсмислено да влиза в спор с него. Мъжът бе твърдо решен да не я изпуска от погледа си и щеше да я следва, докато не изпадне в безсъзнание — това не бе нещо ново за нея. Тъй че Ани покорно облече палтото си и излезе от колибата.

Вързаните в тесния заслон коне неспокойно риеха с копита. Дорестият жребец изблъска Рейф и едва не го събори в порива си да излезе навън. Лицето на мъжа пребеля. Ани се втурна да поеме юздите.

— Аз ще ги водя — предложи тя. — Ти върви до мене. Всъщност, защо не се качиш на коня?

— Няма да се отдалечаваме много — отвърна той, поклащайки глава. Честно казано, язденето му причиняваше адски болки, които би искал да си спести.

Намериха подходящо място на около половин миля от колибата — малка, слънчева полянка, сгушена на завет под стръмния северен склон на планината. Конете стръвно захрупах излиялата трева, а Рейф и Ани седнаха да се препичат на слънце. Не след дълго съблякоха палтата си и лицето на Рейф леко поруменя.

Мълчаха. Тя отпусна глава върху коленете си и затвори очи, унесена от приятната топлина и хрупането на конете. Утринта бе толкова спокойна и тиха, че я налегна дрямка. Бяха в сърцето на планината, обкръжени само от естествени шумове — свистенето на вятъра в клоните на дърветата, чуруликането на птиците, хрупането на конете. В Силвър Миза винаги се вдигаше гюрултия по улиците, кръчмите бяха денонощно отворени и пияните мъже крещяха. Преди не бе обръщала внимание на шума, ала сега усети колко неприятна е глъчката в града.

Той се размърда — непрекъснато сменяше позата си.

— Неудобно ли ти е?

— Ами да.

— Легни тогава. И без друго трябва да лежиш.

— Не. Добре съм.

Ани отново не му възрази. Наместо това го попита:

— Още дълго ли ще пасат конете? Чака ме доста работа.

Той вдигна глава нагоре към слънцето, сетне погледна конете. Кобилата на Ани, доловила гласовете им, спря да пасе, вдигна глава и наостри уши. Дорестият кон лениво поскубваше стръкчетата трева — явно бе заситил глада си.

Рейф искаше да остави конете навън, на свобода, ала трябваше да са му под ръка, в случай че някой ги нападне изневиделица. Може би на следващия ден щеше да има достатъчно сили, за да скалъпи груба ограда, в която животните да могат да се движат свободно. Щеше да стане бързо, трябваша му само клони и здраво въже.

— Хайде да си тръгваме — с неохота каза той. Искаше му се да поседи още на слънце, пък и ходенето му напомняше, че още е много слаб.

Тя хвана юздите и поведе конете към потока. Те се напиха и покорно тръгнаха към заслона.

Ани се чудеше как ще се окъпят, след като нямаше леген и корито, разполагаха само с ведрото за вода, а потокът бе леденостуден. Тя почисти чайника и тенджерата и сложи вода да се топли на огъня. Сетне наля врялата вода във ведрото.

— Окъпи се първо ти — предложи му тя. — Аз ще постоя отвън.

— Няма да излизаш от колибата — рязко отвърна Рейф, а погледът му се заби като свредел в нея. — Ще стоиш тук, за да те

наблюдавам. Седни с гръб към мен, ако не искаш да гледаш.

Непоколебимостта му я наскърби, ала Ани добре знаеше, че не може да се бори с недоверчивостта му, затова не се и опитваше. Безропотно седна с гръб към него и положи глава върху свитите си колене, точно както бе седяла и вълн, на полянката. Чу го как се съблича и започва да се полива. След около пет минути той започна да се облича и гласът му наруши мълчанието:

— Обух си панталона, така че можеш да се обърнеш.

Ани се изправи на крака и го погледна. Беше гол от кръста нагоре, а една чиста риза бе просната на одеялото. Тя се опита да свали погледа си от косматите му гърди — беше виждала толкова много разсъблечени мъже, които не й бяха направили никакво впечатление, а сега при вида на тези яки мускули сърцето й се разхлопа неудържимо. Все пак това беше само една широка космата мъжка гръд и нищо повече. Изведнъж я прониза споменът за изминалата нощ, когато тялото на Рейф, притиснато към нейното, й се бе сторило твърдо като скала.

— Я ми дръж огледалото да се обръсна — прекъсна мислите й той и Ани чак сега забеляза, че е приготвил бръснач и огледалце.

Тя се приближи и държа огледалото пред лицето му, докато той сапунисваше лицето си и предпазливо бръснеше тъмната брада, покрила лицето му. Ани го гледаше като омагьосана. Още когато се срещнаха за първи път, чертите му не се различаваха ясно под наболата четина, така че сега тя умираше от любопитство да го види гладко обръснат. Той правеше смешни гримаси, които й напомниха за баща й, и лека усмивка заигра на устните й. Усети известно успокоение, когато откри, макар и незначителна прилика между любимия си баща и този опасен главорез, в чиито ръце бе попаднала.

Щом лицето му се откри, дъхът секна в гърдите й и тя бързо извърна глава, за да скрие реакцията си. Противно на очакванията й, брадата бе придавала известна мекота на чертите му. Гладко избръснат, той приличаше още повече на хищник — светлите му очи блестяха студени като лед изпод гъстите черни вежди. Носът му бе прав и тънък, устните — стиснати на черта с по една бръчка като скоба в ъглите. Челюстта му бе яка като гранит, брадичката — гордо вирната напред, с едва загатната трапчинка. Това беше лице без нищо човешко в него, студено и невъзмутимо — лицето на мъж, видял и причинил

толкова много смърт, че вече нищо не е в състояние да го трогне. В краткия миг, преди да се извърне, тя забеляза в ъгълчетата на устните му горчивина, която се бе отпечатала така дълбоко, че едва ли някога щеше да бъде изтрита. Горчилката, натрупана у този мъж, бе толкова голяма, че ѝ причини болка. През какво ли бе минал този човек, та изглеждаше напълно обезверен, не вярваше никому и единствената му ценност бе животът — а дори и това не бе сигурно.

И все пак бе просто човек като всички, колкото и опасен да беше. Беше уморен и болен и макар че на няколко пъти я уплаши до смърт, не само че не бе я докоснал с пръст, но и се грижеше за сигурността и удобството ѝ, доколкото можеше. Тя не забравяше, че я е затворил в тая колиба за собствена изгода и няма да спечели нищо, ако я нарани, ала все пак той съвсем не беше толкова жесток и груб, колкото мнозина на негово място биха били. Рейф беше казал и направил много неща, които я хвърляха в ужас, ала жестокостта му не бе самоцелна — за всичките му постъпки съществуваше разумно обяснение. Тя усети, че започва да му вярва: след като оздравееше, той може би наистина щеше да я върне невредима в Силвър Миза. От друга страна, бе убедена, че ако избяга, Маккей няма да се спре пред нищо, за да ѝ попречи, и като нищо може да я застреля.

— Сега е твой ред.

Ани се обърна и видя, че той е напълно облечен — дори бе препасал и кожения кобур с револвера. Мръсните му дрехи бяха струпани на пода и за нея бе извадена чиста риза.

Тя впи поглед в ризата, обзета от двоумение.

— Най-напред да се измия ли или първо да изпера дрехите?

— Ако опереш първо, ще има повече време да изсъхнат дрехите.

— Ами какво да облека, докато пера? — сухо попита тя. — Ако облека ризата, ще я намокрят.

Той сви рамене.

— Е, щом искаш чисти дрехи...

Тя разбра намека и награби мръсните дрехи и калъпа сапун. Настроението ѝ не беше особено весело, когато коленичи на брега на потока. Той се настани на около пет метра от нея с пушка, опряна на скута му. Ани с мрачна решителност се зае да пере. Водата бе леденостудена и ръцете ѝ се вкочаниха начаса.

Изстиска ризата му, просна я да се суши на един храст, сетне започна да сапунисва панталона му и каза:

— Май е доста студено за змии. И за мечки, поне така предполагам. От какво ме пазиш? От вълци ли? Или пък от пуми?

— Виждал съм мечки по това време на годината — отвърна той. — Здрав вълк няма да те закачи, ала някой ранен като нищо ще те нападне. Това важи и за пумите. Ами какво ще правиш, ако някой двукрак ти налети?

Тя се наведе и потопи панталона в потока, сапунената пяна като бял облак тръгна надолу по течението.

— Честно да ти кажа, не разбирам хората — промълви тя. — Не мога да проумея защо мнозина са толкова безчувствени и жестоки, как могат най-хладнокръвно да пребиват жени, деца, животни и в същото време да побесняват, ако някой ги обвини, че лъжат на карти. Това не е чест, това е, не знам как да го нарека — тъпотия и простащина може би.

Той не отвърна нищо. Очите му безспир оглеждаха околността. Ани се мъчеше да изстиска дебелия панталон, ала ръцете ѝ бяха вдървени и непохватни. Той се надигна, взе дрехата и с лекота изцеди водата. Изтръска панталона, просна го до ризата и отново седна.

Тя натопи бельото му във водата и започна да го сапунисва.

— Някои хора са лоши по природа — каза Рейф. — Както мъже, така и жени. Родили са се подли, така и ще си умрат. У други подлостта се настанява постепенно, малко по малко. А трети животът ги принуждава да бъдат мръсници.

Тя гледаше надолу, погълната от работата си.

— А ти от кои си?

Той се замисли над въпроса ѝ и след дълго мълчание каза:

— Това няма значение.

За него наистина беше все едно. Животът го бе принудил, ала всичко отдавна бе изгубило първоначалния си смисъл. Беше загубил всичко, в което беше вярвал и за което се беше борил — цялото му семейство бе загинало за кауза, отдавна покрита със забрава. Преследваха го из цялата страна, но причините не интересуваха никого — от значение беше само грубата действителност. За него това означаваше непрекъснато да бяга, да се измъква от преследвачите си,

да няма доверие на никого и да убива всеки, който го заплашва. Такъв беше животът му.

ПЕТА ГЛАВА

Прането на собствените ѝ дрехи бе свързано с толкова неудобства, че само огромната ѝ решителност ѝ помогна да свърши тази работа. Седнала с гръб към него, тя свали чорапите си, сетне развърза връзките на фустата и долните си гащи. Като се изправи, те се смъкнаха надолу и Ани прекрачи купчината бельо в краката си. Не смееше да погледне към Рейф, умираше от срам. Проклетникът следеше всяко нейно движение. Страните ѝ горяха, когато клекна да пере бельото си. Гневно помисли, че не би било лошо малко от топлината, изгаряща я отвътре, да премине в ръцете ѝ. Водата бе толкова студена, че Ани се почуди как не е замръзнала още.

За да опере долната риза и блузата, трябваше да се върне в колибата и да облече неговата риза. Той остана навън, за което му беше безкрайно благодарна. Тръпки я побиха, когато студеният вятър разтвори капациите на прозорците и леденият въздух заципа голите ѝ гърди. Тя бързо нахлузи ризата му и въздъхна от облекчение, щом мекият вълнен плат обгърна тялото ѝ.

Дрехата ѝ беше толкова голяма, че Ани прихна да се смее. Закопча я до горе, ала въпреки това ключиците ѝ се виждаха. Полите на ризата стигаха до коленете ѝ, а ръкавите висяха с цяла педя. Ани сръчно ги нави до лакътя и отново избухна в смях, защото всъщност ги беше навила целите, тъй като раменете на дрехата стигаха почти до там.

— Намира ли ти се още един колан? — извика тя. — Трябва да се препаша с нещо, инак ще се спъна.

Той веднага се появи на вратата и Ани разбра, че през цялото време се е подпирал на стената, за да не го види. Потръпна при мисълта, че е бил само на няколко метра и сигурно я е гледал как се преоблича.

Рейф отрязва едно парче въже, тя пристегна ризата около тънката си талия, сетне награби мръсните си дрехи и се упъти към потока. След като приключи с прането, донесе още вода и я сложи да се топли

на огъня. Чувстваше се толкова изморена, че вече започна да си мисли дали все още има смисъл да се къпе, ала не искаше да стои още един ден мръсна.

Не можеше да си представи как ще се къпе при отворени врата и прозорци, притеснявайки се през цялото време дали той я наблюдава. Пък и беше студено, макар че на него това като че ли му беше все едно. Ани затвори прозорците, сложи още дърва в огъня и впи предизвикателен поглед в него:

— Нямам намерение да се къпя на отворена врата. — Бузите ѝ отново пламнаха. — Освен това не искам да ме гледаш.

— Няма да те гледам. Ще се обърна с гръб.

Кафявите ѝ очи потъмняха от гняв. Рейф протегна ръка и я погали по брадичката, наслаждавайки се на копринено гладката кожа. Тя преглътна с труд.

— По принцип никога не заставам с гръб към никого.

— Моля те!

Той впи очите си в нейните, а палецът му се плъзна надолу по нежната шия. Ани усети как я побиват тръпки. Рейф стоеше плътно пред нея и тя усещаше с всичките си сетива топлината и напрежението, които на вълни се излъчваха от тялото му. Пронизващата яркост на светлите му очи я приковаваше, искаше да сведе очи, ала не можеше и го гледаше като омагьосана. Очите му бяха сиви като зимен дъжд, без никакъв синкав оттенък — за първи път виждаше истинския им цвят. Ирисите им бяха нашарени с черни и бели петънца, затова изглеждаха толкова дълбоки и ярки. Колкото и да се мъчеше, Ани не можа да открие и капчица съчувствие в студения му поглед.

Той отдръпна ръката си и отстъпи назад.

— Ще изляза навън — заяви Рейф и тя въздъхна от облекчение. Той проследи промяната в израза на лицето ѝ и добави: — Свали си полата — аз ще я опера.

Ани се поколеба за миг, но желанието ѝ да облече чисти дрехи надделя над скромността. Не можеше да ходи само по неговата риза, докато дрехите ѝ изсъхнат, щеше да увие около кръста си едно от одеялата. Бързо, преди да е променила решението си, се обърна с гръб и разкопча полата си, благодарейки мислено на Бога, че Рейф бе доста едър, та ризата му може да я прикрие достатъчно.

Той безмълвно взе дрехата, излезе навън и затвори вратата след себе си. Докато вървеше към потока, живо си я представи как се къпе гола. Отново го втресе, но причина за това бе силната му възбуда, а не болестта. Искаше да докосва и милва цялото ѝ тяло, не само лицето ѝ. Искаше тя да лежи в прегръдките му и по лицето ѝ да не се чете страх, а копнеж. Искаше стройните ѝ бедра да се разтворят и да го приемат.

Такива бяха желанията му. Действителността обаче изискваше да възстанови силите си, да върне Ани в Силвър Миза, както ѝ бе обещал, и да изчезне безследно. Трябваше да обмисли какво да прави, а не да мечтае за голото ѝ тяло. Жените са си жени, е, различават се по размер и цвят, ала в същността си са еднакви.

И тази същност подлудява мъжете от веки веков.

Той се засмя, докато переше полата ѝ, ала смехът му не беше весел. Тя не беше като всички жени и беше глупаво да си втълпява противното. Ръцете ѝ излъчваха невероятна, възбуждаща топлина и той копнееше за ласките ѝ. Обгаряше го огън, когато докосваше нежната ѝ копринена кожа. Сутринта с огромно усилие на волята напусна прегръдките ѝ и стана от постелята. Много добре знаеше, че с всеки изминат час копнежът му по нея ще се усилва. Щеше обаче да бъде пълен глупак, ако замаян от изкушението, забравеше за Треърн.

Изстиска полата ѝ и погледна към небето. Слънцето се спускаше зад планините, денят преваляше и ставаше студено, така че нямаше смисъл да простира полата на някой храст. Рейф събра влажните дрехи и се упъти към колибата. Отвътре се чуваше плискане на вода.

— Още ли не си свършила? — извика той.

— Не съм.

Той се облегна на стената и се замисли защо ли жените се къпят много по-дълго от мъжете, като са по-дребни и имат по-малко за миене.

Ани отвори вратата след десетина минути със сияещо от чистота лице. Беше измила и косата си, дори бе успяла да я подсуши на огъня. Одејалото обгръщаше тялото ѝ като тога.

— Вече се чувствам много по-добре — доволно прошепна тя. — Ще донеса вода за конете, после ще приготвя вечерята. Гладен ли си?

Рейф наистина чувстваше стомаха си празен, ала нямаше нищо против тя да си почине малко. Не бе спряла да работи, откакто бе

отворила очи сутринта, седяла бе само на полянката. Нищо чудно, че бе толкова слаба.

Одеялото доста ѝ пречеше, но тя не му разреши да ѝ помогне, а и той не вярваше, че ще може да носи тежкото ведро с вода. Силите му стигаха само да се влачи подире ѝ, докато тя мъкнеше кофата до потока и обратно. Ядосваше се, че е толкова изнемощял, ала лицето му беше студено и безизразно. Ако дадеше воля на гнева си, тя щеше да страда още повече и то по негова вина. Вместо да хленчи, да се вайка и да се оплаква, както би правила всяка жена на нейно място, Ани бе направила всичко възможно, за да направи престоя им в колибата поносим.

Най-сетне всички задължения бяха изпълнени и те се прибраха на топло. Ани си позволи една минута почивка, преди да започне приготвянето на вечерята. Провизиите им бяха оскъдни, затова свари боб с пушени гърди и опържи отново палачинки. Изпита задоволство, като видя с какъв апетит Рейф се нахвърли върху храната — значи състоянието му се бе подобрило. След вечеря тя докосна челото му и се усмихна, усещайки лека влага.

— Температурата ти е спаднала — заяви Ани и сложи другата си ръка на бузата му, за да е напълно сигурна. — Изпотил си се. Как се чувстваш?

— Много по-добре. — Той почти съжали, че състоянието му се е подобрило, защото тя щеше да го докосва все по-рядко. Енергията, излъчвана от ръцете ѝ, като че ли му действаше по различен начин: горещото пулсиране бе отстъпило място на топли вълни, разливащи се по цялото му тяло. Едвам не изстена от удоволствие. Лъчезарна усмивка грейна на лицето ѝ.

— Сигурна бях, че ще оздравееш бързо.

— Ти си много добър лекар, Ани — похвали я той и тя засия от удоволствие.

— Така е. — Тя се съгласи, ала в гласа ѝ не прозвуча нито самодоволство, нито престорена скромност. Думите ѝ просто отразяваха истината. — Това съм искала винаги.

Тананикайки си тихичко, тя тръгна към вратата и изчезна в мрака. Рейф изпсува, бавно се изправи на крака, измъкна револвера и я последва. Ани едва не се блъска в него, докато се връщаше с две

борови клончета в ръка. Очите ѝ се разшириха от учудване, щом забеляза погледа му, искрящ от гняв.

— Излязох да взема две клончета да ги ползваме вместо четки за зъби — невинно промълви тя, размахвайки доказателството пред лицето му. — Извинявай, забравих...

— Друг път недей да забравяш — отрязва я той, сграбчи я за рамото и я блъсна в колибата. Тя стана червена като рак, прекрасното ѝ настроение бе изчезнало безследно и Рейф съжали за грубостта си.

Ани извади малко сол, за да изчистят зъбите си, и Маккей се отпусна назад с боровото клонче. Придирчивостта ѝ към хигиената му напомни за времената, когато тези навици бяха естествена част от живота му, когато се миеше и бръснеше всеки ден и винаги носеше чисти дрехи. Тогава не можеше да си представи ежедневието без сапун, прах за зъби и соли за баня. Използваше скъп одеколон и танцуваше валс с изящни млади госпожици. Ала това бе отдавна, преди войната, в някакъв друг живот. Нямаше нищо общо между него и някогашния изискан младеж — спомняше си за онзи Рейф като за някакъв далечен познат.

Ани затършува в медицинската си чанта и измъкна две кафяви парченца кора. Пъхна едното в устата си и му подаде другото:

— Вземи, това е канела.

Той взе кафявата коричка и я подуши — наистина беше канела. Задъвка я бавно, наслаждавайки се на тръпчивия вкус. Спомни си за някогашните госпожици, които дъвчеха канела и ментови бонбони, за да освежат дъха си. Припомни си вкуса на целувките им.

Може би спомените го разнежиха, а може би защото гореше от желание да я целуне, Рейф предложи:

— Дъхът ни ухае на канела, та е грехота да не се целунем.

Ани щеше да падне от изненада, очите ѝ се разшириха от учудване. Рейф бавно плъзна ръка под косите ѝ и нежно обхвана тила ѝ. Тя се вцепени, искаше да се измъкне, ала силната ръка на Рейф приближи лицето ѝ към неговото.

— Не, не искам! — прошепна тя, обзета от панически страх.

— Тихо, скъпа! Само една целувчица. Не се страхувай!

Ниският му дрезгав глас я обгърна цялата, усети как съпротивата ѝ отслабва. Опита се да поклати глава, ала ръката на Рейф я държеше здраво. Ани се дърпаше назад, а погледът ѝ не се откъсваше от устните

му, които все повече се приближаваха към лицето ѝ. О, не, не биваше да му позволява да я целуне, не биваше устните му да докосват нейните, не... Като си помислеше, че се разтреперва, само като го гледа... Ала изкушението бе твърде голямо, обля я топла вълна. О, боже, тази сладка премала я бе обладала още първата нощ, когато мъжът нахлу в къщата ѝ. Макар и да умираше от страх, усети опасната му привлекателна сила. Вече си мислеше, че е в безопасност, защото той не бе поискал нищо от нея, макар че бе прекарала нощта гола в прегръдките му, ала сега разбра, че трудно ще избяга не от него, а от себе си. Трябва да му устоя, трябва да извъртя главата си, трябва да дера и да скубя, иначе съм загубена... Вече беше късно.

Устните му докоснаха нейните с бавно и сигурно движение, издаващо опитността му, протестният вопъл се спря в гърлото ѝ, а ръката му галеше тила ѝ. Никой не бе я целувал така невъзмутимо и настойчиво. Ръцете ѝ барабанияха по гърдите му, ала Рейф не обръщаше никакво внимание на съпротивата ѝ. Езикът му властно разтвори устните и тя усети как топла вълна размеква тялото ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му, а краката ѝ се подкосиха. Влажните ѝ устни се разтвориха, Рейф наклони малко главата ѝ и бавно вкара езика си в устата ѝ. Тялото ѝ се сгърчи от ласката му, сетне се отпусна.

Ани не знаеше, че мъжете целуват така, не предполагаше, че той ще използва езика си. Беше видяла доста неща по време на обучението си и в практиката си на лекар, ала не знаеше, че ленивото въртене на езика му около нейния ще предизвика сладостна премала в корема ѝ и набъбване на гърдите ѝ. Искаше ѝ се той да я целува безкрайно дълго, да се притиска до него, за да облекчи напрежението в гърдите си, искаше ръцете му да гаят тялото ѝ. Неопитността ѝ я правеше безпомощна, не знаеше как да реагира на изгарящото я желание, страх я беше от онова, което предстоеше.

Рейф с мъка откъсна устните си от нейните и свали ръката си от тила ѝ. Искаше да я целува още, по дяволите, искаше много повече! Но болката, пронизваща хълбока му при всяко движение, и оловната тежест в краката му напомниха, че не го бива много за любов. Добре, че тялото му го възпираше, защото хич не му трябваше да си усложнява положението със секс. Много по-добре беше да я върне в Силвър Миза недокосната, отколкото да спи с нея и да я зареже. Добре знаеше, че жените се озлобяват, като ги изоставиш, а той не искаше да

я превръща в свой враг. Докато се отделяше от устните ѝ, горещо желаше да се вслуша в съветите на здравия разум.

Тя изглеждаше бледа и обърквана. Изобщо не поглеждаше към него, очите ѝ бяха вперени в пламъците на огъня. Видя как преглъща с труд.

— Това беше само една целувка, Ани — прошепна Рейф, обладан от желание да я утеши. Стори му се, че тя очаква подобно нещо. Намръщи се, хрумна му нещо неприятно.

Макар че бе отговорила на целувката му, явно умираше от страх, че Рейф ще я изнасили. Всъщност дали наистина бе отвърнала на ласките му? Може би само си въобразяваше, жегата и възбудата сигурно бяха размътили мозъка му.

— Няма да ти сторя нищо лошо.

Ани се мъчеше да се вземе в ръце. Зарадва се, като разбра, че той отдава вцепенението ѝ по-скоро на страх, отколкото на действителната причина: тя изгаряше от желание той да продължи да я целува и да... Погледна надолу към ръцете си, не знаеше какво да му каже. Мозъкът ѝ сякаш бе парализиран, а сърцето ѝ биеше лудо.

Рейф въздъхна и придърпа седлото, за да се облегне на него. Налагаше се да я разсее и успокои, както бе постъпил предишната вечер.

— Как така реши да станеш лекар? Това не е женска професия.

Тази тема със сигурност я вълнуваше. Ани вдигна към него погледа си, в който се четеше благодарност.

— Това го чувам за не знам си кой път.

— Вярвам ти! И все пак какво те накара да тръгнеш по този път?

— Баща ми беше лекар. Израснала съм сред шишенца с лекарства, които ме привличаха невероятно.

— Дъщерите на повечето доктори си играят с кукли, а не с лекарства.

— Предполагам. Татко казваше, че всичко започнало, когато съм паднала от тавана на плевнята. Помислил си, че съм умряла, защото не съм дишала и не се напипвал пулс. Тогава ме ударил с юмрук в гърдите и сърцето ми започнало да бие отново. Сега си мисля, че сигурно само съм изгубила съзнание, ала като малка наистина вярвах, че татко ме е съживил, и исках да бъда като него.

— Спомняш ли си как падна?

— Смътно — промълви тя и впери поглед в огъня. Жадно следеше как малките жълти езичета на пламъците за миг се оцветяват в синкаво и сетне мракът ги поглъща. — Споменът ми по-скоро прилича на сън. В него аз падам, но се изправям сама, обкръжена съм от много хора и ме облива силна светлина. Не си спомням нищо от онова, което разказваше татко. В края на краищата съм била едва петгодишна. А ти спомняш ли си нещо от времето, когато си бил на пет години?

— Съдраха ми гъза от бой, че съм пуснал кокошките в къщата.

Ани се усмихна. Езикът му не я шокираше — през осемте месеца, прекарани в Силвър Миза, бе чувала и доста по-груби изрази.

— Кокошките много ли бяха?

— Доста. По него време не можех да броя, та не мога да ти кажа точно колко са били.

— Имаш ли братя и сестри?

— Имах брат, който загина през войната. А ти?

— Сама съм. Майка ми е умряла, когато съм била на две години, така че изобщо не си я спомням. Татко не се ожени повторно.

— Той беше ли доволен от професията си?

Ани често си беше задавала същия въпрос.

— Не знам. Гордееше се, че е лекар, но мисля, че често пъти беше доста объркан, дори разстроен. Започнах да го разбирам едва когато започнах да уча медицина.

— Трудно ли ти беше?

— Проблемите ми започнаха, още преди да ме приемат. Искях да уча в Харвард, но там ме отхвърлиха, защото съм жена. Завърших медицина в Женева, щата Ню Йорк. Там е учила и Елизабет Блекуъл.

— Коя е тя?

— Това е първата жена лекар в Америка. Получила е званието „доктор“ още през 1849 година, ала оттогава малко неща са се променили. Преподавателите се правеха, че не ме забелязват, а колегите ми ме тормозеха. Казваха ми в лицето, че съм била разпусната и неморална, тъй като почтените жени не трябвало да гледат голи тела. Непрекъснато ми натякваха, че трябвало да се омъжа, ако изобщо ме поиска някой, и да раждам деца, както правят всички. Да съм оставела медицината на онези, които имали достатъчно мозък

да я разберат, с една дума на мъжете. Учех сама, хранех се сама, но останах и успях да завърша.

Той погледна финото ѝ лице с деликатни черти, осветено от пламъците на огъня, и прочете непреклонност и упоритост в извивката на устата ѝ. Да, тя би преодоляла и най-жестоката съпротива. Не можеше да разбере напълно огромната ѝ преданост към медицината, но преподавателите и колегите ѝ явно я бяха подценили. Тя беше единствената жена лекар, която бе виждал, ала по време на войната много болни и ранени мъже щяха да умрат, ако не бяха жените доброволки, които се грижеха за тях. Беше убеден, че тези жени също бяха видели много голи мъже, но на никого и през ум не бе му минавало да ги нарича разпуснати.

— Не искаш ли да се омъжиш и да имаш деца? Мисля, че ще можеш да се грижиш за семейството си и въпреки това да упражняваш професията си.

Тя плахо се усмихна, сетне срамежливо извърна погледа си към огъня.

— Не съм и помисляла да се омъжвам. През цялото време мислех само как да стана лекар и гледах да науча колкото се може повече. Искях да замина за Англия на стаж при д-р Листър, само че не можех да си го позволя и затова сама съм се учила на много неща.

Рейф бе чувал за д-р Листър, известен английски хирург, осъществил истинска революция в медицината с въвеждането на антисептичните методи, рязко намалили броя на умрелите от инфекция. Маккей бе видял твърде много хирургически операции на бойното поле и осъзнаваше важността на тези нововъведения, пък и собствените му патила с възпалените рани го доказваха.

— Ето че вече си добра лекарка. Не мислиш ли да си потърсиш мъж?

— О, не. Кой ли ще се ожени за докторка, пък не съм и в първа младост. Догодина ставам на трийсет — стара мома съм вече, а мъжете предпочитат млади момичета.

Той се засмя и каза:

— Откакто навърших трийсет и четири, двайсет и деветгодишните ми се виждат направо деца. — Рейф не бе успял да определи възрастта ѝ до този момент; беше доста изненадан, че тя без заобикалки му каза на колко години е, тъй като по правило жените,

прехвърлили двадесетте, отбягваха този деликатен въпрос. Ани имаше уморен и отруден вид, та изглеждаше по-възрастна, ала кожата ѝ бе нежна и гладка като на бебе и твърдите ѝ гърди стърчаха като момичешки. Тази мисъл предизвика пареща възбуда в слабините му и той неспокойно се размърда. Рейф бе виждал гърдите ѝ само през ризата и изгаряше от желание да ги помилва, да види цвета на зърната им и да почувства сладкия им вкус.

— А ти бил ли си женен? — попита го тя и вниманието му отново се върна към разговора.

— Не, бях зает с други неща.

Беше двацет и четиригодишен и тъкмо започваше да мисли за предимствата и сигурността на брака, когато започна войната. Последвалите четири години, когато се сражаваше в бойната група на Мозби, го закалиха и превърнаха в истински мъж. Баща му почина през зимата на 1864 година и щом войната свърши, Рейф пое по широкия свят, тъй като вече нямаше при кого да се върне. Може би щеше да се установи някъде, ако през 1867 година в Ню Йорк не бе налетял на Тенч Тилман. Горкият Тенч, така и не разбра каква страшна тайна крие, но все пак добре, че загина, преди да научи истината за предателството.

Мрачни спомени нахлуха в душата на Рейф. Помъчи се да ги отпъди, за да не заразява Ани с лошото си настроение.

— Хайде да лягаме — промълви той, обзет от нетърпение да я почувства в обятията си. Може би топлината, излъчвана от тялото ѝ, щеше да разсее мрачните му мисли. Рейф стана и сложи дърва в огъня.

Ани се изненада от внезапната смяна в настроението му, защото си мислеше, че разговорът бе приятен и за двамата, ала не каза нищо и покорно се надигна. В този момент се сети, че е увита в една от завивките им и колкото и да ѝ е неприятно, ще трябва да се раздели с одеялото. Застина на мястото си и впери умоляващ поглед в него.

Рейф се обърна и веднага разгада мислите ѝ.

— Тази вечер ще се наложи да те вържа — каза той, колкото се можеше по-меко.

— Да ме вържеш? — повтори тя и ръцете ѝ се впиха в одеялото.

Рейф кимна към влажните дрехи, проснати на пода.

— Нямам намерение да спя върху купчина мокри дрехи. Щом не мога да държа дрехите ти далеч от теб, ще трябва да държа теб далеч

от тях.

Предишната вечер тя самата му бе предложила да я завърже, за да не се съблича, а сега щеше да бъде хем гола, хем вързана. Не я притесняваше толкова фактът, че ще бъде завързана, колкото мисълта, че ще трябва да се раздели с одеялото. Добре поне, че ризата му бе достатъчно дълга и скриваше тялото ѝ до коленете, ала все пак под нея Ани беше съвсем гола.

Рейф развърза въжето, което придържаше одеялото към талията ѝ, и тя усети как спасителното прикритие бавно се смъква надолу. Стисна зъби и не помръдна. Колкото по-бързо ѝ вържеше ръцете, толкова по-скоро щеше да легне и да се завие. Унижението ще свърши по-бързо, ако не протестира.

Рейф разви ръкавите на ризата и покри китките ѝ с маншетите, за да предпази нежната кожа от триене в грубото въже. Тя стоеше напълно неподвижна, с широко отворени очи, вперени в празното пространство. Мъжът доближи ръцете ѝ, омота въжето около китките и сръчно го завърза по средата. Опита здравината на възела и хлабавината на въжето около китките, преди да пусне ръцете ѝ. Тя машинално опъна китките си настрани, за да се увери, че наистина е вързана. Въжето бе плътно прилепнало, без да е впито, а възелът бе здрав.

Рейф чевръсто изу ботушите си, разкопча кобура, опъна одеялата и каза:

— Лягай!

Ани трмаво коленичи — вързаните ръце ѝ пречеха — и някак си успя да легне на дясната си страна. С ужас усети, че докато се е мъчела да се намести върху постелята, ризата ѝ се е вдигнала нагоре, трескаво се опита да я смъкне, ала не можа. Усети как голият ѝ задник настръхва от студения въздух. О, боже, наистина съм гола! Тя понечи да се надигне, за да се увери напълно в позора си, ала в този момент Рейф се отпусна до нея и метна одеялото отгоре. Силното му тяло се притисна към гърба ѝ, а ръката му обхвана талията ѝ.

— Знам, че не ти е удобно — прошепна дрезгавият му глас в ухото ѝ. — Ако искаш легни по гръб — може би ще се чувстваш по-добре.

— И така ми е добре — промълви тя, а очите ѝ се мъчеха да прогледнат в мрака. Ръцете ѝ вече я боляха, макар че Рейф бе направил

всичко възможно, за да облекчи положението ѝ.

Мъжът вдъхна дълбоко свежия аромат на косата и кожата ѝ и усети как мрачното му настроение се изпарява. Привлече я към себе си и пъхна дясната си ръка под главата ѝ. Чувстваше мекотата на женското тяло, закръглеността на малкия ѝ задник. Дали бе усетила, че ризата се бе плъзнала нагоре, докато лягаше, и той бе мярнал белотата на бедрата ѝ. Членът му бе болезнено твърд, ала това бе най-приятната болка.

След около пет минути тя започна да се върти, за да раздвижи схванатите си рамене. Рейф я прихвана и полека я обърна на гръб.

— Казах ти, че така ще ти е по-удобно, ама нали си инат...

Тя пое дълбоко дъх и се отпусна.

— Благодаря ти, че не ме завърза снощи — прошепна тя. — Нямах представа какво значи това — колко странно, всъщност той бе проявил милосърдие, като я накара да се съблече.

— Откъде ли пък ще имаш представа?

— Но ти имаш.

— Неведнъж са ме държали вързан, пък и аз съм омотавал въжета около доста хора през войната.

— За Севера или за Юга си се сражавал? — Южняшкият му акцент бе достатъчно красноречив, но войната бе разделила много семейства, дори цели градове, така че нищо не можеше да се каже със сигурност.

— За Юга, за Вирджиния. Там беше домът ми.

— В кои войски си служил?

— В кавалерията. — Това горе-долу отговаряше на истината, макар че легендарната бойна група на Мозби бе участвала в какви ли не операции. Обкръжи ги огромен брой съюзнически войски, изпратени да ги унищожат, успяха да отблъснат част от тях, други взеха в плен. Съюзническата армия отстъпи. Мозби измъкна хората си от капана.

Рейф се вслуша в равномерно то ѝ дишане, Ани скоро щеше да заспи. Устните ѝ прошепнаха: „Лека нощ“.

Коремът му пулсираше от желание, идеше му да псува раните си и проклетия случай, който го бе срещнал с нея. Представи си как тя му пожелава: „Лека нощ“, сладостно отмаляла след любов. Всяка нейна дума, всяко нейно движение възбуждаха страстен копнеж у него.

Истинско чудо щеше да бъде, ако се въздържеше още няколко дни. Непрекъснато си представяше как прави любов с нея.

— Целуни ме за лека нощ — прошепна Рейф с подрезгавял от желание глас и усети как мускулите ѝ се стягат.

— Не бива да го правим.

— Една целувка е нищо, скъпа, в сравнение с огромното ми желание да те съблека гола.

Ани потръпна от грубия му тон. Усети, че той също е напрегнат, ала по друга причина. Тялото му излъчваше горещи вълни, които я обливаха цялата, ала това не бе топлината на треската. Изведнъж тя реши, че Рейф е искрен, макар че ѝ беше трудно да повярва на мъж, който я бе отвлякъл.

— Само една целувка ли искаш?

— Не, по дяволите, искам много повече! — сопна се той. — Но ще мина и с една целувка, щом не щеш да ме пуснеш между краката си!

Тя застина като ударена от гръм.

— Аз не съм курва, г-н Маккей!

— Не чуването прави жените курви — грубо отвърна той, изтървал нервите си, — а вземането на пари за тая работа!

Думите му сякаш я шибнаха с камшик. Бе чувала подобни оскърбления, когато ѝ се налагаше да се грижи за закъсали проститутки, ала не бе ѝ помисляла, че някой ще произнесе такава мръсотия в лицето ѝ. Ани се сгърчи от обида, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гръдния ѝ кош. Един мъж не си позволява да говори така на жена, която уважава; значи той си мисли, че аз...

Рейф плъзна ръката си по стомаха ѝ. Сякаш огън я опари. Започна да диша на пресекулки. Пръстите му я галеха с леки кръгообразни движения.

— Успокой се, Ани, няма да те изнася!

— Защо тогава каза онези ужасни неща? — едва доловимо попита тя.

— Ужасни ли? — Той се замисли над реакцията ѝ и причините за нея. Не бе очаквал от една лекарка подобно старомодно отношение към нещо съвсем естествено и толкова хубаво. Не мислеше като „джентълмените“, че жените трябва да бъдат държани в пълно неведение относно секса. Рейф стигна до извода, че Ани или е била

изнасилена, или е още девствена, и най-сигурният начин да се добере до истината бе да я попита. Искрено се надяваше да е девствена, защото мисълта, че някой може би се е гаврил с тялото ѝ, го разяри.

— Девствена ли си, скъпа?

— Моля? — Гласът ѝ прозвуча пискливо и безпомощно.

— Девствена ли си? — попита отново той и нежно погали корема ѝ. — Някой друг...

— Много добре знам какво ме питаш! — рязко го прекъсна тя, за да не чуе думите, които щяха да последват. — Разбира се, че съм... ааа... девствена.

— Защо пък трябва да се разбира? Скъпа, ти си на двацет и девет години, не си шестнайсетгодишна росна капчица. Малко са жените, дето никога не са пускали мъж в кревата си — не е задължително да се жениш, за да правиш любов.

Медицинската ѝ практика потвърждаваше думите на Рейф, ала нейното отношение към тази тема бе друго.

— Не знам за другите жени, но аз никога не съм правила... това.

— А искала ли си?

Тя отчаяно се опита да се извърти, да се изкопчи, ала ръката му притисна стомаха ѝ и я задържа. Ани безсилно обърна главата си на другата страна.

— Не. Не истински.

— Не истински ли? — повтори той. — Какво значи това? Искала ли си или не си искала?

Беше ѝ трудно да диша; въздухът бе горещ и плътен, наситен с тръпчивия аромат на кожата му. Ани не можеше да се преструва, затова реши да сложи край на неудобните настойчиви въпроси.

— Като лекар познавам подробностите на половия акт, виждала съм голи мъже и съм мислила за този природен процес.

— И аз мисля за този природен процес — прекъсна я той. — Май че това е единственото нещо, за което мога да мисля, откакто те видях за първи път. Беше ми адски зле, едвам се държах на краката си, ала умирах от желание да ти бръкна под полата. Разумът ми ме съветва да те не докосвам, да те върна в Силвър Миза след няколко дни и да сложа край на тази история, ала истината е, че давам десет години от живота си, за да почувствам голото ти тяло под себе си. Цели два дни изгарям от копнеж по тебе, Ани.

Сладостно облекчение я заля при тия думи. Значи и той бе подвластен на онази стихия, надигнала се в душата ѝ при първата им среща. Всяко докосване до него, дори и когато го лекуваше, ѝ доставяше невероятно удоволствие. Докато я целуваше, Ани мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне. И тя искаше повече. Искаше да лежи гола в прегръдките му и да опознае неща, за които само бе чувала. Кожата ѝ бе гореща и чувствителна, коремът ѝ пулсираше, някаква сила сякаш я дърпаше към него. Беше почти гола, сигурно от това чувството за топлина ниско долу в слабините ѝ се усили, Ани усети влага между бедрата си, о, боже, той трябва само да вдигне ризата и да...

Да, искаше го. Но да му се отдаде, да отстъпи на първичните си пориви щеше да бъде най-голямата грешка в живота ѝ. Той е престъпник, който скоро ще изчезне безследно; щеше да бъде пълна глупачка, ако поеме риска да зачене незаконно дете — това щеше да я съсипе.

Тя се стегна и послуша гласа на здравия разум.

— Ще бъде грешка, ако приема предложението ти. Мисля, че и двамата го знаем.

— И още как! — измърмори той.

— Нека да бъдем разумни.

— Тогава целуни ме за лека нощ, скъпа. Не искам нищо друго.

Тя колебливо обърна главата си към него, Рейф прилепи устните си към нейните, бавно и уверено разтвори устата ѝ с езика си. *Щом ни се разрешава само една целувка, нека добре да се възползваме от нея.* Облада устата ѝ с дълбоки движения на езика, представи си, че членът му е вътре в нея, и продължи да я целува, докато тя не се вкопчи в ризата му и не започна да стене от удоволствие. Цялото му тяло трепереше от желание да излее семето си в дълбините ѝ. Когато Рейф с мъка се отдели от подпухналите ѝ влажни устни, от очите на Ани закапаха сълзи.

Той ги избърса с ръка и дрезгаво прошепна:

— Заспивай, скъпа.

Ани изстена сподавено и затвори очи. Жадната ѝ плът се бунтува дълго.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Ани се събуди, Рейф го нямаше и тя се уплаши да не би да я е изоставил сама в планините. Ръцете ѝ бяха отвързани и това още повече подсили страха ѝ — защо ще я развързва, ако не възнамерява да бяга? Както си беше сънена и рошава, се втурна към вратата, отвори я и изхвърча навън. Студеният въздух шибаше голите ѝ крака, камъчета и борови иглички се забиваха в стъпалата ѝ.

— Рейф! Къде си?

Той се появи откъм навеса с кофа в едната ръка и с револвер в другата.

— Какво си се развивала? — Гласът му я срязва, а пронизителният му поглед се впи в нея.

Тя чак сега осъзна, че е излязла гола навън и че стъпва боса по леденостудената земя.

— Помислих, че си заминал. — Гласът ѝ трепереше.

Погледът му я прониза, лицето му беше безизразно.

— Прибирай се вътре!

Ани знаеше, че трябва да се подчини, ала безпокойството ѝ за него надделя.

— Как се чувстваш? Мисля, че още не си толкова здрав, че да носиш вода.

— Казах да влизаш вътре. — Гласът му бе тих като шепот, ала тонът му не търпеше възражение.

Ани се обърна и тръгна към колибата. Лицето ѝ се сгърчваше при всеки допир на стъпалата ѝ до каменистата почва.

Отвори един от прозорците, за да стане по-светло, и вдигна дрехите си от пода. Бяха смачкани, ала сухи и чисти. Облече се припряно, треперейки от студ. Стори ѝ се по-студено от предния ден, но сигурно бе по-чувствителна към зимния мраз, защото бе излязла навън само по риза, а и Рейф не бе наклал огъня сутринта.

След като среса косата си с пръсти и я прибра на кок, Ани стъкна огъня и започна да приготвя закуска, ала движенията ѝ бяха вели и

безжизнени. Снощният разговор не ѝ излизаше от главата, непрекъснато си мислеше за Рейф. Тази сутрин той изглеждаше по-добре, очите му не бяха така хлътнали и лицето му бе по-свежо. Все пак още не беше укрепнал за физическа работа, но можеше ли да го спре? Надяваше се шевовете да не се разкъсат.

Как бе успял да се измъкне от колибата, без да я събуди? Снощи заспа трудно, пък беше и много уморена, ала сънят ѝ обикновено бе лек. И той бе лежал дълго буден — не се въртеше и не шаваше, но тя усещаше напрежението в ръцете и тялото му, плътно прилепено до нейното. Само една нейна дума или движение и щеше да бъде върху нея.

На няколко пъти тя бе на крачка от безразсъдството — идеше ѝ да прати всичко по дяволите и да му се отдаде. Бе паднала толкова ниско, че бе готова да изгуби целомъдрието си в прегръдките на един престъпник. Дори не можеше да се утеши с мисълта, че е устояла на изкушението поради високия си морал, за да запази самоуважението си. Нищо подобно, голата истина беше, че не спа с Рейф, защото я беше страх. Страхуваше се от неизвестното, страхуваше се от физическите и душевни болки, които той щеше да ѝ причини. Беше лекувала жени, наранени от груби и жестоки мъже, знаеше също така, че първият път винаги е болезнен, ала Ани трепереше от желание и бе готова да му се отдаде въпреки тази болка. Копнееше да разбере какво е усещането да лежиш под мъж, да усещаш тежестта на тялото му, да го приемеш дълбоко в себе си.

Но най-много се боеше да не стане прекалено уязвима, защото прониквайки в тялото ѝ, той щеше да отключи вратата към сърцето ѝ и напук на здравия разум тя щеше да се влюби в него. В душата ѝ щеше да зине рана, която нямаше да заздравее лесно. Не можеше да си позволи да се влюби в него. Той е престъпник, убиец. Дори и сега тя беше убедена, че опита ли се да избяга, той ще я застреля. Колкото и странно да бе, но тя вярваше на думите му, че след няколко дни ще я върне здрава и читава в Силвър Миза.

Ани винаги се бе смятала за човек с твърди морални устои, който различава доброто и злото и винаги може да вземе правилно решение. За нея моралът нямаше нищо общо с наказанието или със състраданието. Но сега какво да мисли за себе си — още от самото начало бе разбрала, че Рейф Маккей е жесток и безмилостен човек, и

въпреки това бе силно привлечена от него? Той беше студен, хладнокръвен и опасен като хищен звяр, ала целувките му я караха да трепери и да изгаря от желание. Някакво тихо гласче ѝ нашепваше, че може да му се отдаде и да се върне в Силвър Миза все едно, че нищо не се е случило. Никой нямаше да разбере, че е била любовница на престъпник. Ани се уплаши, усещайки, че е готова да се поддаде на изкушението.

Вратата се отвори, но тя не вдигна поглед от яденето. Рейф сложи ведрото за вода до огнището. Беше пълно. От опит знаеше колко е тежко и отново я облада безпокойство. Неохотно го попита:

— Как се чувстваш?

— Гладен съм — каза той, затвори вратата и се отпусна на одеялото. — Значи съм добре, ти нали така каза?

Тя му хвърли един поглед. Гласът му бе спокоен, нямаше и следа от по-раншната грубост, ала Ани добре знаеше, че Рейф изразява само онова, което иска.

— Не съм казала, че днес ще си здрав. Предположих само, че ще си по-добре.

— Точно така. Дори и след като се погрижих за конете, не се чувствам така омаломощен като вчера. Само шевовете ме сърбят.

Това беше знак, че оздравява, но Ани не бе го очаквала толкова скоро. Явно организъмът му бе много здрав и бързо се справяше с болестите, доказва го и нечовешката издръжливост, която бе проявил по време на кошмарното пътуване до колибата.

— Значи вече си почти здрав — каза тя и го погледна умоляващо. — Ще ме върнеш ли днес в Силвър Миза?

— Не.

Думата прозвуча рязко и неумолимо. Ани се сви безпомощно. Би било чудесно да се освободи от присъствието му и от непрестанното изкушение, ала не посмя да влиза в спор с него. Той знаеше какво прави и никой не бе в състояние да го разубеди. Щеше да я върне в Силвър Миза, когато *той* поиска.

Рейф я наблюдаваше изпод спуснатите си клепачи как налива кафе и му подава канчето. С удоволствие отпи от горещата ароматна течност, която загрея вътрешностите му и усили още повече трескавата топлина, която чувстваше само като я гледа. Тя му се стори страшно притеснена тази сутрин — никога не бе изглеждала така, дори и когато

умираше от страх, че ще я убие. Чувствеността ѝ се бе разбудила и тя приличаше на млада кобилка, хваната за пръв път натясно от настойчив жребец. Напрежението помежду им трептеше като силно обтегната струна.

Тази сутрин Ани носеше собствените си дрехи. Блузата ѝ бе закопчана догоре — сигурно си мислеше, че като се скрие зад барикадата от фусти, ще се предпази от него. Наивница, усмихна се Рейф под мустак. Жените не съзнават омагьосващата сила, с която привличат мъжете, обаянието, излъчвано от нежната кожа и меките извивки на телата им, дълбоката, непреодолима нужда, която кара мъжете да проникват в телата им, за да влязат в земния рай. Жените също така не разбират силата на собствените си желания и оковават телата си в железни окови. Ани сигурно не схващаше всичко това, щом се опитваше да се скрие зад безполезната стена от дрехи. Дали си мислеше, че той няма да я желае, щом не вижда голото ѝ тяло?

Копнежът му по нея бе толкова силен, че вече се превръщаше в мъчение. На всяка цена ще я притежавам, реши Рейф, заглушавайки гласа на разума. Не можеше да я върне в Силвър Миза, преди да се напие до насита. Едвам се въздържа да не ѝ се нахвърли още в този момент. Толкова дълго бе живял само сред смърт и горчилка, че топлината ѝ бе възжелана от него като глътка вода за човек, изгубен в пустинята.

Само мисълта, че ще разполага с достатъчно време, за да я съблазни, и че го чака доста работа през деня, го възпря да не я събори веднага на одеялото. Времето бе застудяло чувствително, ниските черни облаци, надвиснали над билото на планината, предвещаваха сняг. Ако искаше, можеше да я заведе в Силвър Миза, преди да е паднал снегът, ала нямаше да го направи. Вероятно снегът щеше да ги затрупа; валежите в края на зимата често траеха с дни — можеше да се наложи да прекарат няколко дни, даже седмици, затворени в колибата. Ани нямаше да може да му устои, тялото ѝ щеше да се предаде.

Затова днес трябваше да се запасят с дърва и съчки и да заложат няколко капана, за да осигурят храна за идните дни. Рейф можеше да застреля някое диво животно с пушката си, ала гърмежите щяха да отекнат надалеч, а той не искаше да се разбере, че има хора толкова високо в планината. Трябваше да измисли нещо и за конете. Не му се щеше да ги държи затворени в тесния заслон дълго време. Реша да ги

спъне и да ги пусне да попасат, а в това време да построи по-широк навес. Не му се понрави идеята да бъдат далеч от конете, защото можеше да им се наложи да бягат, но нямаше как — заслонът трябваше да бъде готов още днес. Нямаше да казва на Ани, че ще завали сняг, защото мисълта, че ще трябва да прекара няколко дни затворена с него, щеше да я хвърли в паника.

Беше гладен като вълк и едвам дочака бекона и палачинките. Ани отново напълни канчето с кафе и Рейф го сложи между двамата. Не обелиха нито дума, докато се хранеха. Той лакомо поглъщаше вкусните палачинки, наслаждавайки се на вкуса на меда.

Сетне съблече ризата си, за да може Ани да прегледа раните му, и крадешком се почеса. Тя го плесна по ръката.

— Престани. Ще възпалиш шевовете.

— Какво да правя, като проклетият сърбеж ме побърква.

— Значи оздравяваш, така че не се оплаквай!

Раните се бяха затворили, кожата наоколо беше съвсем леко зачервена. Ани реши, че след два-три дни ще може да свали конците, макар че обикновено това се правеше след седмица до десет дни.

Тя намаза раните с ябълково вино, за да облекчи сърбежа, сетне наложи дебел пласт марля отгоре и направи стегната превръзка.

Рейф стоеше с разперени ръце и намръщено гледаше надолу.

— Защо ми сложи толкова дебела превръзка?

— За да предпазя раните — отвърна тя, след като приключи.

— От какво? — попита той, докато нахлузваше ризата си.

— От теб най-вече — каза тя и се наведе да подреди чантата си.

Рейф изсумтя, навлече кожуха си и измъкна една брадвичка от дисагите.

Ани се намръщи при вида на острието.

— Няма нужда да сечеш дърва. По земята има колкото искаш.

— Няма да сека дърва, а ще разширя заслона за конете — заяви мъжът и праметна пушката през рамо. — Облечи си палтото. Днес е доста студено.

Тя безмълвно се подчини. По-добре беше да не му възразява, макар че не виждаше защо трябва да разширява навеса, след като щяха да останат тук още само ден-два. Опитва се да си втълпи, че той сигурно ще я върне в Силвър Миза още на следващия ден. Още малко и ще бъде свършено с изкушението — ще си бъде вкъщи, здрава,

читава и девствена. Вярваше, че ще може да му устои — в края на краищата Пенелопа бе запазила целомъдрието си цели двадесет години въпреки настойчивите ухажвания на поклонниците.

Поведоха неспокойните коне към полянката. Там Рейф ги спъна с букаи и ги пусна да пасат. Докато се връщаха към колибата, събраха дърва и съчки и ги струпаха пред вратата.

След това с помощта на Ани Рейф сглоби няколко прости капана от канап и жилави клонки. Тя с интерес следеше движенията му и пожела сама да направи последния капан. Макар че бе сръчна в ръцете, необичайното занимание я затрудни. Рейф прояви търпение, въпреки че на няколко пъти я кара да започва отново, докато най-накрая остана доволен от работата ѝ. Бузите ѝ горяха от задоволство и от студ.

Тя наблюдаваше как мускулестите му крака с лекота изкачват стръмния склон към колибата и ѝ се струваше съвсем естествено да върви след него — сякаш бяха единствените хора на земята, един мъж и една жена, обкръжени само от високи планини и тишина. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл и тя яростно я пропъди; не биваше изобщо да се сеща, че е жена — иначе е загубена. Той веднага ще го усети с онази негова способност да чете мислите ѝ, ще я погледне със светлите си безмилостни очи, ще види, че вече се е предала, и ще я обладае веднага — още тук, на горската пътека.

За да преодолее изкушението, Ани започна да мисли за различните престъпления, които Рейф вероятно е извършил. Не можеше да има никакво съмнение, че е закоравял престъпник, макар че отчаяно ѝ се искаше да не е така. Ала той бе груб, хладнокръвен и безмилостен и макар че се бе отнесъл към нея по-добре, отколкото бе очаквала, Ани не си създаваше никакви илюзии. И сега той бе нащрек като диво животно, пъргав и подвижен, дебнеш всяко движение и звук.

— Какво си направил? — Думите сякаш сами се изнизаха от устата ѝ, но желанието ѝ да узнае истината бе по-силно от всичко.

— Кога? — прошепна той и спря да проследи полета на една птичка. След минута тръгна отново нагоре по склона.

— За какво те търсят?

Той я погледна през рамо, очите му хвърляха искри.

— Има ли значение?

— Обрал ли си някого? — настояваше тя.

— Крал съм, когато се е налагало, но не ме търсят за това.

Гласът му бе глух и безизразен. Ани потръпна и го хвана за ръката:

— Защо те преследват?

Той спря и я погледна в очите. Устата му се разтегли в презрителна усмивка:

— За убийство.

Гърлото ѝ пресъхна и тя отдръпна ръката си. Така си и знаеше, още от самото начало бе почувствала склонността му към насилие, но сърцето ѝ щеше да спре, като го чу да го казва толкова безгрижно, сякаш показваше някоя шарена птичка. Ани преглътна и се насили да попита:

— Извършил ли си го?

Той май се изненада от въпроса. Веждите му се повдигнаха за част от секундата.

— Не и онова, за което ме обвиняват. — Наистина не бе убил горкия Тенч, ала бе застрелял доста от онези, които се влачеха подире му. В края на краищата вече нямаше никакво значение за какво точно го търсят.

Думите му явно ѝ бяха направили впечатление, защото тя рязко го задмина и продължи нагоре.

Ани вървеше като в мъгла. Беше лекар, не съдия. Когато някой беше болен или ранен, тя не питаше защо и как се е случило това, тя нямаше право да съди човешките същества, които се нуждаеха от познанията и грижите ѝ. Тя трябваше само да лекува, това беше всичко. Ала сега разбра, че е спасила живота на един убиец, и душата ѝ се разкъсваше от терзания. Още колко хора щяха да умрат по вина на този човек? Може би той щеше да оживее и без нейната помощ, но сега това не я интересуваше.

И все пак... все пак, ако онази нощ знаеше истината за него, щеше ли да откаже да го лекува? Не, нямаше. Медицинската клетва я задължаваше винаги, при всякакви обстоятелства, да оказва помощ на хората.

Но дори и да не беше клетвата, тя нямаше да го остави да умре. Още преди да го докосне, той я бе привлякъл с примитивна животинска сила, ниският му, дрезгав глас я бе омагьосал с чувственото си обаяние. Нямаше смисъл да се самозалъгва. Когато

лежеше в прегръдките му през първите две нощи, умираше от страх, ала непознати блажени усещания се разливаха по тялото ѝ.

И тази вечер щеше отново да лежи в прегръдките му.

Ани потръпна и загърна палтото плътно около тялото си. Добре, че научи истината за Рейф. Може би това щеше да ѝ даде сили да му устои.

Ала при мисълта за приближаващата нощ, гърдите ѝ болезнено се напрегнаха, топлина обля слабините ѝ и тя се засрами.

Физическите усилия, които изискваше работата по новия заслон, отвлякоха вниманието ѝ от мислите за Рейф. Първо той събори стария разнебитен навес и подреди настрана грубо рендосаните дъски, годни за повторна употреба. Сетне насече млади дръвчета, върза ги едно за друго и закрепил образувалата се стена между скалния рид и един висок бор. В това време Ани забърка смес от пръст и вода и започна да замазва пролуките между фиданките, за да уплътни стените. Тя толкова внимаваше да не изцапа чистите си дрехи, че на Рейф му стана смешно.

Новият заслон бе почти два пъти по-дълъг от стария. Рейф премести коритото за вода по средата, така че и двата коня да могат да пият едновременно, и чрез груба преграда от дъски раздели пространството на две части. Ани забеляза, че той от време на време спира и разтрива хълбока си, ала по нищо не личеше, че изпитва остри болки. По-скоро приличаше на човек, който масажирал схванатите си мускули.

Когато се заеха с работа, Ани прецени, че ще им трябва цял ден, ако не и два, за да завършат заслона, ала след около четири часа Рейф вече правеше врата от старите дъски. Тя запълни пролуките с кал и отстъпи назад, за да огледа плода на взаимните им усилия. Заслонът не ловеше окото, изглеждаше доста недодялан, ала щеше да свърши работа. Конете сигурно щяха да харесат новия си дом. Измиха си ръцете в ледената вода на потока и Ани погледна нагоре към слънцето.

— Ще трябва да сложа боба и ориза на огъня. Снощи яденето не бе добре узряло.

Рейф беше вир-вода и тя си помисли, че той се нуждае от почивка. Явно тежката физическа работа го бе изтощила. Влязоха в колибата и мъжът се строполи на одеялото с въздишка. Подир минута

той провря мазолестия си пръст в една пукнатина на дъсчения под и се намръщи.

— Какво има? — попита тя, откъсвайки за миг поглед от тенджерата.

— През пролуките прониква студен въздух.

Тя клекна и постави дланта си над пода. Наистина отдолу духаше леден въздух.

— Е, какво толкова? Няма да сменяме и пода, а?

— Мисля, че ще захване още по-голям студ и няма да можем да спим на дъските. — При тези думи Рейф се изправи на крака и се упъти към вратата.

Ани го изгледа учудено.

— Къде отиваш?

— Да отсека няколко дръвчета.

Той се отдалечи само на няколко метра и Ани дочу ударите на брадвата. След малко Рейф се върна с четири фиданки, две от тях бяха около два метра дълги, а другите — наполовина по-къси. Рейф прикрепил краищата им един към друг и по този начин се образува правоъгълна рамка. Сетне отново излезе навън и донесе няколко наръча борови иглички, които изсипа в рамката. Метна едно одеяло върху новото легло и се опъна отгоре да го изпробва.

— Много по-добре е от голите дъски — доволно заяви той.

Ани се почуди какво ли още възнамерява да прави през този ден. Предположението ѝ се оправда, когато той ѝ предложи да съберат още дърва и съчки.

— Ама защо? Имаме достатъчно! — възпротиви се Ани.

— Казах ти вече, че ще стане много студено и ще имаме нужда от повече дърва за огъня.

— Като ни потрябват дърва, ще излезем и ще съберем!

— Защо да излизаме вън на студа, като може всичко да ни е подръка? — възрази Рейф.

Тя беше пребита от умора и суетенето му започна да я дразни.

— Няма да стоим толкова дълго тук, че да изгорим цели купища дърва!

— Не съм за пръв път в планините и знам какво говоря. Така че прави, каквото ти казвам!

Тя му се подчини неохотно. През последните три дни бе работила толкова много, че едвам се държеше на крака. Нямаше нищо против да си почине малко. Още преди да го срещне, тежкото раждане на Еда бе изсмукало силите ѝ. А и предната нощ не можа да се наспи, пак по негова вина. Ани имаше спокоен нрав и рядко избухваше, но умората си казваше думата и тя бе на път да кипне.

Най-сетне събраха достатъчно дърва, ала жадуваният отдих бе още далеч. Трябваше да приберат конете. Само че когато достигнаха полянката, нямаше и следа от тях. Сърцето на Ани се преобърна от страх.

— Избягали са! — извика тя.

— Трябва да са тук някъде — успокои я Рейф.

Откриха ги след десетина минути: конете бяха надушили вода и бяха слезли до потока да се напият. Животните се бяха успокоили през деня, прекаран на воля, и покорно се упътиха към колибата.

Дори и след като прибраха конете в новия заслон, Рейф не я остави намира. Тръгнаха да проверят капаните, преди да се е смрачило. Ани се чудеше на издръжливостта и нечовешката му сила; според нея той трябваше да е съсипан от умора още по пладне, но въпреки че Рейф бе работил усърдно през целия ден, в енергичните му движения не прозираше и следа от отпадналост.

Капаните бяха празни, но той не бе нито изненадан, нито пък разочарован. Смрачаваше се, когато потеглиха към колибата. На Ани ѝ причерня от изтощение и тя се спъна в един стърчащ корен. Успя да се задържи на крака, ала Рейф я хвана за рамото и я стисна така здраво, че чак сълзи ѝ избиха от болка.

— Добре ли си? — тревожно я попита той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Нищо ми няма. Уплаши ме, като ме сграбчи така силно.

— Страх ме беше да не паднеш. Ако си беше счупила крака, щеше да разбереш, че не ме бива много за доктор.

— Нищо ми няма — повтори тя. — Просто съм уморена.

Той я придържаше по време на целия път до колибата.

Щеше ѝ се да не бе я докосвал. Силната му ръка излъчваше топлина, която се разливаше по цялото ѝ тяло и размекваше твърдото ѝ решение да се държи на разстояние от него. Но той бе на друго мнение

и бе готов начаса да помете бариерата, която тя се опитваше да сложи помежду им.

Рейф затвори вратата на колибата, а Ани тръгна към огнището да нагледа яденето. Заля я истинско блаженство, щом се отпусна на леденостудения под. Запържи един резен бекон, добави сварените вече боб и ориз и наряза една глава лук. Дразнещ аромат изпълни цялата колиба и Рейф чакаше с нетърпение Ани да му сипе от вкусната гозба. Тя бе толкова уморена, че не можа да хапне почти нищо. За сметка на това той пък се нахвърли с вълчи апетит върху яденето.

Ани искаше да свърши още нещо, преди да си легне. Изми съдовете, вдигна одеялото и започна да се оглежда, преценявайки къде да го окачи.

— Какво правиш?

— Искам да закача това одеяло някъде.

— Защо?

— Защото искам да се измия.

— Ами мий се, като искаш!

— Не искам да ме гледаш!

Той я изгледа изпод свъсените си вежди и дръпна одеялото от ръцете ѝ. Беше достатъчно висок, та достигаше гредите на тавана; промуши двата края на одеялото в една пролука и го спусна като параван надолу. Ани се скри отзад с ведрото с вода и свали блузата си. След кратко колебание смъкна презрамките на ризата си и я смъкна до кръста. Изми се криво-ляво, без да сваля поглед от одеялото, ала Рейф не направи опит да наднича. Ани се облече, приближи се до него и тихо му благодари.

Той пое ведрото от ръцете ѝ и каза:

— Ще бъдеш ли така добра отново да идеш отзад. Днес много се потих и не е лошо да се поизмия.

Тя безмълвно се мушна зад одеялото. Очите на Рейф блестяха особено, докато си сваляше ризата. Това, че през деня се беше изпотил, не бе единствената причина, поради която искаше да се измие. Ако беше сам, хич нямаше да му пука, ала скоро щяха да лягат и Ани, каквато си беше придирчива, нямаше да погледне с добро око на мъж, вонящ на пот. Рейф смачка на топка мръсната си риза и я хвърли на пода, сетне се съблече чисто гол. Благодарение на Ани разполагаше с

чисти дрехи. Клекна до ведрото и се изми; обу си чисти чорапи, гащи и панталон, като реши да не си слага риза.

Протегна се нагоре и откачи одеялото. Ани премигна като кукумявка на слабата светлина. Той се взря в нея и забеляза, че е полузаспала. Бе решил да я съблазни тази вечер, а сънливостта ѝ щеше да попречи на плановете му. Обзе го отчаяние при мисълта, че ще трябва да чака.

Ани провери дали превръзката му все още е стегната.

— Имаше ли болки днес?

— Само от време на време. Онова нещо, с което ме намаза, успокои сърбежа.

— Ябълковото вино — измърмори тя и се прозина.

Той се поколеба, сетне протегна ръка и започна да измъква една по една фибите от косата ѝ.

— Ти си жива-заспала, миличка. Събличай се и лягай!

Беше толкова отпаднала, че стоеше неподвижно и отпуснато, докато той не разкопча блузата ѝ. Чак тогава Ани усети какво става, отскочи назад с широко отворени от уплаха очи и придърпа краищата на блузата към гърдите си.

— Събличай се! — властно и неумолимо нареди Рейф.

Макар и да знаеше, че е безсмислено, Ани отчаяно започна да се моли.

— Не. Не става. Хайде, колкото по-бързо се съблечеш, толкова по-бързо ще си легнеш.

Беше ѝ още по-трудно да се раздели с дрехите си от първия път, защото вече съзнаваше колко е уязвима.

Знаеше, че може да му устои; щеше да е страшно трудно, ала трябваше да успее. Но можеше ли да устои на собствените си желания? Помисли си да му се противопостави и да не се съблича, ала той бе много по-силен от нея и от схватката щеше да спечели само купчина скъсани дрехи. Мина ѝ през ум да го помоли да се закълне, че няма да я докосва, ала и това бе безсмислено. Щеше само да я изгледа със студения си поглед и да откаже.

Рейф пристъпи към нея и тя мигновено се обърна с гръб. Усети как я хваща за раменете и сподавено прошепна:

— Сама ще се съблека.

Бавно започна да сваля дрехите си една по една, а Рейф стоеше плътно зад нея и ги поемаше от треперещите ѝ ръце. Тя си мислеше, че ще се подпали — отпред я изгаряха пламъците на огъня, а отзад я обгръщаше топлината на тялото му. Докато той подреждаше дрехите ѝ под одеялото, Ани стоеше и гледаше към огъня с невиждащ поглед. Сетне Рейф я хвана за ръката и бавно я поведе към постелята, която бе приготвил за двама им.

СЕДМА ГЛАВА

Рейф се размърда и сънено привлече топлото ѝ тяло към себе си. Мекият ѝ задник се притисна към слабините му и той усети невероятна възбуда. Разсъни се и отвори очи. Погледна машинално към огъня и разбра, че не е спал дълго — най-много половин час. Въздъхна и усети приятното ухание на кожата ѝ. Щом се увери, че Рейф няма намерение да я напада, Ани се отпусна и почти моментално заспа. Лежеше сгушена в ръцете му като малко дете; едрото му, силно тяло я пазеше като щит.

Още сънен, Рейф — плъзна ръката си под ризата ѝ и погали корема ѝ. Боже, колко нежна и гладка бе кожата ѝ! Той плавно притисна ханша ѝ към слабините си, тя измрънка нещо насън и се размърда да се намести по-удобно.

Рейф полека разкопча панталона си и го смъкна надолу заедно с бельото си. Трепереше от желание. Отново се притисна към ханша ѝ и изстена от удоволствие, когато членът му се долепи до тялото ѝ. Не бе желал никоя жена толкова силно, разсъдъкът му се помрачаваше от копнеж по нея, всяко нейно докосване го възбуждаше до крайност. Сладката Ани! Тя можеше да го остави да умре, но не бе го направила. Бе толкова добра и нежна; излъчваше невероятна топлина, която го влудяваше. Жалко, че все още се страхуваше от него; не предполагаше какво удоволствие ще ѝ достави той — Рейф добре знаеше на какво е способен в леглото. Представи си колко топла и влажна е тя, как малката ѝ катеричка ще пулсира от удоволствие около члена му и едва не изстена.

Целият се обля в пот, а сърцето му биеше лудо. Пенисът му пулсираше.

— Ани! — Гласът му бе нисък и дрезгав. Ръката му се плъзна по извивката на ханша ѝ. — Обърни се, скъпа!

Тя премигна сънено и измърмори нещо, ала се обърна под настойчивата му ръка. Рейф се протегна, повдигна дясното ѝ бедро и

краката ѝ се разтвориха. Той силно притисна члена си към нея и започна жадно да я целува.

Удоволствието бе неопишимо. Ани се разсъни, обляна от топла вълна. Той я докосваше с нещо дебело, горещо и гладко между краката и я целуваше толкова силно, че едвам си поемаше дъх. Презрамката на ризата ѝ се плъзна надолу, ръката му обхвана гърдата ѝ и започна да я стиска и мачка; палецът му дразнеше нежното ѝ зърно и то се втвърди под ласките му. Ани се вкопчи в мускулестите му рамене. Рейф настойчиво притискаше онова дебело нещо между краката ѝ. Това е пенисът му, като в мъгла си помисли тя, разсъдъкът ѝ бе размътен от сънливостта и изгарящото я желание, много е голям, по-голям, отколкото предполагах. Той вдигна бедрото ѝ още нагоре, усили натиска и тя инстинктивно се отдръпна. Рейф грубо притисна ханша ѝ в желанието си да я удържи и изстена високо името ѝ.

Нежната ѝ плът започна да отстъпва пред настойчивите тласъци, прониза я остра болка и тя отвори очи. Внезапно осъзна какво става и започна да го удря с юмруци, да хлипа и да го рита с крака. Рейф се опита да хване мятаните се във въздуха бедра, ала Ани го отблъсна и се претърколи на студения под. Презрамките на ризата ѝ висяха, а долният ѝ край се бе омотал около кръста ѝ. Ани панически я дърпаше на всички страни, опитвайки се да прикрие голотата си. Глухи ридания я разтърсиха, щом погледът ѝ се спря върху него. Гледаше го втренчено, трепереше и хълцаше.

— По дяволите! — изруга Рейф, претърколи се на гръб и сви юмруци, изгарящ от желание да се нахвърли отгоре ѝ. Членът му стърчеше нагоре — болезнено твърд, готов да експлодира.

Ани стоеше на четири крака на голите дъски, косите закриваха лицето ѝ, цялото ѝ тяло се тресеше от ридания, ала очите ѝ бяха сухи и гледаха ужасено към слабините му.

Той дръпна панталона си нагоре и с мъка се изправи на крака. Ани изскимтя и като опарена отскочи назад. Рейф отново изпсува през зъби, наведе се и сграбчи револвера и пушката си. Не издържаше да гледа жалката, трепереща купчина на пода.

— Обличай се! — излая той, изхвърча навън и затръшна вратата подире си.

Студът ухапа разгорещената му плът. Беше гол до кръста и бос, от гърдите му излизаше пара. С облекчение вдъхна ледения въздух,

имаше чувството, че ще изгори жив — пламъкът, бушуващ в гърдите му, бе много по-силен от огъня на треската.

Рейф се облегна на едно дърво и грубата кора издра гърба му. Мили боже, за малко да я изнасили! Беше се събудил възбуден, а тя лежеше топла и почти гола в обятията му: не можеше да мисли за нищо друго, освен да я обладае. Отначало бе отвърнала на ласките му — бе сигурен в това; усети как ръцете ѝ се вкопчват в него, усети ответното притискане на ханша ѝ към члена му, ала нещо я бе уплашило и тя се отдръпна. Обезумял от желание, той не забеляза страха ѝ, не обърна внимание на съпротивата ѝ; беше пред прага на проникването, воден от сляп първичен инстинкт. Никога не бе насилвал жена през живота си, а сега с Ани за малко да го направи.

Не смееше да влезе вътре. Не и когато огънят на желанието разяждаше вътрешностите му, жадуващи за облекчение. Не можеше да легне до нея и да не я обладае.

Рейф псува дълго и яростно; мракът поглъщаше пороя от гневни думи. Студът режеше като нож голата му плът; скоро щеше да заприлича на буца лед.

Знаеше какво трябва да направи, макар и да не искаше. Разкопча панталона си и обхвана с пръсти твърдия си член. Затвори очи и се опря на дървото. Псувни се сипеха през здраво стиснатите му зъби, докато най-сетне не почувства жадуваното облекчение.

Студът бе непоносим. Рейф се отдели от дървото и се запъти към колибата. Лицето му бе напълно безизразно, когато затвори вратата и студено погледна към Ани.

Тя стоеше сковано до огнището. Беше все още боса, макар че се бе подчинила на нареждането му и бе навлякла дрехите си с такава бързина, че бе скъсала връзките на фустата си. Опитваше се да се овладее, ала все още дишаше на пресекулки.

В дясната си ръка стискаше големия му нож.

Рейф го забеляза веднага и в светлите му очи проблесна студен пламък. Хвърли се към нея като пантера, Ани извика и понечи да вдигне ножа, ала той вече бе извил китката ѝ и тежкото оръжие тупна на пода.

Той не пусна китката ѝ, нито се наведе да вдигне ножа. Само гледаше надолу към широко разтворените ѝ от ужас очи.

— Успокой се! — дрезгаво каза той. — Не съм насилник. Разбра ли ме добре? Няма да ти причиня болка. Успокой се!

Тя не отвърна нищо. Той пусна ръката ѝ, сграбчи ризата си и я нахлузи. Трепереше от студ, дори огънят в колибата не можа да го стопли. Сложи още дърва и пламъците весело се заизвиваха нагоре; хвана Ани за ръката и я накара да седне до него. Лицето му бе мрачно.

— Искам да поговорим за онова, което се случи.

Тя поклати глава и извърна погледа си.

— Трябва да поговорим, иначе няма да можем да спим.

Погледът ѝ се спря на разбичканото легло, сетне отново се отклони.

— Не!

Той не разбра дали тя не е съгласна с предложението му или не може да се примири с мисълта пак да се озове в едно легло с него.

Рейф я пусна, сгъна левия си крак и небрежно се подпря с лакът на него, китката му висеше свободно във въздуха. Усещаше с какво напрежение Ани следи и най-малкото му движение, макар че не гледаше към него; отпусна се едва когато се увери, че той не възнамерява да я закача.

— Бях заспал — заговори тихо и спокойно Рейф. — По едно време се разсъних, обзет от невероятна възбуда. Протегнах се и те обърнах към себе си, без много-много да му мисля. Изгарях от желание да те обладая. Бях на ръба. Разбираш ли какво ти казвам? — попита той, като повдигна с пръст брадичката ѝ и насила я накара да го погледне в очите. — Щях да свърша всеки момент. Толкова много те исках, скъпа моя.

Тя не искаше да слуша излиянията му, ала нежността на последните думи я трогна. Сивите му очи, впити в нея, издаваха невероятно въннение.

— Няма да те изнася — продължи той. — Нямаше да стане така, ако бях буден. Но ти също ме желаете, дявол да го вземе. *Погледни ме!* — Гласът му премина в глух стон, щом погледът ѝ отбягна неговия.

Ани преглътна и се насили да го погледне отново.

— Ти също ме искаше, Ани. Не съм само аз виновен.

Честността ѝ не ѝ позволяваше да се прикрива с лъжи.

По-добре беше да запази истината за себе си, ала той не заслужаваше подобно отношение.

— Да. — С дрезгав от вълнение глас призна тя. — Исках те.

Объркване, примесено с отчаяние се появи на лицето му.

— Тогава защо стана така? От какво се уплаши?

Тя прехапа устни и се взря неவிждащо в най-далечния ъгъл на колибата. Този път Рейф ѝ позволи да отклони погледа си. Ани се чудеше дали да му признае цялата истина и как да изрази чувствата си. Мислите ѝ бяха объркани от признанието, което току-що му беше направила; беше му дала в ръцете мощно оръжие. Ако Рейф бе действал малко по-бавно и предпазливо — ако беше буден — сигурно щеше да я съблазни; сега той вече знаеше как да успее, защото тя му бе признала уязвимостта си.

— Какво стана, Ани? — настояваше той.

— Заболя ме.

Изразът на лицето му се смекчи, тънка усмивка заигра на устните му.

— Съжалявам — прошепна Рейф и бавно отметна русите кичури, закрили лицето ѝ. Ръката му нежно галеше косите ѝ. — Зная, че ти е за първи път, скъпа. Трябваше да съм по-внимателен.

— Мисля, че винаги боли — прошепна Ани и положи глава върху свитите си колене. — Веднъж в Силвър Миза лекувах една проститутка, жестоко наранена от някакъв клиент. Гледката още ми е пред очите.

Рейф започна да си обяснява страха на Ани от секса — тя бе неопитна и грубите му страни бяха повлияли върху представите ѝ.

— Аз няма да те нараня. Не искам да те лъжа, че няма да те боли, ала мъж, който се отнася грубо с жените, е долен мръсник и заслужава да бъде застрелян. Ще бъда много нежен с теб — обеща ѝ той.

Тръпки я побиха, щом осъзна, че Рейф е твърдо решен да спи с нея. Беше усетил слабостта ѝ и възнамеряваше да се възползва от нея. Ако пак я прегърне... Не биваше да допуска подобно нещо.

— Моля те — промълви тя, — върни ме в Силвър Миза недокосната. Трябва да продължа да живея така, както преди. Ако в душата ти има поне капка милост...

— Не — прекъсна я той. — Няма да те опозоря. Ще прекараме само няколко дни заедно и вярвай ми, готов съм на всичко, за да ти е

хубаво с мен. Сетне ще изчезна от живота ти и всичко ще бъде, както е било.

— Ами ако реша да се омъжа? — предизвика го тя. — Един ден и това може да стане. Какво ще кажа на мъжа си тогава?

Рейф сви юмруци, овладян от безсилен гняв при мисълта, че някой друг ще я докосва, ще прави любов с нея.

— Кажи му, че се е случило, като си яздила кон.

Лицето ѝ стана огнено червено.

— Не искам да лъжа мъжа, който ще ми стане съпруг. Ще трябва да му кажа, че съм се отдала на един убиец.

Думите ѝ увиснаха между тях, остри като бръснач. Лицето на Рейф помрачня и той се изправи.

— Отивай в леглото! Няма да стоя буден цяла нощ заради една страхливка!

Ани съжали за последните думи, ала не ѝ оставаше никакво друго оръжие, освен да даде воля на гнева си. Страхът ѝ на девственица не бе никаква защита нито от него, нито от нея самата; той го бе осъзнал и бавно преодоляваше съпротивата ѝ. Само изненадата и острата болка ѝ помогнаха да му се изплъзне. Щом той се върна в колибата, усети, че е готова да му се отдаде в мига, в който я докосне; той не бе доловил причината за състоянието ѝ, бе помислил, че я е страх, ала тя все още чувстваше пулсиращото желание в слабините си.

Рейф се наведе, сграбчи ръката ѝ и я помъкна към постелята. Тя се изтръгна и отскочи далеч от него.

— Нека да спя облечена! Моля ти се, Рейф! Не ме карай да се събличам!

Той умираше от желание да я раздруса здраво и да ѝ заяви, че няколко памучни парцала няма да я спасят от него, ала си помисли, че все пак възбудата му няма да бъде толкова силна, щом не чувства нежната ѝ кожа с тялото си.

— Лягай — изсъска Рейф.

Тя благодарно пропълзя между одеялата и се сви в единия край на постелята.

Рейф легна и се втренчи в опушения таван. Тя го мислеше за убиец. Не беше единствената, а и за главата му бе обявена голяма награда. По дяволите, наистина бе убивал; бе загубил сметката на

мъжете, които бе натъпкал с олово още по времето на войната, преди да започне да се крие. Хората, които бе застрелял след това, го преследваха и нямаше да го пощадят; борбата бе на живот и смърт, дори и секунда колебание щеше да му струва скъпо.

Рейф не беше от типа порядъчни граждани, за които жените мечтаеха да се омъжат. Откакто бягаше, за да спаси живота си, бе лъгал, крал и убивал и пак щеше да постъпва така, ако се наложеше. Беше отвякъл Ани и я бе довел тук в планините, уплашена до смърт. Съвсем естествено бе да не иска да спи с него. Защо тогава се почувства толкова дълбоко засегнат, когато тя го нарече в очите „убиец“?

Защото я желаше страстно, защото всяка клетка на тялото му копнееше по нея.

Ани лежа будна дълго, след като огънят бе догорял, дълго след като напрежението бе напуснало Рейф и той бе заспал дълбоко. Тя се взираше в мрака със сухи горящи очи.

Трябваше да се махне оттук. Мислеше си, че ще може да му устои още няколко дни, но сега бе разбрала, че всяка минута в негово присъствие е фатална. Единственото нещо, което все още можеше да я спаси, бе да не му се отдава; веднъж поддадеше ли се на поривите си, бе загубена. Не искаше да се влюбва в него. Искеше да подхване нишките на живота си от там, където бяха прекъснати, и всичко да си бъде постарому.

Но направеше ли последната стъпка, нещата щяха да се променят. Щеше да се върне в Силвър Миза и да прекара безутешни дни и месеци, разяждана от мъка. Душата ѝ щеше да бъде жива рана. Никога нямаше да го види отново, нямаше да знае дали е жив и здрав или е увиснал на бесилката. Може би някой щеше да го застреля и неоплаканото му и непогребано тяло щеше да гние в някой пущинак, докато животът ѝ минаваше в очакване на вест от него; щеше да скита из улиците, да се взира в лицето на всеки мръсен дрипав странник и сърцето ѝ щеше се къса от мъка, че не е Рейф.

Ако останеше, ако се хвърлеше в огъня на страстта, можеше да зачене дете от него. Тогава ще трябва да напусне Силвър Миза, да потърси друго място, където да упражнява професията си, преструвайки се на вдовица, за да спести униженията на детето си, на неговото дете. Дори и Рейф да оживее и да се върнеше да я потърси,

нямаше да я намери, защото тя щеше да е сменила името си и да е напуснала града.

Беше го обсипала с какви ли не доводи и опасения, ала бе скрила истината — не искаше да се влюбва в него. Страхуваше се да го обича. Той сам не знаеше колко е прав, когато я нарече страхливка.

Така че трябваше да избяга. Страх я беше да не заспи, боеше се да затвори очите си, защото потънеше ли в сън, щеше да се събуди прекалено късно и нямаше да може да се измъкне.

Ала трябваше да чака нощта да превали, за да пътува по-малко в студа и мрака. Искаше да тръгне половин час преди съмване, когато сънят на Рейф ще бъде най-дълбок.

Опита се да пропъди мисълта за опасностите, които я дебнеха навън; не знаеше и пътя до Силвър Миза. Ако не беше толкова отчаяна, и през ум нямаше да ѝ мине да тръгне сама в нощта. Спомняше си, че Рейф се движеше все на запад, значи трябваше сега да върви на изток. Ако се загубеше — беше почти сигурна в това — се надяваше, че ако пътува в източна посока, ще напусне планините. Ще трябва да тръгне без никакво оръжие, а се налагаше и да остави медицинската си чанта. При тази мисъл сърцето ѝ се сви, но трябваше да се примири със загубата. Щеше да си набави нови инструменти, лекарства и билки.

Усети, че се унася в дрямка, и с мъка отвори натежалите си клепачи.

Колко ли беше часът? Бе загубила всякаква представа за времето. Уплаши се и реши да тръгва веднага, за да не закъснее. Сигурно бе три-четири часа сутринта и Ани се зае да осъществи рискования си план.

Извънредно предпазливо започна да се отдалечава от Рейф, като спираше преди да пристъпи към следващото движение. Той спеше дълбоко. Стори ѝ се, че е изминал цял час, когато изпълзя на дървения под. Студени иглички се впиха в босите ѝ стъпала. Яд я беше, че се бави толкова много, ала въпреки това не посмя да рискува и полека започна да лази към огнището, търсейки опипом обувките и чорапите си. Не искаше пръстите на краката ѝ да замръзнат от студа и да се наложи да ги ампутира.

Искрено се надяваше скоро да се съмне и да стане по-топло, защото не смееше да си вземе палтото. То беше близо до главата на

Рейф, отгоре на това затиснато с пушката му. Нямаше начин да го издърпа, без да го събуди.

Най-голямото изпитание бе отварянето на вратата. Ани бавно се изправи и слепешком започна да търси грубо издяланата дръжка.

Гърлото ѝ бе толкова свито от напрежение, че едвам си поемаше дъх. Затвори очи и започна да се моли, докато бавно като в агония отваряше вратата, студена пот се стичаше по гърба ѝ, трепереше от страх да не би някоя дъска да изскърца и Рейф да скочи от леглото с револвер в ръка.

Леденият въздух я шибна в лицето, парещи сълзи я заслепиха. Боже господи, не си представяше, че е толкова студено.

Най-сетне успя да откrehне вратата дотолкова, че да се промъкне навън, ала сега се изправи пред втората част от непосилната задача: да я затвори безшумно след себе си. Леден вятър фучеше в короните на дърветата, голите клони се люлееха и се блъскаха едни в други като кости на скелет; нощта бе непрогледна и зловеща.

Ани въздъхна от облекчение, когато вратата отново застана в рамката. Стори и се, че забелязва бледо сияние на хоризонта — значи правилно бе преценила времето и скоро щеше да се развидели.

Отправи се към заслона, като стъпваше полека и се взираше в краката си, за да не би да се спъне. Разтрепери се от студ още когато откrehна вратата, но трябваше да издържи. Кобилата ѝ се разсъни, подушила познатата миризма, и я поздрави с тихо изцвилване, което разбуди дорестия жребец на Рейф. Животните запръхтяха неспокойно.

В конюшната не бе толкова студено, едрите тела на добичетата излъчваха приятна топлина. Ани чак сега се сети, че седлото ѝ бе останало в колибата; опря главата си о хълбока на коня и сълзи закапаха от очите ѝ. Нямаше значение. Опита се да си втълпи, че това не е чак толкова важно — ще язди и без седло. При други обстоятелства това нямаше да ѝ направи никакво впечатление, ала сега беше студено, тъмно и не знаеше накъде да се движи.

Добре, че Рейф бе завил конете с чулове, за да ги предпази от зимния мраз. Ани шепнеше гальовни думи в ухото на кобилата, докато ѝ нахлузваше юздата. Животното я захапа безропотно, успокоено от ласките на господарката си. Сетне Ани полека изведе коня си от заслона и затвори вратата след себе си. Жребецът изцвили, недоволен от раздялата с другарката си.

Ани не можеше да реши дали веднага да се качи на коня или да го изведе на някое по-светло място, където ще може да се ориентира. Щеше да се чувства по-сигурно на гърба на животното, ала знаеше, че конете не виждат добре в тъмното и изцяло се осланят на ездача. Ако кобилата се препънеше и си счупеше крака, Ани бе загубена, така че предпочете за по-сигурно да я води за юздата.

Студът я пронизваше до мозъка на костите. Тя се наведе инстинктивно към топлия хълбок на животното, когато минаваха покрай колибата.

Силна ръка я прихвана през кръста и я вдигна във въздуха. Ани изпищя; високият пронизителен вик секна внезапно — някаква длан притисна устата ѝ. Кобилата изцвили, стресната от крясъка, опъна юздата и се вдигна на задните си крака. Ръката пусна устата ѝ, сграбчи юздата, дръпна коня надолу и го успокои.

— Проклетата малка глупачка! — Ниският дрезгав глас на Рейф преряза слуха ѝ.

След като върна кобилата в заслона, Рейф понесе Ани като чувал с брашно към колибата, а вътре я стовари върху одеялата. Псуваше непрекъснато, докато разпалваше огъня и му слагаше дърва. Ани трепереше конвулсивно. Ръцете ѝ притискаха одеялата към гърдите, а зъбите ѝ тракаха.

Внезапно Рейф даде воля на гнева си. Запрати една цепеница към стената и започна неистово да крещи:

— Ти луда ли си, бе жена? Готова си да умреш, само и само да не те чукам! Щеше да е друго, ако не искаше, ама и ти искаш, та свят ти се вие! Кажи ми, че не щеш да спиш с мене, по дяволите, и ще те оставя на мира! Чуваш ли какво ти говоря? Кажи ми, че не искаш да спиш с мене!

Тя не можа. Уплаши се от гнева му, ала бе толкова разстроена и отчаяна, че нямаше сили да излъже. Само упорито въртеше глава и се тресеше цялата.

Рейф се бе надвесил над нея, едрото му тяло скриваше огъня. Широките му гърди се издуваха и спадаха като ковашко духало. Яростно свали кожата си и го метна на земята. Ани забеляза, че е напълно облечен — значи я е усетил, още докато се е измъквала навън,

иначе нямаше да има време да се облече. В никакъв случай не би могла да му се изплъзне.

— Как може посред нощ да щукнеш из планините без палто? — Гласът му бе дрезгав и натежал от гняв. — След няколко часа щеше да си студена като буца лед.

Ани вдигна глава и го погледна. Очите ѝ приличаха на тъмни езера, пълни с отчаяние.

— Не се ли зазорява вече?

— Как ще се зазорява в два часа сутринта? Освен това и през деня да беше тръгнала, пак щеше да умреш от студ. Не виждаш ли каква люта зима е навън? Сигурно утре ще завали сняг. В никакъв случай нямаше да се измъкнеш от планината.

Тя си представи как бе решена да пътува сама в мрака и студа. Бе прекарала само няколко минути навън, а бе вкочанена до мозъка на костите си. Ако беше останала навън, нямаше да издържи и до сутринта.

Рейф клекна пред нея и тя понечи да се дръпне назад. Светлите му очи мяхаха гневни пламъци, които сякаш я изгаряха. Гласът му се сниши до едва доловим дрезгав шепот.

— Толкова ли те беше страх, че ще те изнасиля, та бе готова да умреш?

Побиха я тръпки от внезапното разкритие. Той ѝ бе спасил живота. Тя се вгледа в него като че ли никога не бе го виждала; очите ѝ опипваха всеки сантиметър от лицето му. То бе грубо и непоколебимо, това бе лицето на мъж, който няма какво да губи, мъж, който не притежава нищо, за което си заслужава да се живее. Рейф нямаше дом, приятели, топлина и сигурност. Нейната смърт щеше да го улесни, щеше да разполага и с повече храна, но въпреки това той я бе спасил, и то не от страх, че тя ще се върне в Силвър Миза и ще го предаде. Знаеше, че тя няма да го направи. Беше я спрял, защото не искаше тя да умре.

В този миг Ани усети как ѝ последният ѝ крехък довод се превръща в прах.

Тя колебливо протегна вкочанената си ръка и докосна лицето му. Наболатата му брада одра дланта ѝ.

— Не — прошепна тя. — Страх ме беше, че няма да го направиш.

Изразът на очите му стана по-напрегнат, сякаш претегляше думите ѝ.

— Загубих битката срещу самата себе си — продължи тя. — Винаги съм се смятала за добродетелна жена с принципи и идеали, ала може ли една порядъчна жена да усеща подобни неща?

— Иначе нямаше да бъдеш жена — прошепна Рейф.

Тя го погледна с лека усмивка на устните. Явно това беше същината на нещата. Бе посветила целия си живот на кариерата, бе се лишила от всичко, включително и от естествената за всяка жена роля на съпруга и майка. Въпреки че бе споменала пред Рейф за възможна женитба, Ани дълбоко се съмняваше, че това ще стане, защото тя никога нямаше да се откаже от професията си, а никой мъж нямаше да вземе лекарка за жена. Сега за най-голямо свое учудване откри, че тялото ѝ има свои, женски желания.

Пое си дълбоко дъх и се опита да се поуспокои. Направеше ли забранената стъпка, в живота ѝ щеше да настъпи невъзвратим обрат. Нямаше да има връщане назад.

А истината бе, че връщане назад нямаше още от момента, в който Ани усети как съпротивата ѝ отива по дяволите. За добро или лошо тя беше почти влюбена в него. Може би дори вече бе влюбена до уши; нямаше опит в тези работи и не можеше да определи точно какво изпитва — знаеше само, че иска да бъде негова жена.

— Рейф — боязливо прошепна Ани, — моля те, прави любов с мен!

ОСМА ГЛАВА

Тя видя как зениците му се разширяват и покриват светлите кристални ириса на очите му. Рейф стисна устни и за миг Ани помисли, че ще ѝ откаже. Ала той нежно я прегърна през раменете и я накара да легне върху измачканите одеяла. Сърцето ѝ така силно биеше, че тя едвам си поемаше дъх. Въпреки че му бе дала разрешение, даже го беше помолила да спи с нея, откри, че не е толкова лесно да му даде пълна власт над тялото си. Освен това бе забелязала, че половият му орган е с доста внушителни размери, така че актът щеше да бъде болезнен. Ани се страхуваше от болките.

Рейф забеляза напрежението, изписано по бледото ѝ лице, но не знаеше как да я успокои. От мига, в който тя бе произнесла съдбоносните думи, мислеше само как ще я обладае. Беше страхотно възбуден, членът му бе твърд и пулсиращ. Ако не беше се облекчил навън, сигурно щеше да свърши още преди да е проникнал в нея; винаги бе смятал, че може да се владее, ала сега бе безсилен.

Едвам се въздържа да не разкъса дрехите ѝ. Започна полека да я съблича. Бавно разкопчаваше едно след друго копчетата на блузата ѝ, изцяло съсредоточен върху движенията на ръцете си, сетне разкопча колана на полата ѝ и развърза връзките на фустата.

Когато Ани остана само по гащи и чорапи, ръцете му трепереха и едвам се сдържаше да не стене на глас. Смъкна гащите ѝ и изрева като животно. Стройното ѝ тяло бе нежно и бяло, гърдите ѝ — красиви и закръглени, гладките ѝ дълги бедра се събираха в малък триъгълник от светлокафяви косъмчета. Рейф се изправи и бързо смъкна дрехите си, без да откъсва поглед от заветното място между здраво стиснатите ѝ бедра.

Макар че сама го бе помолила да я люби, Рейф съзнаваше, че тя е уплашена, защото това ѝ бе за първи път, ала не можеше да намери нито необходимите думи, нито търпението, нужни, за да я успокои. Разтвори краката ѝ и притисна мускулестите си бедра между нейните. Тя извика сподавено, усетила натиска на твърдия му член.

Рейф почувства как тялото ѝ трепери под неговото. Страшни усилия му костваше да не напъха члена си веднага в нежната ѝ плът, ала се въздържа; от напрежение тялото му се обля в пот. Докосна брадичката ѝ и тъмният ѝ уплашен поглед се впи в него.

— Ще почувстваш болка — мрачно промълви той.

— Знам — едва чуто прошепна тя.

— Няма да мога да спра.

Тя го знаеше, усещаше невероятната напрегнатост на тялото му, очите му бяха помътнели от желание.

— Аз... аз няма да искам да спираш.

Рейф бе погълнат от бесния въртоп на възбудата, вече не се владееше. Магическа топлина струеше от голото ѝ тяло, заливаше го на талази и той не можеше нито да мисли, нито да говори. Май тя извика името му, ала бученето в ушите му се усиляваше, кръвта му кипеше и заглушаваше всичко. Той бе обладан от първичния инстинкт да я притежава, да я жигоса с клеймото на разпалената си плът. Не можеше да чака нито секунда повече. Протегна ръка, разтвори нежните ѝ устни, притисна главата на члена си към тесния отвор и започна да натиска. Усещаше колко стегната и неподатлива е плътта ѝ, ала яростните му атаки разкъсаха химена и той нахлу дълбоко в нея. Завладя го силен неописуем екстаз, опустошителен огън пулсираше в слабините му, чувстваше, че ще експлодира, цялото му тяло трепереше.

Рейф пъкна ръцете си под ханша ѝ, повдигна го нагоре и членът му започна да се движи неистово бързо. Стисна зъби, защото плътта ѝ бе стегната и се съпротивляваше. О, по дяволите, вече бе готов да свърши, ала не можеше да се спре. Кръстът му се изви, тестисите му се втвърдиха болезнено, с гърлен вик Рейф натика члена си дълбоко в нея и изля семето си, разтърсен от невероятно удоволствие. Сетне, опустошен и празен, в несвяст се отпусна върху нея.

Може би се бе унесъл или пък бе толкова изтощен, че загуби представа къде се намира. Усещаше аромата на Ани, гладкостта на кожата ѝ, топлината на тялото ѝ под своето, ала всичко друго бе обвито в мъгла. По едно време усети, че я притиска с цялата си тежест, честото повдигане на гърдите ѝ означаваше, че тя не може да диша, и Рейф с мъка се повдигна на лакти. Пот се стичаше в очите му и го заслепяваше; долови веселото прашене на съчките в огнището,

почувства топлината, струяща от голото тяло на Ани. Разбра също така, че тя мълчи, обладана от разочарование и силна болка, която се четеше в очите ѝ, безизразно вперени в тавана.

Нямаше нужда от голяма проникателност, за да осъзнае, че я е наранил и мисълта за силните болки ще я възпре отново да спи с него. Изпълнен от угризения, Рейф се претърколи до нея и започна да нашепва успокоителни думи в ухото ѝ, но тя не се помръдна. Ани беше девственица и нямаше представа каква наслада носи любовният акт. Слава Богу, Рейф бе опитен и знаеше как да я успокои и да ѝ достави удоволствието, за което копнееше.

Стана и започна да се мие; болка прониза сърцето му, когато забеляза кръвта ѝ по тялото си. По дяволите, защо не бе внимавал? Никога през живота си не бе се чувствал толкова възбуден, толкова разпален от страст, че да не може да се спре. Почувства се смутен, но същевременно споменът за неописуемия екстаз разпали отново огъня в гърдите му. Вече копнееше отново да я обладае, да почувства как магическата ѝ топлина се разлива по тялото му. Намокри парцала и коленичи до нея.

Ани се сви на кълбо веднага, щом той я остави на мира; част от нея изпитваше облекчение, че кошмарът бе свършил, ала друга част от душата ѝ искаше да крещи и да го налага с юмруци. Чувстваше се опустошена и омаломощена, не можеше да се мръдне. Областта между краката ѝ тъпо пулсираше, а вътре всичко бе жива рана. Нямаше да му позволи повече да я докосва.

Нима обещанието за физическо удоволствие бе само химера, измислена, за да привлече жените да участват в размножителния процес? Тя се чувстваше измамена и унижена. Мислеше си, че никога няма да изтрие от паметта си потреса от неговата и от своята голота, нямаше да забрави как цялото ѝ тяло се тресеше от настойчивите тласъци на пениса му. Болката бе остра, разкъсваща, режеща като нож; Рейф оскверни най-интимните части от тялото ѝ. Не се опита да го отблъсне, защото той я бе предупредил, че няма да може да се спре; водена от някакво неясно чувство за чест, изтърпя мъките със стиснати зъби и с ръце, вкопчени в одеялото.

Усети как ръцете му докосват бедрата ѝ и инстинктивно ги стисна — пазеше се от повторна атака.

— Искам само да те измия, скъпа — нежно каза той. — Хайде, мила моя, нека да се погрижа за теб.

Тя прехапа устни, странно развълнувана от някаква непозната нотка в гласа му. Думите „мила моя“ бяха произнесени със силен южняшки акцент и от тях се излъчваше чувство за собственост.

Щом силните му ръце разтвориха краката ѝ, тя се приповдигна на лакти и се изчерви до ушите, умряла от срам. Видя струите сперма и кръв, засъхнали по бедрата ѝ, и почувства такова унижение, че ѝ идеше да потъне в земята.

— Сама ще се измия — дрезгаво каза тя и посегна към парцала.

Той я хвана за раменете и я бутна на одеялата.

— Лежи си спокойно. В този случай аз съм по-вещ от тебе, докторе.

Тя затвори очи, примирена с поредното унижение. Рейф разтвори краката ѝ и внимателно я изми.

— Намира ли ти се мехлем от бряст?

Ани разтвори широко очи, като разбра, че той е отворил медицинската ѝ чанта и тършува вътре.

— Какво?

— Мехлем от бряст. Използвахме го през войната.

Тя едвам се удържа да не го цапне през ръцете, задето рови в чантата ѝ.

— Тъмносиният буркан, в десния ъгъл долу.

Рейф извади бурканчето, отвори го и подуши лекарството.

— Това е! — каза той, бръкна с пръст и извади солидна доза от мехлема. Преди Ани да се е усетила, той плъзна ръката си между бедрата ѝ и пръстът му се мушна в разранената ѝ вагина, размазвайки лековития мехлем. Тялото ѝ се сгърчи, тя сграбчи китката му с две ръце и отчаяно се опита да отстрани ръката му. Лицето ѝ гореше от неудобство и срам.

— Я по-спокойно — прошепна той, без да обръща внимание на безплодните ѝ усилия. Прегърна я през рамото и я притисна към себе си, а пръстът му се плъзна дълбоко навътре в израненото ѝ тяло. — Не се съпротивлявай, скъпа, знаеш, че лекарството ще те облекчи.

Тя се отпусна; не искаше Рейф да се грижи за нея, нямаше нужда от закъснялото му внимание. Лют гняв изгаряше душата ѝ. Никой не я бе оскърбявал толкова силно и тя копнееше да излее яда си.

Най-сетне той измъкна ръката си, настани я удобно на постелята и я зави. Тя с облекчение си пое дъх — най-сетне голотата ѝ бе прикрита. Затвори очи, защото не искаше да го гледа как се разхожда гол из колибата. Защо не се облича? — гневно си помисли тя и реши да си сложи дрехите. Само мисълта, че ще трябва да напусне прикритието на одеялото, я възпря.

Тя изтръпна, когато Рейф се мушна под одеялото при нея, но не изрази протеста си. Нямаше как, трябваше да споделят топлината на телата си — нощта бе твърде студена, за да спят поотделно завити в одеялата. Ани знаеше, че на сутринта въздухът в колибата щеше да бъде леденостуден и трябваше да прекарат нощта притиснати един до друг, ако не искаха да се събудят вкочанявали. А това изобщо не бе по вкуса ѝ.

Рейф пхна ръката си под главата ѝ и я обърна към себе си. Тя го буташе с ръце и се съпротивляваше. Той прилепи устните си до косата ѝ и прошепна:

— Искаш да ме набиеш ли?

— Да — прошепна тя и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ме удариш?

Ани помисли малко, сетне каза:

— Не. Просто искам да ме оставиш на мира.

Отчаянието в гласа ѝ прободe сърцето му, ала той знаеше лекарството.

— Вече няма да те боли така, скъпа.

Тя не му отвърна и той внезапно прозря, че е решила да не опитва повече, че първият път за нея бе и последен. Много нежно докосна брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към себе си и леко, като повей на бриз, целуна устните ѝ.

— Съжалявам — прошепна той. — Трябваше да бъда по-внимателен, но толкова много те исках, че не можах да се овладеея. — Рейф знаеше, че би трябвало да бъде по-нежен и предпазлив, ала още от първия път, когато я видя, разбра, че да прави любов с нея ще бъде различно от всичко, което бе преживял досега. Тя беше единствена и неповторима, такова бе и отношението му към нея. Нямаше как да ѝ даде разумно обяснение за невероятния, бурен екстаз, който го разтърсваше при всяко нейно докосване. Когато я облада, го завладяха

толкова силни усещания, че си помисли, че тялото му ще се взриви. От спомена за отшумялото блаженство слабините му се напрегнаха.

— Аз също съжалявам, че не послушах гласа на разума — мрачно отвърна тя.

— Ани, скъпа моя... — започна той, сетне спря, безсилен да намери думи, с които да я утеши. Тя беше наранена и разочарована; той трябваше да ѝ покаже, че вече няма да изпитва болка — по-добре беше да пристъпи към дела, отколкото да я залъгва с празни обещания.

Започна отново да я целува. Тя държеше устните си здраво стиснати и не отговаряше на ласките му, ала той не бе и очаквал друго. Продължаваше да я целува — не само устните ѝ, но и бузите, слепоочията, очите, нежната шия.

Обсипваше я с целувки и ѝ нашепваше колко е красива, как обича разпуснатите ѝ коси, колко нежна и гладка е кожата ѝ. Тя неволно започна да се вслушва в думите му и Рейф усети как лека-полека тялото ѝ се отпуска.

Плъзна ръка към гърдите ѝ и започна да ги милва с бавни, омагьосващи движения. Тя се напрегна отново, но той продължи да я целува нежно и да ѝ нашепва гальовни думи, докато тялото ѝ не се отпусна в прегръдките му. Сетне Рейф започна да описва кръгообразни движения с мазолестия си палец около чувствителното ѝ нежнорозово зърно, което начаса щръкна нагоре и се втвърди. Ани потръпна, сетне застина в обятията му. Рейф се почуди дали я беше страх или бе почувствала първите тръпки на възбудата. Продължи да милва гладките заоблени гърди; тя лежеше неподвижно, само дишането ѝ се ускори.

Доловил настъпващата промяна, Рейф решително притисна устните си към нейните; след мигновено колебание тя отстъпи и езикът му проникна в устата ѝ. Той бавно започна да го върти около нейния, прониквайки все по-навътре с леки тласъци, докато най-сетне започна да я целува с онези дълбоки, възбуждащи движения, за които и двамата копнееха. Дъхът му започна да излиза на тласъци от гърдите, но той овладя възбудата си. Първо трябваше да се погрижи за нея. Внезапно го завладя ужасяващата мисъл, че няма да може да ѝ покаже удоволствията на любовта и тя ще го отхвърли завинаги — нямаше да може да го понесе.

Тялото ѝ лека-полека започна да се поддава на ласките му. Той усети как плътта ѝ потръпва под пръстите и устните му, как кожата ѝ става по-топла и по-влажна. Сърцето ѝ биеше лудо. Зърната на гърдите ѝ бяха твърди и сочни като зрели ягоди; изпита силно желание да усети вкуса им, да ги оближе, да ги засмуче. Преди я беше обладал, но не беше правил любов с нея; сега искаше да ѝ покаже всички интимни ласки, които бяха възможни между един мъж и една жена — неговата жена, защото всеки сантиметър от тялото ѝ му принадлежеше.

Ръцете ѝ обхванаха раменете му, пръстите ѝ погалиха врата му и се плъзнаха в косата му. Обля го гореща вълна и членът му стана невероятно твърд. Щом реагира така на плахите ѝ ласки, какво ли ще да бъде, ако Ани изгаря от желание. Това би бил най-съвършеният начин да умре.

Рейф плъзна ръката си по гърба ѝ и бавно започна да движи устните си надолу по шията ѝ. Спря се да почувства бясното туптене на пулса в малката ямка в основата ѝ и притисна езика си към прозрачната кожа. Оттам устните му се плъзнаха по нежната арка на ключицата ѝ, сетне по рамото и тила ѝ. Долови нисък вибриращ стон, отделил се от устните ѝ, и тръпки пробягаха по гърба му.

Повече не можеше да устоява на изкушението. Отметна одеялото, наведе глава към гърдата ѝ и започна да кръжи с език около зърното, преобразявайки го в твърда пъпка на роза, сетне здраво го засмука. Вкусът му бе неописуем, горещ и сладък като див мед. Тя започна да вика, останала без дъх от наслада. Стройното ѝ тяло започна да се извива и да се притиска към него; Рейф плъзна ръката си между краката ѝ.

Ани извика отново, обладана от безумен копнеж. Гласът на разума отчаяно отстъпи назад пред въртопа от желание, който я дърпаше надолу към тъмната пропаст. Почувства как опустошителен огън я изгаря отвътре, гърдите ѝ болезнено се напрегнаха под ласките му, обля я пот. Той я измъчваше, щеше да я докара до лудост, тя усети как му се моли да я обладае отново, въпреки че първия път бе усетила само болка и унижение. Нямаше вече никакво оръжие, с което да му се противопостави. Беше безсилна, беше покорна робиня на страстта си. Той я омая с нежните си целувки, опитоми я с ласките си и сега използваше стаените желания на тялото ѝ, за да я сломи. Беше го разбрала, още щом Рейф започна да я целува с онези дълбоки, сладни,

възбуждащо настойчиви целувки, но вече бе прекалено късно. Щом устните му докоснаха гърдите ѝ по онзи подлудяващ начин, тя изцяло се отдаде на насладата.

Сега докосваше най-интимното ѝ място така, както не бе го правил преди — бавно въртеше пръстта си около клитора ѝ и тя стенеше от удоволствие. Сякаш цялото ѝ същество се бе съсредоточило върху това място, топлина на талази се разливаше по тялото ѝ. Тя усети как треперещите ѝ крака се разтварят широко, как малката пъпка се втвърдява и пулсира, сякаш се моли за ласки. Тогава Рейф грубо притисна палеца си към клитора ѝ, а средният му пръст съвсем леко, като пеперуда, започна да кръжи около наранения отвор на тялото ѝ. Ани понечи да се отдръпне, ала изведнъж усети как ханшът ѝ започва да се върти и люлее, а от гърлото ѝ излизат сподавени стонове. Имаше чувството, че ще експлодира; усещаше устните му върху гърдите си, ръката му между краката си и топлите вълни, които заливаха тялото ѝ.

Тогава устата му бавно и подлудяващо започна да се спуска надолу по корема ѝ. Ръката му обхвана бедрото ѝ, дръпна го още встрани и преди още Ани да прозре намеренията му, устата му вече смучеше разпалената ѝ плът. Тя се вцепени от прилива на невероятно блаженство, усети как тялото ѝ олеква и се възнася. Рейф я прихвана отдолу и я повдигна, а езикът му бясно се въртеше и лижеше сладката влага.

Ани започна да стене високо, копринено меката му коса галеше бедрата ѝ. Усети как гърбът ѝ се трие в грубото одеяло, видя как отраженията на пламъците танцуват по голото ѝ тяло. Устните му я влудяваха. Съществуваше само чрез сетивата си и Рейф бе неин пълновластен господар.

Тя умираше. Съзнанието ѝ не съществуваше, съществуваха само езикът, устните и зъбите му, които я убиваха в сладко мъчение. Цялото ѝ тяло се напрегна, възбудата ставаше все по-силна и по-силна, от слабините ѝ по всички посоки се разливаха топли вълни. Не можеше да си поеме дъх, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Висок пронизителен писък, просещ милост, раздра тишината, но Рейф не я пожали. Вкара пръста си във вагината ѝ и нервните окончания на чувствителната плът се възпротивиха срещу нахлуването. Горещият въртоп на възбудата стана непоносим и изведнъж изчезна, тялото ѝ се разтресе в

конвулсивни тръпки и от гърлото ѝ излезе дрезгав, нечовешки стон. Обляха я талази на невероятно блаженство, които пометеха всичко по пътя си и я погълнаха изцяло. Рейф отпусна треперещото ѝ тяло на одеялото и притисна устните си към нейните, докато големият въртоп отстъпи място на малки водовъртежи, които още дълго пулсираха в нея.

Беше толкова отпусната и омаломощена, че не можеше да мръдне. Клепачите ѝ тежаха върху очите ѝ, нямаше сили да ги повдигне. Сърдечният ѝ ритъм се успокои и мислите ѝ лека-полека започнаха да се възвръщат към нормалния си ход, ала все още бяха прекалено объркани.

Не знаеше какво да мисли. Онова, което Рейф току-що бе направил с нея, блаженството, с което я бе дарил, надхвърляше сферата на въображението ѝ. Знаеше основните положения за секса — вкарване на члена, семеизпразване, ала никога не бе предполагала, че съществува, че е възможно... подобно нещо. Това ли бе почувствал той, когато се движеше бясно вътре в нея и внезапно се бе напрегнал целият и бе надал онзи гърлен вик? След това бе лежал напълно отпуснат върху нея, сякаш нямаше сили да се помръдне.

Рейф я прегърна и метна одеялото отгоре ѝ. Тя сгуши глава на рамото му, а голите им тела се притиснаха едно в друго. Мускулестото му бедро се промуши между нейните и тя въздъхна, като усети как краката ѝ се отпускат и се разтварят под натиска му.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ, а голямата му ръка я погали по гърба.

— Заспивай, скъпа — прошепна Рейф и тя го послуша.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Той се измъкна от постелята и Ани сънено повдигна натежалите си клепачи; отчаяно се нуждаеше от още няколко часа сън, защото не беше спала кажи-речи цяла нощ.

— Вече сутрин ли е? — попита тя с тайната надежда, че все още не е. Студът проникваше под одеялото и я пробождаше с ледени игли.

— Да...

Ани се учуди откъде бе толкова сигурен, тъй като вратата и прозорците на колибата бяха затворени и вътре цареше пълен мрак. Тя едвам различаваше фигурата му в тъмнината, разсейвана единствено от блещукането на жаравата в огнището. За момент се почуди защо огънят още не е угаснал, но тогава я осени споменът за изминалата нощ и се сети защо не е могла да се наспи. Високото мускулесто тяло на Рейф бе съвършено голо, тя също бе гола. Ани се сгуши под одеялото и почувства влагата между краката си; мускулите на бедрата ѝ бяха напрегнати. Спомни си ласките на Рейф, бунта на сетивата си и пожела да остане завинаги скрита под одеялото. Как да продължи да се държи нормално, като всеки път, щом го погледнеше, я разтърсваше споменът за интимните откровения през миналата нощ. Беше я видял гола и бе ѝ показал тялото си; бе я обладал, бе смукал гърдите ѝ и — о, боже! — бе я целувал на най-невероятни места. Направо я беше страх да го погледне в очите.

Рейф раздуха жаравата, сложи дърва на огъня и когато пламъците разпръснаха мрака в колибата, тя вече го виждаше по-ясно. Ани начаса затвори очи, ала картината на мускулестото му тяло вече бе запечатана в съзнанието ѝ.

— Хайде, скъпа, ставай!

— След малко. Още е много студено.

Тя долови шумолене на дрехи — той се обличаше — сетне настъпи тишина. Овладея я неясна тревога и Ани отвори очи.

Не знаеше какво точно очакваше да види, но съсредоточеното лице на Рейф, който държеше ризата ѝ пред огъня, за да я стопли, я

хвърли в недоумение. Той обръщаше дрехата от двете страни, за да прогони студа, сетне я смачка и я мушна при нея под одеялото. Ани блажено притисна топлата материя към тялото си. Сетне Рейф вдигна гащите ѝ, за да стопли и тях, а тя го гледаше изумена.

Навлече ризата си, все още прикрита под топлия щит на одеялото, ала вече не чувстваше предишното притеснение, че е гола. Рейф плъзна затоплените гащи под одеялото и незабавно посегна към блузата ѝ. Сърцето ѝ болезнено се свиваше, идеше ѝ да се разплаче, докато обуваше бельото си. Ръцете му ѝ бяха причинявали и болка, ала сега Ани бе трогната от грижите му. Рейф я бе обладал грубо, бе я наранил, а сетне я бе увлякъл в тъмния водовъртеж на страстта. Все пак тя бе почти влюбена в него, но нищо повече. Искрената всеотдайност, с която той затопли дрехите ѝ, я свари неподготвена, изненада я, пробуди нещо непознато в душата ѝ. Тя усети как някаква завеса се вдига, давайки път на истината; Ани погледна Рейф с ужасен, сякаш невярващ поглед, ала вече нищо не можеше да бъде променено. Тя беше влюбена в него, принадлежеше му изцяло и това прозрение в миг придаде нови измерения на живота ѝ.

— Заповядай — каза той, докато ѝ подаваше затоплената блуза, тя седна и мушна ръцете си в ръкавите. Рейф погали ръцете и раменете ѝ, сетне отметна сплъстената ѝ коса назад. — Ще донеса вода, докато привършиш с обличането.

Той си облече кожуха и вдигна ведрото. Щом отвори вратата, в колибата нахлу леден вятър, Ани потръпна и се уви в одеялото. Навън бе страшно студено. Ако Рейф не я бе върнал през изминалата нощ, вече щеше да е мъртва. При тази мисъл я побиха тръпки.

Тя вече се бе облякла напълно и се опитваше да разреши сплъстената си коса, когато Рейф влезе заедно с нов порив на ледения вятър.

— Сняг ли вали? — попита Ани. Не бе погледнала навън, защото не искаше да излага лицето си на студа.

— Не още, но е дяволски студено.

Рейф клекна и започна да прави кафе.

Тя се зачуди как може той да е толкова бодър след прекараната нощ; остра болка прониза сърцето ѝ при мисълта, че той се е любил и с други жени и тези усещания не са нови за него. Това, че бе правил любов с нея, не означаваше, че споделя чувствата ѝ.

Внезапно Рейф се обърна, привлече я към себе си, разкопча кожата си и я притисна към топлото си тяло.

— Не се опитвай повече да бягаш от мен — дрезгаво прошепна той.

Тя обви ръце около кръста му, като се стараеше да не му причини болка.

— Няма — прошепна с лице, свряно в гърдите му.

Той докосна косите ѝ с устни. При мисълта, че тя се е осмелила да излезе навън, на тоя лют студ, без палто, му се прииска хем да я напляска едно хубаво, хем да я, притисне към себе си. Боже мой, за малко да я загуби.

Ръцете ѝ нежно галеха гърба му, разливайки струи топлина по тялото му. Рейф се възбуди и си помисли дали някога въздействието ѝ върху него ще отслабне или при всяко нейно докосване членът му моментално ще се втвърдява. Притисна я още по-плътнo до себе си.

— Добре ли си?

Тя знаеше за какво я пита и се изчерви.

— Добре съм — отвърна троснато.

Той отметна главата ѝ назад и светлосивите му очи потънаха в дълбините на погледа ѝ.

— Не те ли боли?

Лицето ѝ стана пурпурночервено.

— Малко. Не толкова, колкото очаквах. — Мехлемът бе оказал лековитото си въздействие. Споменът за лечението предизвика тръпки по тялото ѝ.

Мъжът сякаш четеше мислите ѝ.

— Трябваше да те прегледам, преди да се облечеш. — Гласът му стана по-дълбок. — Искаш ли пак да те намажа?

— Не!

— Мисля, че ще трябва. Я да видя!

— Рейф! — извика тя, лицето ѝ изгаряше от срам.

Устните му се извиха в лека усмивка, в тъглчетата на очите му се появиха тънки бръчици.

— Мила моя, не си мисли, че няма никога вече да те погледна там. Не исках да ти причиня болка, иначе да съм те яхнал още преди да си се събудила.

Сърцето ѝ лупаше лудо в гърдите ѝ, докато го гледаше с широко разтворени очи. Искаше ли наистина той да я люби отново? Онези ласки после бяха наистина вълшебни, идеше ѝ да умре от блаженство, ала споменът за истинския полов акт все още я хвърляше в ужас. Дали щеше пак да я боли толкова много?

Като видя израза на лицето ѝ, Рейф се намръщи.

— Знаеш — спокойно заяви той, — че пак ще го правим. — Тонът му не допускаше възражение.

Тя прехапа устни.

— Да, знам. — Все пак предполагаше, че следващия път Рейф ще бъде по-внимателен и нежен. Нямаше връщане назад, не можеше пак да стане девственица, а и не искаше. Все още бе прекалено изненадана от прозрението, че го обича, но щом бе влюбена в него, трябваше да му се отдаде.

Той се наведе и я целуна, голямата му ръка опипа гърдите ѝ със собственическо чувство.

— Ще се погрижа за конете и ще нагледам капаните, докато приготвяш закуската — каза Рейф, целуна я отново, сетне я пусна, наложи шапката си и се упъти към вратата.

— Чакай! — извика Ани подире му. Макар че вчера бе работил като кон и цяла нощ бе правил любов с нея, все пак само преди два дни той бе тежко болен. Ани не искаше да го пуска сам навън.

Той спря и я погледна въпросително.

Внезапно тя се почувства като пълна глупачка, макар че така и не разбра защо.

— Не искаш ли да изпиеш първо едно кафе?

Той хвърли един поглед към огнището.

— Още не е готово.

— Скоро ще заври. Трябва да пийнеш нещо топло, преди да излезеш навън. Нека първо да закусим и аз ще дойда с теб.

— Палтото ти е прекалено тънко, за да стоиш дълго вън на студа.

— Добре де, поне хапни нещо.

— Защо? Докато приготвиш закуската, аз ще съм си свършил работата.

— Не искам сам да ходиш при капаните! — разгневено заяви тя.

Той я изгледа учудено.

— Защо?

Ани сложи ръцете си на кръста и даде воля на гнева си:

— Преди три дни изгаряше от треска и едвам се крепеше на краката си, ето защо! Не мисля, че си закрепнал дотолкова, че сам да се скиташ из планините! Ами ако паднеш и не ти стигнат силите да се върнеш?

Той се ухили и грубо я привлече към себе си.

— Това беше преди три дни. Сега съм здрав. Ти ме излекува.

Рейф я пусна и изхвърча от колибата, без да ѝ даде възможност да го спре отново. Тя не разбираше каква истина се крие в думите му. Ани наистина му бе помогнала с медицинските си познания, с лапите, билковите чайове, шевовете и превръзките, ала всъщност тя го бе излекувала с магическата топлина на докосването си. Той бе доловил топлиите вълни, които струяха от ръцете ѝ още през първата нощ. Не разбираше механизма, не знаеше как да си обясни това, ала бе сигурен, че тя щеше да го изправи на крака, дори и ако не беше лекарка.

Рейф нахрани и напои конете, след това хвърли един поглед на навъсеното небе и бързо се отправи към капаните. В един от тях се бе хванал заек и той почувства задоволство. Една тенджера със заешка яхния щеше да им дойде много добре. Всеки момент щеше да завали сняг; покривката можеше да достигне само няколко сантиметра, ала можеше и да натрупа здраво и да ги откъсне от външния свят за дни, дори за седмици. При мисълта, че ще прекара дълго време затворен в колибата с Ани, започна да се усмихва като идиот и да си тананика. Щом имаха и храна, нямаше от какво да се безпокои.

Той удари заека по главата, измъкна го от капана и прегледа останалите, но те бяха празни. Рейф навлезе навътре в гората, за да одере животното, сетне го занесе на потока да го измие и да почисти кръвта от себе си. Помисли си, че закуската вече е готова, и с радост потегли към колибата.

Ани се суетеше напред-назад, вече разяждана от безпокойство, когато Рейф отвори вратата. Погледът ѝ веднага се спря на заека в ръката му.

— О, ти си хванал... нещо.

— Заек.

Той свали кожуха и шапката си и с благодарност пое канчето горещо кафе, което тя му подаде. Отпи от силната течност, докато Ани сипваше закуската. Седнаха на пода да ядат и той я целуна жадно по

устните. Тя се откъсна от него, поруменияла и смутена. Рейф учудено се питаше как се е въздържал толкова време да не я докосне, защото сега искаше непрекъснато да я целува и прегръща.

След като се нахраниха, ѝ помогна да измие съдовете. Сетне реши да донесе още вода, отвори вратата, загледа се навън и я повика:

— Ела да видиш снега.

Ани притисна ръце към гърдите си и застана до него. Бели снежинки безшумно кръжаха във въздуха. Гората беше тиха като катедрала. Докато закусваха, дебело бяло покривало се бе разстлало върху земята, а снежните парцали се сипеха от небето в призрачен танц. Рейф обви раменете ѝ с ръка и тя склони глава на гърдите му.

— Ти още вчера разбра, че ще вали сняг — каза Ани. — Затова настояваше да съберем много дърва и да разширим конюшната.

Усети как стоманените му мускули се напрягат.

— Да.

— Имаше достатъчно сили и време, за да ме върнеш в Силвър Миза.

— Да — потвърди той.

— Тогава защо не го направи?

Той не отвърна, загледан в падащия сняг. След дълго мълчание Рейф промълви:

— Не исках още да си отиваш. — Сетне взе ведрото и тръгна към потока.

Ани бързо хлопна вратата и се приближи до огъня, за да сгрее ръцете си. *Не исках още да си отиваш.* В душата ѝ се бореха тъга и бурна радост. По думите му личеше, че той все още възнамерява да я върне в Силвър Миза и да изчезне завинаги от живота ѝ... Никой досега не бе я смятал за нещо особено, освен баща ѝ, ала той бе предубеден. От огледалото я гледаше слаба жена, вече не в първа младост, с уморени, но при все това приятни черти. Външността ѝ не привличаше погледа, макар че понякога очите ѝ изглеждаха почти черни и приличаха на огромни езера. Във всеки случай досега не бе възбуждала страстта на никой мъж.

Ала Рейф я бе гледал с неприкрита страст още от първия миг. Беше го усетила, но бе твърде неопитна, за да определи какво изразява блестящият му поглед. Той я бе желал, ето защо кристалните му очи ѝ

се струваха така опасни. Бе копнял за нея, копнееше за тялото ѝ със същата неутолима жажда и сега.

Когато Рейф се върна от потока, тя вече бе нарязала заека на парчета и бе сложила яхнията на огъня. За всеки случай той опъна едно въже от заслона до колибата, за да може да се погрижи за конете, ако вятърът се усилише и се извиеше снежна буря. Сетне донесе още дърва. Капаците на прозорците бяха затворени, така че в колибата цареше полумрак; единственото осветление бе огънят. Времето бе студено и Рейф накладе голям огън, оставил настрана предпазните мерки. В такова лошо време нямаше никой да тръгне да проучва откъде се носи тънка струя дим, пък и снежната пелена бе толкова плътна, че пушекът едва ли се забелязваше отдалеч.

Ани нарязва лук и картофи, пусна ги в тенджерата, сетне отвори черната чанта и извади торбички с различни билки. Много от лековитите растения — градинския чай, розмарина и пелина — бяха и прекрасни подправки.

Рейф грижливо чистеше оръжията си и проверяваше амуниците на светлината на огъня, ала нищо не убягваше на вниманието му. Доказа това, като я попита:

— Откъде си научила толкова много за растенията? Съмнявам се, че в медицинския факултет са ви преподавали подобни неща.

— Не са, наистина. Лекуването с билки се практикува от веки веков в европейските страни. Ала някои от тамошните растения не виреят тук, така че трябваше да открия кои американски видове имат лековити свойства. Говорила съм с много стари хора, които са прекарвали живота си сред природата — те си имат свои начини за лечение и знаят кое растение за какво помага.

— Защо се интересуваш толкова много от билкарството?

Тя се усмихна.

— Интересувам се от всички средства, които помагат на хората да оздравеят.

— Откъде вземаш билките си?

— От полята, от градините... — Тя сви рамене. — Отглеждам сама мащерка, мента, розмарин. Живовлякът е най-обикновен плевел, но не расте из тоя край. Запасите си ги нося от Филаделфия. Алоето има подобен ефект, само че трябва да се използва прясно откъснато.

Ани подправи яхнията и тревожно огледа тъмната колиба.

— Не знам как ще изкарам цял ден в тая тъмница.

— Имам свещи — припомни ѝ той.

Тя въздъхна.

— Ами ако вали дни наред? Съмнявам се, че имаш толкова много свещи.

— Имам само няколко.

— Тогава по-добре е да ги пазим.

Помисли си за най-различните приспособления за осветление, които бе виждал през годините. Газените лампи бяха най-добри, ала за съжаление нямаха под ръка. Факлите от насмолени чамови цепеници смърдяха отвратително. Полумракът не го притесняваше, защото беше издръжлив и търпелив; нервите му бяха като железни въжета. Но на Ани вероятно не бе ѝ се случвало да прекара цял ден без слънчева светлина и той разбираше, че мракът я изнервя.

Рейф внимателно остави оръжията си настрана.

— Може би — започна той, като я наблюдаваше съсредоточено, — ще трябва да научиш още нещо за мрака, за да го оцениш.

Отговорът замря на устните ѝ, щом забеляза как светлите му очи блестят в тъмнината. Ани преглътна и широко разтвори очи от учудване, защото той я бе сграбчил и я бе стоварил върху постелята от борови иглички.

Трепереше и го гледаше боязливо. Рейф я целуна и я погали по косите.

— Няма да боли, скъпа — каза той с онзи дълбок, провлачен, южняшки тон, издаващ възбудата му. — Ще видиш.

В края на краищата не ѝ оставаше нищо друго, освен да му повярва и да му се отдаде. Беше безсилна да постъпи другояче. Предишната нощ той я бе довел до безумна наслада и желанието да изпита отново любовните тръпки загрея слабините ѝ. Той отново я омая с леки, пърхащи целувки, които лека-полека се задълбочаваха, милваше настойчиво тялото ѝ и тя скоро почувства, че иска да усеща голотата му с кожата си. Рейф не я съблече изцяло, а бавно събличаше дрехите ѝ една по една, като я галеше и целуваше, докато не ѝ остана дъх. Сякаш бе минала цяла вечност, когато Рейф плъзна ръката си под ризата ѝ, обхвана гърдата ѝ и тя въздъхна от удоволствие.

Строгата му уста се изви в усмивка, изразяваща чисто мъжко удовлетворение.

— Харесва ти, нали?

Краката ѝ неспокойно зашаваха и тя обърна лицето си към него:

— Да.

Рейф смъкна презрамките на ризата и голотата ѝ го заслепи. Помисли си, че не е виждал по-прекрасни гърди — твърди, кръгли и щръкнали нагоре. Не бяха големи, но приятно изпълваха шепата му. Зърната им, прилични на тъмнорозови ягоди, потъмняха и се втвърдиха под ласките му. Рейф се наведе и ги засмука, твърдо решен да я съблазни с удоволствията, криещи се в собственото ѝ тяло.

Ръцете ѝ отчаяно задърпаха ризата му и той я съблече през глава.

Топлата му силна гърд се притисна към нея и я тя изстена от удоволствие. Отново я изгаряше опустошителният огън и Ани се притискаше към него, търсейки облекчение. Когато усети, че ръцете му са вече под полата ѝ и развързват връзките на бельото ѝ, тя повдигна ханша си, за да го улесни. Бедрата ѝ жадно се разтвориха, копнеещи за ласките му.

Първом той я докосна леко, едвам доловимо, но скоро пръстите започнаха да кръжат около най-чувствителното ѝ място. Онова ужасно и едновременно с това прекрасно напрежение започна да нараства и тя изстена.

Пръстите му се плъзнаха вътре в нея, тя повдигна ханша си и извика силно. Усети сладка влага между краката си. Рейф започна да я целува дълбоко и сладно по устните. Тя се вкопчи в голите му, овлажнели от пот рамене и се притисна към него.

Възбуден до крайност, Рейф трескаво разкопча панталона си и го смъкна надолу. Разтвори краката си и се плъзна между бедрата ѝ, огън го опари, щом слабините му я докоснаха. Ани затихна, страх се промъкна в душата ѝ. Той притисна голямата глава на члена си към нея, погледите им се впиха един в друг и той започна да навлиза.

Зениците ѝ се разшириха, очите ѝ заприличаха на огромни тъмни езера и тя си пое дълбоко дъх. Смътно осъзна, че не е така болезнено както преди, но чувството, че нещо огромно я разпаря отвътре, бе непоносимо. Плътта ѝ все още бе напрегната и леко разранена; сетивата ѝ се възпротивиха, щом членът му проникна навътре. Вагината ѝ се стегна и се опита да отблъсне натрапника. Рейф изстена, ала продължи да тласка члена си навътре.

Тя го усещаше дълбоко в себе си. Щом пенисът му стигна до отвора на матката ѝ, я заля вълна от дива наслада.

Той започна да се движи, първо бавно, после тласъците му станаха бързи и силни. Мускулите на хлъзгавата ѝ вагина плътно обгръщаха горещия му гладък член.

Ани не можеше повече. Дойде ѝ прекалено много. Опита се да се изплъзне назад, ала той я хвана за раменете и я задържа.

— Не се съпротивлявай — прошепна Рейф, дъхът му опари слепоочието ѝ. — Толкова е хубаво, а ти се дърпаш. Боли ли те?

Не ѝ стигна дъх дори и да простене. Само поклати глава.

Ханшът му се движеше бясно напред-назад, тласъците ставаха все по-силни. Нейният задник също започна да се люлее и тя не можеше вече да се спре. Опита се отново да го отблъсне, ала Рейф хвана ръцете ѝ.

— Не се дърпай — успокои я той. — Още малко и ще свършим. — Повдигна се нагоре и коренът на члена му започна да се трие в клитора ѝ. — Движи се и ти, скъпа. — Гласът му бе дрезгав от невероятната възбуда.

Тя не можеше. Имаше чувството, че се бори за живота си, мъчеше се да се отскубне, да се измъкне, притисна таза си към одеялото. Стихията, която той бе разпалил, бушуваше в дълбините ѝ, страх я беше, че тялото ѝ ще експлодира. Хрипкави стенания излизаха от гърлото ѝ.

Мократа му от пот коса беше паднала ниско над челото му, лицето му бе съсредоточено и напрегнато. Рейф плъзна ръце под ханша ѝ и мушна пръста си в ануса ѝ. Тя извика ужасено, а тазът ѝ инстинктивно се вдигна нагоре, за да избегне неочакваното нахлуване. Познатият водовъртеж закръжи в слабините ѝ, конвулсии разтърсиха тялото ѝ, тя усети как излита във въздуха и бавно потъва в тъмния въртоп на блаженството. Той все още я държеше отдолу и бясно движеше члена си вътре в нея, сетне гърленият му рев се смеси с виковете ѝ и едрото му тяло се разтресе конвулсивно.

След това той започна да я целува силно и страстно, като че ли страстта им още не се бе уталожила. Милваше косите ѝ и се притискаше към нея. Сълзи капеха изпод спуснатите ѝ клепачи, ала това не бяха сълзи от болка. Ани не знаеше защо плаче. От изтощение или пък това бе естествена реакция след подобен катаклизъм,

разтърсил всичките ѝ сетива. Защо не бе умряла? Защо сърцето ѝ не бе се пръснало от напрежение, защо кръвта не бе кипнала във вените ѝ? Тя се чувстваше така, сякаш всичко това бе станало, усещаше се като шепа пепел в ръцете му. Значи телесната любов не бе химера, а стихия, споила телата им с вериги, които не можеха да бъдат разкъсани.

Рейф изтри сълзите ѝ.

— Погледни ме, скъпа — прошепна той. — Отвори очи.

Тя го погледна през трептящия мокър воал.

— Пак ли ти причиних болка? Затова ли плачеш?

— Не — с усилие прошепна тя. — Не ме болеше. Просто... беше прекалено силно. Не знам как още съм жива.

Той опря челото си у нейното.

— Знам — прошепнаха устните му. Онова, което изпитваше всеки път, щом я докоснеше, също надхвърляше всички възможни граници.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха по-голямата част от деня в леглото. Спаха, защото бяха прекарали безсънна нощ, пък и бяха изтощени от любовта. По едно време Ани стана, разбърка яхнията, доля малко вода и сложи дърва в огнището. Когато се върна в постелята, Рейф се бе разбудил и пожела пак да се любят. Този път правиха любов с хипнотично бавни, омагьосващи движения, ала удоволствието отново бе невероятно. Събудиха се чак късно следобед с тела, треперещи от студ.

— Ще трябва да нагледам конете — с искрено съжаление каза Рейф и започна да се облича. Искаше му се да прекара целия си живот в леглото с нея. За първи път си пожела истински креват с дебели завивки, които да ги пазят от студа. Усети, че удобствата на нормалния живот започват да му липсват.

Ани също се облече. Изобщо не усещаше тялото си, движенията ѝ бяха вели и мудни. Беше забравила за снега, ала когато Рейф отвори вратата, пред тях се разкри приказен планински пейзаж. Бледа неземна светлина изпълни колибата. Все още валеше сняг и докато правеха любов, бе натрупало здраво; снежнобяла мантия покриваше планинските чукари.

Той се върна бързо и започна да тропа с крака, за да изтърси снега от ботушите си, отупа шапката и кожуха си. Ани му протегна канче със затоплено кафе, останало от закуската. Течността бе силна и горчива, ала Рейф я изпи на един дъх.

— Как са конете?

— Неспокойни са, но няма как.

Ани разбърка гозбата — беше готова, заешкото месо бе меко като мозък, ала тя не чувстваше глад. Искаше да излезе на въздух, за да се освежи, но палтото ѝ бе твърде тънко за такъв студ. Въпреки това реши да се поразходи. Рейф я наблюдаваше как си слага палтото.

— Къде си тръгнала?

— Искам да изляза малко на чист въздух.

Той си облече кожуха.

Тя го изгледа учудено.

— Няма защо да идваш с мен. Ще застана отвън пред вратата. Стой тук на топло.

— Не ми е студено — заяви той, взе едното одеяло и по индиански я загърна в него, като пригоди единия му край за качулка. След това я прегърна и двамата излязоха навън в приказно белия свят.

Беше толкова студено, че леденият въздух прониза гърдите им. Ани обаче почувства, че главата ѝ се прояснява. Сгуши се до Рейф и се загледа в белите снежинки. Вече се мръкваше, слабото зимно слънце потъваше зад ниските облаци. Снегът излъчваше призрачно сияние. Дърветата приличаха на огромни черни часовои. Бе невероятно тихо: насекомите не жужаха, птиците не чуруликаха, дори клоните на дърветата не шумяха. Бяха сами и откъснати от света; сякаш бяха единствените живи същества на земята — снегът поглъщаше всички звуци, дори и пръхтенето на конете.

Студът проникна през полата ѝ и я заципа по краката, стъпалата ѝ замръзнаха, но тя продължаваше да се гуши до топлото тяло на Рейф и да съзерцава суровото великолепие на планинския пейзаж. Реалността на природата придаваше истински измерения на живота ѝ, затвореният интимен свят на колибата сякаш бе само плод на въображението ѝ. Твърде много неща се бяха случили за прекалено кратко време и битието ѝ се бе обърнало с главата надолу. Всъщност кога бе започнало всичко? На нея ѝ се струваше, че е изминал цял един живот, откакто се срещна с Рейф, ала всъщност само преди четири — или пет — дни изроди бебето на Еда и когато се прибра пребита от умора, вкъщи я чакаше един ранен странник.

Ани потръпна и Рейф каза:

— Хайде да се прибираме, и без друго се стъмни.

Топлината на колибата ги обгърна като прегръдка. Ани с мъка нагоди очите си към слабата светлина. Чувстваше се по-добре, мозъкът ѝ се бе прояснил. Сложи кафе на огъня и щом то кипна, седнаха да хапнат от вкусната яхния.

Скоро Ани нервно започна да шава на мястото си — скучно ѝ беше без работа. През първите дни се бе трепала по цял ден и ѝ се приспиваше още преди да се е мръкнало, ала сега прекараха целия ден в леглото и тя не беше уморена. Ако си беше вкъщи, щеше да суши билки, да забърква лекарствени смеси или пък да чете и да пише на

приятелите си във Филаделфия. Тук нямаше нито книги, нито достатъчно светлина, за да може да чете. Нямаше ръкоделие или нещо за пране. Рейф вече не се нуждаеше от медицинска помощ. Беше й неприятно, че няма какво да прави, и го каза на глас.

Той разбра, че я е хванала „колибната треска“, и макар че му се искаше да разсее скуката й, като я метне на кревата, се въздържа, защото знаеше, че Ани е изтощена от толкова часове любов, пък и нежната й плът все още бе прекалено чувствителна.

— Имам едно тесте карти в дисагите — заяви той. — Можеш ли да играеш покер?

— Разбира се, че не мога — машинално отвърна тя, ала в погледа й проблесна жив интерес. — Наистина ли искаш да ме научиш?

— Защо пък не?

— Мнозина мъже не биха го направили.

— Аз не съм като „мнозината мъже“. — Той си помисли, че някога би бил твърде шокиран, ако видеше дама да играе покер, ала това време бе отдавна отминало. Дори пепелта от онези дни бе разпиляна.

Картите бяха с подгънати и оръфани краища, оплескани с петна; за Ани те бяха символ на опасни и забранени неща. Рейф сложи седлата пред огнището, за да могат да се облегнат на тях, сетне й обясни боите и ръцете. Тя схващаше бързо, макар че все още бе твърде неопитна, за да участва равностойно в наддаванията. Рейф реши да я научи на „Блекджек“ — игра, по-подходяща за двама души. Ани бе изцяло погълната от картите, така че играха няколко часа.

По едно време на Рейф му омръзна и той й предложи да си лягат. Развеселен забеляза тревогата, изписала се на лицето й.

— Не се притеснявай — прошепна той. — Знам, че те боли. Ще те оставя на мира до сутринта.

Тя се изчерви до ушите и Рейф се разсмя с глас.

Даде й своята риза за нощница — не че не искаше да е гола, напротив, ала с нея щеше да й бъде по-топло и по-удобно, отколкото с дълбоко деколтираната й риза или с блузата с висока яка. Ани се плъзна под одеялото и той я взе в прегръдките си с въздишка на съжаление.

Не му се спеше, ала му бе приятно да лежи с нея под одеялото. Лениво повдигна ръката й и я допря до устните си. Устата му започна

да пулсира от топлината на пръстите ѝ.

Тя намести главата си на рамото му. Искаше ѝ се да живее само за момента, но това не бе възможно. Макар че го обичаше, щастието ѝ бе помрачено от мисълта, че любовта им няма бъдеще, че за него може би изобщо няма да има бъдеще. Сърцето ѝ се сви от мъка, като си представи как куршум прострелва топлото му силно тяло и той пада мъртъв. Страхуваше се от раздялата, защото знаеше, че няма никога вече да го види.

— Онзи мъж, дето те обвиняват, че си го убил... — колебливо започна тя. Знаеше, че темата му е неприятна, ала думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. — Знаеш ли всъщност кой е убиецът?

Той застина за част от секундата, сетне отново целуна пръстите ѝ.

— Знам.

— Не можеш ли да докажеш по някакъв начин, че си невинен?

Беше се опитвал, беше толкова разгневен, че искаше да накара всички мръсници да си платят, ала всички доказателства сочеха именно него. Той знаеше кой уби Тенч или поне кой бе изпратил убиеца, ала нямаше начин да докаже, че не неговият пръст е натиснал спусъка. Не ѝ каза всичко това, просто тихо промълви: „Не“ и притисна ръката ѝ към лицето си.

— Не мога да повярвам. — Гласът ѝ бе тих, но излъчваше сила. — Сигурно има някакъв начин. Как се случи това? Разкажи ми, моля те.

— Не — отново каза Рейф. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за теб. Те не ме гонят заради онова, което съм извършил, скъпа. Преследват ме заради онова, което знам, и ще пречукат всеки, за когото предположат, че е научил истината от мен. — Това беше една от причините, поради които Рейф бе престанал да доказва невинността си; отказа се, след като намериха мъртви двама души, които се опитваха да му помогнат. Единствените хора, които щяха да му повярват, бяха приятелите му, а той не искаше те да бъдат убивани. Освен това вече му беше все едно. За него вече нямаше надежда, нямаше смисъл да съсипва живота и на други хора, да ги лишава от илюзиите им.

— Но каква е тази толкова опасна тайна? — любопитства тя, надигайки глава от рамото му.

— Просто тайна. Ако ти разкажа всичко, животът ти ще бъде в опасност.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме довлечеш тук. Ако някой открие, че сме били заедно, със сигурност ще си помисли, че си споделил тайната си с мен.

— Никой не ме видя как влизам в бараката ти — увери я той.

Ани продължи да го подпитва:

— Сигурна съм, че някой те преследва. Криеш се от някого, нали?

— Да, от Треърн. Той иска да вземе наградата за главата ми. Има и други, но засега Треърн ми създава най-много грижи.

— Ще може ли да те проследи до Силвър Миза?

— Сигурно е разбрал, че съм влизал в града, ала аз подковах коня си наново и Треърн няма да може да хване следите ми.

— Знае ли, че си ранен?

— Бас ловя. Той ме подреди така, мръсникът му с мръсник.

— Ами в такъв случай Треърн сигурно ще провери дали в Силвър Миза има доктор.

— Може, защото и аз му пуснах един куршум. Но той не е могъл да предположи, че съм бил толкова зле; все пак бяха минали десет дни, откакто ме рани, пък още не бях хвърлил топа. — Рейф отново постави ръката ѝ върху лицето си. — Освен това ти ми каза, че навестяваш болни по доста отдалечени места, така че хората няма да се обезпокоят, като видят, че те няма.

Това отговаряше на истината. Тя си беше помислила същото порано. Ани леко се усмихна — беше открила пукнатина в желязната му логика.

— Ами щом никой няма да разбере, че сме били заедно, тогава защо ще е опасно да ми кажеш истината? Аз няма да тръгна из Силвър Миза и да дрънкам пред всеки срещнат.

— Трябва да съм предпазлив. Всичко се случва.

Тя въздъхна отчаяно, но той бе непоколебим. Решеше ли нещо, не отстъпваше — това бе едно от основните му качества. И магаретата не проявяваха толкова инат като него.

— Какво си правил преди войната?

Въпросът ѝ го изненада и като че ли го накара да се замисли.

— Учех право.

— Моля? — Бе очаквала всичко, но не и това. Той изглеждаше толкова опасен, всичко в него издаваше хищническата му природа и тя не можеше да си го представи как пледира пред съда, облечен в адвокатска тога.

— Не твърдя, че бях нещо особено в тая област. Баща ми беше съдия и аз реших да тръгна по стъпките му. — Мозби също бе юрист, двамата бяха прекарвали цели вечери, спорейки за различни тънкости в тълкуванията на законите. Рейф знаеше, че никога интересът му към правото не е бил достатъчно голям, за да направи блестяща кариера като юрист. Просто бе научил доста неща покрай баща си.

Разсеяно смъкна ръката на Ани надолу към гърдите си и прокара пръстите ѝ по зърното си. То се втвърди веднага от топлото, пронизващо докосване.

Ани с интерес наблюдаваше как плоското зърно се уголемява и изпъква като нейните и се питаше дали това му доставя удоволствие. Рейф сложи ръката ѝ върху другото зърно и то се втвърди. Започна да движи ръката ѝ върху гърдите си бавно и разсеяно.

Тя въздъхна.

— Не мога да си те представя като адвокат.

— Аз също. Когато започна войната, разбрах, че ме бива за съвсем други неща.

— За какви неща?

— За бой — простичко отвърна Рейф. — Бях страхотно добър войник.

Ани не се и съмняваше.

— Каза ми, че си служил в кавалерията.

— Да, за малко бях при Джеб Стюарт в Първи вирджински полк. Там служих до 63 година.

— А после къде отиде?

— Присъединих се към рейнджърите.

Думата я озадачи за момент, спомни си за „Тексас Рейнджърс“, но това бе нещо съвсем друго. По време на войната думата „рейнджър“ се носеше от уста в уста, но това беше преди повече от шест години и събитията бяха избледнели в паметта ѝ.

— Кои рейнджъри?

— На Мозби.

Ани остана като гръмната. Мозби! Полковникът бе легендарна фигура, за него се носеха страхотни слухове. По това време тя бе изцяло погълната от учението си, ала и до нея бе достигнала мълвата за Мозби и дяволски смелите рейнджъри. Те не се биеха като другите войници: бяха майстори на засадата, атакуваха внезапно и после сякаш потъваха вдън земя — никой не можеше да ги плени. Ани не можеше да си представи Рейф като трезвомислещ уравновесен адвокат, ала поведението му напълно се вписваше в образа на смел боец.

— Какво прави след войната?

Той сви рамене.

— Скитах нагоре-надолу. Баща ми и брат ми загинаха по време на войната, така че нямаше при кого да отида. — В душата му нахлуха горчиви спомени и той замълча. Ръката на Ани галеше гърдите му и Рейф се съсредоточи върху възбуждащите усещания. Зърната му бяха напрегнати и тръпнещи. Ани никога не бе докосвала члена му, той затвори очи и си представи как нежната ѝ ръка го обхваща. О, боже! Ще полудея от желание!

— Ако можеше, щеше ли да се върнеш в родния си край?

Рейф се замисли над въпроса ѝ. Доста време бе прекарал на Запад, без да се съобразява с ничии правила, освен със своите собствени; бе свикнал с необятните простори и свободата; животът на Изток вече му се виждаше прекалено цивилизован и изпълнен с условности. Чувстваше се като диво животно, което не иска да бъде опитомявано.

— Не. Нямам работа там. А на теб липсва ли ти животът в големите градове?

— Липсват ми удобствата, но професията е най-важна за мен, а на Изток не мога да я практикувам.

Най-сетне Рейф се поддаде на изкушението и тихо каза:

— Има и нещо друго, което няма да можеш да практикуваш там.

— Какво е то? — с жив интерес попита Ани.

— Ей това. — Той плъзна ръката ѝ надолу под одеялото и постави пръстите ѝ върху члена си. Сякаш го удари ток, цялото му тяло потрепери и дъхът му излезе със свистене от гърдите.

Ани сякаш замръзна. Като че ли изобщо не дишаше. Беше хем уплашена, хем очарована. Усети как дебелият пенис пораства и се втвърдява под пръстите ѝ. Бързо преодоля изумлението и започна да се

наслаждава на топлото и твърдо нещо, в което сякаш пулсираше самостоятелен живот. Пръстите ѝ погалиха дебелата закръглена глава, сетне се плъзнаха надолу към едрите отпуснати тестиси. Ани ги обхвана в шепата си, наслаждавайки се на меката и хладна кожа. Усети как се втвърдяват и се прибират към тялото. Тя бе така погълната от заниманието си, че забрави първоначалното сливане.

Тялото на Рейф се гърчеше върху одеялото, кръвта в жилите му кипеше. Бе толкова възбуден, че не можеше да мисли. Знаеше си, че трябва да устои на изкушението, знаеше, че горещите ѝ ласки по члена му ще разпалят неудържима страст. Тъмен воал падна пред погледа му, щом усети, че оргазмът наближава. Рязко се отдръпна и изстена дрезгаво:

— Спри!

Стихията на желанието му я порази, сетне Ани осъзна невероятната власт, която бе придобила над него. Дари го с прелестна усмивка и прекара пръсти по голото му тяло. Рейф конвулсивно потръпна като жребец.

— Вземи ме! — нежно прошепна гласът ѝ, а той само това и чакаше. С едно-единствено светкавично движение се озова върху нея. Ани повдигна таза си, за да приеме пулсиращия му член, мощният тласък я разтърси цялата, ала мисълта, че ще му достави неописуемо блаженство, пропъди болката. Членът му достигна дълбините ѝ, Рейф свърши с изпънато като струна тяло и безжизнено се отпусна върху нея.

Не му достигаше въздух, сърцето му биеше лудешки. О, боже, нямаше ли най-сетне да престане да я желае толкова силно, имаше чувството, че ще умре от копнеж. Очакваше, че след като насити жаждата си, страстта няма да го измъчва така зверски, но всеки път възбудата го докарваше до лудост.

Страх го беше, че желанието по Ани ще притъпи бдителността му и ще забави реакциите му. О, по дяволите, чувстваше се като пленник на любовта си. Трябваше да я върне в Силвър Миза и да напусне това проклето място, ала той бе изчакал да ги затрупа снегът. Добре беше запланувал да я съблазни, само че, докато насищаше сексуалния си глад, и той самият бе паднал в капана. Не му се мислеше за бъдещето, целият му живот сякаш се състоеше от тези няколко дни, които щеше да прекара с Ани в мрака на колибата.

Дните идваха и си отиваха — взаимното им привличане се усилваше и ги обвиваше с чувствен воал. На Ани ѝ се струваше, че прекарва повече време гола, отколкото облечена; дори и през деня те лежаха с преплетени тела на постелята — или току-що бяха правили любов, или тъкмо започваха. Денят и нощта се сливаха, понякога се чудеха дали е утрин или вечер. Бе дотолкова свикнала да усеща члена му вътре в тялото си, че когато не се любеха, сякаш някаква част от нея ѝ липсваше.

Помислеше ли си за бъдещето, я обземаше ужас, мозъкът ѝ се вцепеняваше. Имаше само настояще, изтъкано от мрак и чувствен унес. В деня, когато той си отидеше от нея... в този ден щеше да започне бъдещето — безкрайно, скучно, тъжно.

Ала сега Ани се бе отдала на поривите на тялото си. Не бе предполагала, че правенето на любов прилича на заразна болест, която не се лекува. Той я люби по всички възможни начини, доведе я до върховете на блаженството, завинаги я жигоса с клеймото на страстта. У нея се разбуди сладострастницата, красотата и самоувереността ѝ разцъфтяха.

Когато се събудиха на осмия ден, чуха шуртене на вода и разбраха, че снегът е започнал да се топи. Ани дотолкова бе свикнала с лютия студ, че приятното време ѝ се стори като непознато вълшебство. Пролетта вече докосваше с магическата си пръчица покритата със сняг земя. След няколко дни потокът се разля нашироко от придошлата вода и Рейф поведе конете на паша към горската полянка. Горките добичета трепереха от възбуда и нервно скубеха стръкчетата трева, които се подаваха изпод снега.

Ани знаеше, че скоро ще трябва да тръгват, всъщност вече можеха да потеглят, макар че топящият се сняг можеше да им поднесе неприятни изненади. Усещаше, че Рейф непрекъснато търси поводи да остане, ала и тя искаше повече от всичко да бъдат заедно. Всяка минута с него бе драгоценна и неповторима, защото не им оставаше много време.

Една сутрин той изведе конете на паша и тя използва възможността, за да опере дрехите. Беше ѝ дал резервния си пистолет за всеки случай. Носеше го в джоба на полата си, докато влачеше

ведрото с вода от потока. Оръжието бе тежко и опъваше полата надолу, пречеше ѝ, ала тя не искаше да го оставя в колибата. По това време мечките, гладни и раздразнителни, напускаха бърлогите си; Рейф ѝ бе казал, че мечка едва ли ще я нападне, но въпреки всичко се страхуваше. Вероятно нямаше да може да улучи целта, но изстрелът щеше поне да привлече вниманието на Рейф.

Връщаше се от втория си курс до реката и гледаше в краката си, за да не се подхлъзне по калната пътека. Долови изцвилване на кон, вдигна глава и забеляза как някакъв мъж спира коня си пред колибата. Уплаши се до смърт и изпусна ведрото с водата.

— Извинявайте, госпожо — любезно каза мъжът. — Нямах намерение да ви стряскам.

Тя стоеше като вкаменена, устните ѝ се разтрепериха, не можеше да гъкне.

Мъжът се намести в седлото.

— Забелязах дима — каза той. — Не знаех, че тук живеят хора.

Кой беше той? Просто странник или някой, който представляваше заплаха за Рейф? Мъжът не изглеждаше опасен, даже напротив, бе любезен и внимателен, ала все пак този чужд човек, внезапно нахлул в техния свят, я плашеше. Къде ли беше Рейф? Дано не се върне точно сега!

— Няма да ви направя нищо лошо — каза мъжът. Погледът му бе приветлив, а гласът му спокоен. — Мъжът ви някъде наблизо ли е?

Тя не знаеше какво да отговори. Ако кажеше „да“, той щеше да разбере, че не е сама. Ако кажеше „не“, не беше ясно какво ще последва. Ани бе лекувала твърде много рани, така че не вярваше в човешката доброта. Някои хора в никакъв случай не можеха да бъдат наречени добри. Тоя май изобщо не вярваше, че тя живее сама в тази пустош, така че в края на краищата Ани кимна утвърдително.

— Бих искал да говоря с него. Ако ми покажете накъде да го търся, няма да ви досаждам повече и ще ви оставя спокойно да си гледате работата.

Нов капан — не биваше да го оставя да приближи Рейф без предупреждение. Твърде вероятно бе той първо да стреля, а после да задава въпроси, така че можеше да причини смъртта на един невинен човек. А ако мъжът бе престъпник, тогава животът на Рейф беше в опасност.

— Той ще се върне след малко. — Това бяха първите й думи. — Искате ли да пийнете чаша кафе, докато го чакате?

Странникът се усмихна.

— С удоволствие, госпожо — каза той, слезе от коня и я изчака да се приближи.

Ани вдигна ведрото и прикри с него издутия си джоб. Ако успееше да примаме мъжа вътре, Рейф щеше да види коня му и щеше да внимава. Мисълта за пистолета, скрит в гънките на полата й, й придаде увереност.

Мъжът остави пушката си в дисагите, ала Ани забеляза, че на бедрото му виси голям пистолет в кобур, привързан с кожен ремък към кръста му. Фактът, че носи оръжието си също като Рейф, я разтревожи. Мъжът накуцваше леко, ала не личеше да изпитва силни болки. Движеше се пъргаво и безшумно.

Ани влезе първа в колибата, остави ведрото до огнището и наля на мъжа едно канче с кафе, останало от закуската. Той свали сплесканата си черна шапка и тихо й благодари.

Капаците на прозорците бяха отворени и колибата бе озарена от слънчева светлина. Въздухът бе свеж и приятен. Мъжът с интерес оглеждаше помещението, докато отпиваше от кафето. Погледът му се спря на грубо скованата дървена постеля, заемаща почти цялата лява част на колибата, и Ани усети как се изчервява, ала мъжът не каза нищо. Той забеляза чистотата на пода, липсата на мебели, двете седла, опрени на стената и направи необходимите заключения.

— Извадили сте късмет, че сте намерили колибата, преди да падне снегът — каза той.

Мислеше, че са пътници, застигнати от снежната буря. Заля я вълна на облекчение и тъкмо щеше да се съгласи с него, когато видя как погледът на мъжа припламна при вида на голямата медицинска чанта и веждите му озадачено се смръчиха. Чантата! О, боже! Не можеше да бъде сбъркана с нищо друго — всички лекари имаха такива. Никой странник нямаше да помъкне на дълъг път медицинска чанта без причина.

— Значи ти си оная докторка — проточи мъжът. — Докторката от Силвър Миза, изчезнала преди няколко седмици. Не бях чувал за жена-лекар, но явно не са ме излъгали.

Ани си помисли да му каже, че не тя, а мъжът ѝ е лекар; щеше да прозвучи достоверно, ала хич не я биваше да лъже, така че не се и опита. Устата ѝ бе суха, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Той впи поглед в нея и бледото ѝ лице и широко отворените ѝ ужасени очи потвърдиха подозренията му. Отново се взря в седлата и внезапно големият му револвер се насочи към нея.

— Това са такъмите на Маккей — изсъска мъжът. Приятелският тон бе изчезнал; гласът му бе дрезгав и заплашителен. — Значи добре съм го подредил, щом е имал нужда от доктор. Къде е кучият син?

Не можеше да го прати на полянката.

— Н-на лов — заекна Ани.

— На кон или пеша?

— П-пеша. К-конете пасат. — Гласът ѝ трепереше. Не можеше да откъсне поглед от огромното черно дуло на револвера.

— Кога го чакаш да се върне? Хайде, не ме карай да ти причинявам болка! Кога ще се върне?

— Не знам! — Тя овлажни устните си. — Като хване нещо.

— Отдавна ли тръгна?

Тя отново се вцепени — не знаеше какво да каже.

— Преди един час? — Отговорът ѝ прозвуча като въпрос. — Не знам точно. Топлех вода, за да пера, и не съм забелязала...

— Да, да! — нетърпеливо я прекъсна той. — Добре. Не чух изстрели.

— Има... има заложили капани, ей там, в гората. Ако се е хванало нещо, няма защо да стреля.

Острият поглед на мъжа отново обгърна колибата, сетне се спря на коня, вързан точно пред вратата. Посочи с глава натам.

— Излизай, хайде! Трябва да скрия коня си! Ако кучият син цъфне отнякъде, те съветвам да се хвърлиш на земята, защото ще хвърчат куршуми. Хич не се опитвай да пициш и да го предупреждаваш. Не ми се ще да те убивам, но Маккей ще го докопам на всяка цена. Десет бона са много пари.

Десет хиляди долара, мили боже! Нищо чудно, че Рейф бяга. За толкова пари всеки ловец на награди ще тръгне по петите му.

Мъжът опря револвера в гърба ѝ и Ани като в сън го поведе към заслона. Значи това беше убиецът, който преследваше Рейф, този човек го бе ранил — Рейф бе споменал името му, ала Ани не си го спомняше.

Разумът ѝ се вцепени от страх, не можеше нито да мисли, нито да скрои някакъв план за действие. Беше си представяла бъдещето, но и през ум не бе ѝ минавало, че някой може да го застреля пред очите ѝ. Кошмарната сцена като едното нищо щеше да се разиграе пред нея, ако не се помъчеше да я предотврати. Единственото, което можеше да направи в момента, бе да прикрива пистолета в полата си.

Тонът беше единственият ѝ шанс, но тя не знаеше как да се възползва от него — изобщо не си представяше, че ще може да спусне ударника и да натисне спусъка, освен това мъжът не я изпускаше от поглед. Ще трябва да се опита да стреля, когато нещо друго привлече вниманието му, а това можеше да бъде само Рейф. Тогава нямаше да има нужда да го улучва; изстрелът щеше да изненада убиеца и Рейф щеше да има повече шансове. Не смееше да мисли какъв шанс щеше да има самата тя.

Мъжът я върна обратно в колибата и Ани седна до огнището с гръб, подпрян на стената.

Той затвори капациите на прозорците, така че, ако Рейф се приближеше отстрани, да не може да види какво става вътре. В такъв случай щеше да дойде откъм вратата и силуетът му щеше да изпква прекрасно на фона на снежния пейзаж. Той щеше да бъде заслепен и нямаше да различи нищо в сумрака на колибата, докато убиецът ще може да се прицели спокойно в него. Рейф нямаше никакъв шанс да отърве кожата.

Освен ако не му направят впечатление спуснатите капаци; може би щеше се учуди, защото добре знаеше, че Ани не обича да седи на тъмно. Може би ще забележи следите от копита пред вратата. Рейф бе винаги нащрек като диво животно — не можеше да пропусне тези необичайни белези. Но какво би могъл да направи? Да нахлуе вътре със стрелба? Най-умно бе да се промъкне до конете и да бяга. Тя затвори очи и започна да се моли Рейф да постъпи така, защото ако знаеше, че все още е жив и здрав, все някак щеше да се примири с мисълта, че няма да го види отново. Нямаше да понесе, ако този мъж го убиеше.

— Как се казвате? — попита тя с треперещ глас.

Мъжът я изглежда сурово.

— Треърн. Има ли някакво значение? Стой там, за да може той да те види.

Тя изпълняваше ролята на козата, примамваща тигъра в капана. Треърн се бе скрил в сянката. Очите ѝ бяха привикнали с полумрака и тя го виждаше ясно, ала Рейф нямаше да го забележи.

Ани понечи да попита още нещо, но Треърн ѝ даде знак да мълчи. Беше вцепенена от страх, очите ѝ отчаяно се взираха в отворената врата, слухът ѝ дебнеше да долови някакъв необичаен шум. Минутите бавно течаха, свитите ѝ колене започнаха да треперят. Тръпките запълзяха нагоре и скоро цялото ѝ тяло започна конвулсивно да се тресе. Тишината бе толкова тягостна, че ѝ идеше да изкрещи.

Изведнъж го забеляза. Беше така вцепенена, че не можеше да гъкне, ала Рейф не се нуждаеше от предупреждение. Той докосна с пръст устните си. Беше на около сто метра от колибата. Струята слънчева светлина сякаш бе приковала Ани към стената. Не смееше да мръдне. Усети, че Треърн я наблюдава, и не посмя дори да извърти очите си към него. Сърцето ѝ биеше бясно, сякаш платът на блузата ѝ пулсираше от ударите, ръцете ѝ бяха леденостудени и влажни. Дишаше с усилие, като че ли огромна каменна плоча притискаше гърдите ѝ.

Рейф изчезна от полезрението ѝ, сякаш изобщо не се бе появявал.

Ръката ѝ беше скрита в гънките на полата. Бавно започна да я плъзга към джоба и скоро пръстите ѝ обхванаха студеното оръжие. Сложи палеца си на ударника, за да пробва дали ще ѝ бъде трудно да го запъне — изобщо не можа да го помръдне. По дяволите, щеше да успее само с две ръце! Разтреса се от яд. Проклетият му Рейф! Защо ѝ бе дал оръжие, с което не можеше да си служи?

Внимателно погледна към Треърн. Той май бе надушил нещо — погледът му бе прикован към входната врата.

Треърн спусна ударника и щракането отекна като експлозия в ушите ѝ.

Видя как Рейф бавно се плъзга към отворената врата. Револверът му бе готов за стрелба, ала предимството на изненадата в случая не стигаше. Треърн щеше да го вижда чудесно, докато той само можеше да предполага къде се намира врагът му.

Треърн се размърда, всичките му сетива бяха нащрек. Приличаше на вълк, който усеща, че плячката приближава. Щеше да стреля веднага, щом Рейф се появи. Любимият ѝ щеше да умре пред нея, блясъкът на светлите очи щеше да помръкне завинаги.

С угълчето на окото си Ани забеляза как Рейф се хвърля напред, гъвкав и бърз като пантера. Тя понечи да извика, ала гърлото ѝ бе пресъхнало и не се чу никакъв звук. Ръката на Треърн се вдигна нагоре, като нейната, стискаща пистолета в джоба ѝ. Някак си Ани успя да стреля през плата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оглушителни изстрели отекнаха в тясното помещение. Дим се виеше из въздуха и миризма на барут я удари в носа. Ани стоеше като вцепенена и стискаше пистолета. Дулото му стърчеше от прегорения разръфан джоб на полата ѝ. Изведнъж Рейф се озова до нея. Не бе видяла как е влязъл вътре. Някой крещеше.

Рейф викаше нещо, но тя не го чуваше. В ушите ѝ бучеше и тътнеше. Той я удряше по крака и ханша, а тя хълцаше и се опитваше да го отблъсне. Не усещаше, че полата ѝ се е подпалила.

Изведнъж отломките се наместиха в съзнанието ѝ и Ани разбра какво се е случило.

Рейф прекоси колибата и изрита револвера от ръката на Треърн, виковете заглъхнаха. Ани с мъка се изправи; залиташе и се олюляваше на треперещите си крака, ала успя да се приближи до тялото, което се гърчеше на пода.

Кръв на струи бликаше от корема на Треърн, ризата и панталонът му изглеждаха черни в мрака на колибата. Под него се бе образувала локва кръв, която се увеличаваше непрекъснато. Лепкавата течност започна да се просмуква в пролуките на дъсчения под. Треърн гледаше с широко отворени очи, а лицето му бе смъртно бледо.

— Защо не ме застреля? — дрезгаво попита Рейф и коленичи до ловеца на награди. Треърн можеше лесно да го убие, защото щом Рейф видя горящата пола на Ани, забрави всичко друго и начаса се втурна да гаси пламъците. Направо бе обърнал гръб на врага си, а Треърн не бе се възползвал от възможността.

— Няма смисъл — хрипливо отвърна той и прочисти гърлото си. — Така и така няма да мога да прибера парите. Всичко отиде по дяволите! — Мъжът изстена отново и промълви: — Скапана работа! И през ум не ми мина, че тя ще стреля.

Ани се вцепени от ужас. Беше застреляла човек. Имаше и други изстрели, ала тя видя Треърн да пада на земята, още преди Рейф да влезе в колибата. Не се беше целила, дори не знаеше как е натиснала

спуська. Куршумът обаче бе ударил в целта и Треърн лежеше удавен в кръв на пода.

В миг грабна чантата си и я помъкна към ранения.

— Ще спра кръвоизлива, трябва да го спра — трескаво мълвяха устните ѝ, докато коленичеше на пода до Рейф. Тръпки я побиха при вида на ужасната зееща рана. Разбра, че няма надежда за Треърн, ала душата ѝ се разкъсваше от желание да му помогне, да го спаси.

Тя протегна ръцете си към ранения, но Рейф я възпря. Сивите му очи срещнаха погледа ѝ.

— Не — каза той. — Не можеш да направиш нищо за него, скъпа. Усилията ти ще бъдат безплодни.

Дори и магията, скрита в ръцете ѝ, щеше да бъде безсилна при такава огромна рана; само щеше да се изтощи нахалост.

Ани трескаво дръпна ръцете си, мъчейки се да ги освободи от желязната хватка на Рейф. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мога да спра кръвоизлива. Знам, че мога да го спра.

— Няма смисъл, мадам. По-добре да умра бързо от загуба на кръв, отколкото да изкарам няколко дни в адски мъки — мрачно каза Треърн. — Поне не ме боли вече толкова много.

Ани шумно пое въздух. Гърдите я заболяха от усилието. Опита се да мисли като лекар. Раната кървеше доста обилно. Това не бе обичайно за коремните наранявания. Вероятно куршумът бе пробил и разкъсал голямата вена, разположена успоредно на гръбначния стълб. Рейф беше прав: положението на Треърн бе безнадеждно. Мъжът щеше да издъхне след няколко минути.

— Лош късмет — изруга той. — Загубих следите ти в Силвър Миза и реших да поостана някой и друг ден, докато ми се оправи кракът. Вчера потеглих насам и тая заран забелязах дима. Извадих късмет, няма що! — Треърн притвори очи, сякаш искаше да си отдъхне. С огромно усилие ги отвори отново.

— Доста хора знаят, че си тук някъде — продължи Треърн. — Ловци на награди... даже и един съдия-изпълнител лично е тръгнал да те гони. Името му е Атуотър. Злобен е като булдог! Ти си най-добрият, когото някога съм виждал, но и Атуотър не прощава.

Рейф беше чувал за този човек. Ноа Атуотър, както и Треърн, захапеше ли следата, не я пускаше. Трябваше колкото се може по-скоро да се маха оттук. Погледна към Ани и остра болка прониза сърцето му.

Треърн се изкашля. Изглеждаше много зле.

— Да ви се намира уиски? Бих пийнал една глътка.

— Нямаме уиски — отвърна Рейф.

— Имам лауданум — каза Ани и отново се опита да освободи ръцете си, но Рейф пак не я пусна. Привлече я по-близо до себе си.

— Рейф, моля те. Нека поне да облекча мъките му...

— Той вече няма нужда от нищо, скъпа — тихо промълви Рейф и погали косите ѝ.

Ани го блъсна, сетне впи поглед в лицето на Треърн. То бе неподвижно. Рейф протегна ръка и затвори очите на врага си.

Тя се бе вцепенила от шока. Рейф я бе завел до една скала и я бе настанил на слънце. Ани притискаше одеялото към себе си, тресеше се цялата и тракаше със зъби.

Беше убила човек. След като премисли ситуацията хиляди пъти, стигна до извода, че е трябвало да стреля. В онзи миг нямаше време за размисъл, трябваше да действа незабавно. Чиста случайност бе, че куршумът попадна в целта, ала това не бе извинение, защото дори и да бе знаела, че ще убие Треърн, пак щеше да стреля. Животът на Рейф бе в нейни ръце — ако не бе застреляла Треърн, любимият ѝ щеше да е мъртъв. Бе готова на всичко, за да го спаси. Бе престъпила Хипократовата клетва, бе плюла на идеалите си, бе отнела живот. Беше предала самата себе си. Мисълта, че пак би постъпила така, ако обстоятелствата го налагат, бе непоносима.

Рейф набързо събра оскъдното им имущество. Земята все още бе скована от студа, не можеха да погребат Треърн, така че тялото му остана в колибата. Ани не искаше повече да влиза там.

Рейф обмисляше по-нататъшните си действия. Сега разполагаше с оръжията и припасите на Треърн; жребецът му бе отпочинал и охранен. С малко късмет можеше да се отдалечи доста от опасния район. Трябваше да върне Ани в Силвър Миза, сетне да пресече Аризонската пустиня и да избяга в Мексико. Ловците на главата му нямаше да се откажат от преследването, ала Рейф се надяваше да се отърве поне от Атуотър.

Ани — не, не можеше да си позволи да мисли за нея. Още от самото начало знаеше, че ще бъдат заедно само за малко. Ще трябва да я върне вкъщи при работата ѝ и да я остави на мира.

Ала душата му се разкъсваше от тревога за нея. Откак Треърн умря, не бе промълвила нито дума. Лицето ѝ бе бледо и безизразно, а зениците ѝ разширени от шока. Рейф си спомни първия път, когато уби човек през войната — така му приля, че щеше да си избълва вътрешностите. Ани не повърна. Щеше да ѝ олекне, ако бе го направила.

Рейф оседла конете, приближи се до нея и коленичи в краката ѝ. Взе студените ѝ ръце в своите и започна да ги разтрива, за да ги стопли.

— Трябва да тръгваме, скъпа. До залез-слънце трябва да напуснем планините, а ако имаш късмет, довечера ще спиш в леглото си.

Ани го изгледа така, сякаш беше превъртял.

— Не мога да се върна в Силвър Миза — тихо каза тя. Това бяха първите ѝ думи от един час насам.

— Разбира се, че можеш. Трябва да се прибереш, Ани. У дома ще се почувстваш по-добре.

— Аз убих човек. Ще ме арестуват — отчетливо произнесоха устните ѝ.

— Не, скъпа, чуй ме! — Вече беше обмислил този проблем. Сигурно доста хора знаеха, че Треърн го преследва, скоро щеше да пристигне и Атуотър, така че трупът на убития вероятно щеше да бъде открит. — Всички ще мислят, че аз съм го направил. Никой няма да разбере, че сме били заедно, така че няма да те заподозрат в нищо.

Ани отчаяно клатеше глава.

— Не искам да те обвинят в нещо, което аз извърших.

Той я изгледа с недоумение.

— Какво?

— Казах, че няма да допусна да те обвинят в нещо, което не си направил.

— Ани, скъпа, това няма никакво значение! — Той отметна един кичур коса от лицето ѝ. — Така и така ме търсят за убийство. На Треърн вече му е все едно какво ще се случи с мен!

Тя го гледаше втренчено.

— Знам, че ти приписват престъпление, извършено от друг. Не искам да те обвинят и в убийството, което извърших.

— По дяволите! — Рейф се изправи на крака и нервно започна да пригласяда косата си. Сигурно имаше някакъв начин да я убеди, ала в момента нищо не му идваше наум.

Ани все още беше под влияние на шока, но вече бе взела решение и той се почувства безсилен да ѝ се противопостави. Започна да мисли какво би могло да се случи. Сигурно няма да я обесят за убийството на Треърн, дори може би няма да я хвърлят и в затвора; все пак тя бе жена, при това уважавана лекарка, а Треърн бе ловец на глави. Правосъдието нямаше особено високо мнение за подобни типове. Но станеха ли известни обстоятелствата около смъртта на Треърн, разбереше ли се, че Ани е прекарала две седмици с него, работата ѝ бе спукана. Подлогите на онзи мъж, който го преследваше от четири години, щяха да я застрелят като куче. Врагът на Рейф притежаваше достатъчно пари, за да не си мърси ръцете; този човек бе натрупал несметни богатства, проливайки кръвта на невинни хора.

Налагаше се да я вземе със себе си.

Това решение му се стори просто и ужасяващо. Не знаеше дали тя ще може да издържи на скитническия живот. Ала със сигурност знаеше, че няма да оцелее, ако я остави в Силвър Миза. Беше прекалено почтена, за да промени решението си, а това щеше да ѝ струва живота, Рейф не искаше да я жертва — тя му бе по-скъпа от всичко.

Ани щеше да преживее тежко раздялата с професията, на която държеше толкова много. За нея бе толкова важно да бъде лекар, бе посветила целия си живот на тази цел. А сега трябваше да зареже всичко и да сподели опасностите на битието му.

Силни угризения на съвестта го налегнаха, ала нямаше избор. В Силвър Миза не я чакаше медицинска практика, а гроб.

Може би мозъкът му бе размътен от треската, когато я отвлече, а може би безочливостта и дързостта му го накараха да постъпи така. Рейф знаеше, че е смел и умен; беше сигурен, че се е изплъзнал от Треърн, та реши да използва медицинските познания на Ани и едновременно с това да се наслади на тялото ѝ. След това възнамеряваше да я върне в Силвър Миза, ала съдбата бе объркала плановите му, всичко се бе обърнало с главата надолу и Ани се бе оплела в същата кошмарна паяжина, която той цели четири години се опитваше да разкъса.

Разполагаха с едно-единствено предимство: никой не знаеше, че са заедно. Атуотър щеше да търси само мъж, не мъж и жена, пътуващи заедно. Това обстоятелство може би щеше да им бъде от полза.

Ани все още бе прекалено стъписана, за да се сети за това, ала всички щяха да предположат, че той е убил Треърн. Никой не знаеше, че тя е била с него — значи нямаше да я заподозрат. Щеше да бъде в опасност само ако признаеше. Ала при всяко положение тя трябваше да тръгне с него.

При тази мисъл мозъкът му се замъгли за миг и след малко Рейф усети как въздиша от облекчение. Беше се примирил, че трябва да я отведе в Силвър Миза, да се сбогува с нея и да не я види никога повече, а сега щяха да бъдат заедно. *Тя беше неговa.*

Рейф отново коленичи пред нея и обхвана лицето ѝ с големите си ръце, привличайки вниманието ѝ към себе си. Големите ѝ кафяви очи гледаха толкова уплашено и тъжно, че Рейф я притисна към себе си и я обсипа с целувки. Ласките му я изтръгнаха от унеса. Тя премигна и се опита да извърти главата си — не можеше да разбере защо Рейф я целува сега, когато трябваше да мислят за много по-важни неща.

Той отново я целуна и тихо каза:

— Няма да те върна в Силвър Миза. Трябва да продължиш с мен.

Рейф не знаеше дали тя ще му се противопостави или не, ала Ани остана безмълвна. Погледна го в очите и кимна.

— Добре — сетне замълча и тревога пробяга по лицето ѝ. — Дано не те забавя много.

Щеше да го забави, но това нямаше значение. Не можеше да я изостави. Изправи я на крака.

— Хайде да тръгваме. Трябва да се махаме оттук.

Тя покорно се качи на седлото.

— Няма ли да вземем коня на Треърн?

— Някой може да го разпознае.

— Какво ще го правиш?

— Разседлах го и му свалих юздата. Няма да умре от глад, наоколо има достатъчно трева. Ако не го намери никой, след време ще подивее.

Ани хвърли един поглед на колибата и си помисли за трупа на Треърн, останал вътре. Искаше ѝ се да го погребее, ала това бе невъзможно.

— Престани да мислиш за това — нареди ѝ Рейф. — Не можеш да промениш нищо. Станалото — станало.

Съветът му бе изключително полезен, но Ани се питаше дали ще ѝ стигнат силите да приеме нещата такива, каквито са.

Снегът блестеше ослепително на ярката слънчева светлина; небето беше толкова синьо, че чак ѝ причини болка. В свежия ароматен въздух се носеше топъл полъх, предизвестяващ зараждането на новия живот под снега — идеше пролет. Един човешки живот бе стигнал края си, ала времето продължаваше хода си. Преди две седмици един непознат силом я бе повел на дълго кошмарно пътуване нагоре в планините — бе уплашена до смърт, вкочанена, изтощена до крайност. Зимата все още стискаше земята в ледените си обятия. Сега Ани напускаше планините заедно с мъжа, който я бе отвлякъл, обкръжена от суровата красота на възраждащата се природа. Съжаление и тъга сграбчиха сърцето ѝ. За тези две седмици тя беше излекувала един ранен престъпник и се бе влюбила безумно в него. Този висок силен мъж с леден поглед покори сърцето и тялото ѝ и за да го защити, Ани извърши убийство. Само за две седмици природата и животът ѝ се бяха променили до неузнаваемост.

Рейф се старееше да води конете по снега. Движеха се бавно и оставяха подире си ясни следи; Ани се почуди защо той е толкова непредпазлив, ала сетне се сети, че снегът ще се стопи и дирите им ще бъдат заличени.

— Къде отиваме? — попита тя след няколко часа.

— В Силвър Миза.

Ани рязко спря и каза:

— Не! — Бе пребледняла като платно. — Нали ми каза, че идвам с теб?

— Разбира се, че идваш с мен — изсъска той. — Не съм казал, че ще те оставя в Силвър Миза, казах, че отиваме в Силвър Миза.

— Ама защо?

— Първо на първо, имаш нужда от дрехи. Бараката ти е на края на града и никой няма да забележи, че влизам и излизам.

Тя погледна към полата си — на мястото на джоба имаше огромна дупка, прогорена от изстрела. Чак сега разбра, че е могла да изгори жива, и това прозрение я разтърси.

— Ще дойда с теб.

— Не!

Тонът му не търпеше възражение, ала Ани се опита да го придума:

— Сам казваш, че никой няма да ни види.

— Въпрос на късмет — отвърна той. Миналия път му бе провървяло, но сега шансът можеше да му изневери. — Ако случайно ме забележат, не искам никой да разбере, че имаш нещо общо с мен. Кажи ми какво ти трябва, аз все някак ще се оправя.

Ани помисли за билките, които отглеждаше в малки саксии, и ѝ стана мъчно, че ще трябва да ги остави. Книгите, някои от които принадлежаха на баща ѝ, ѝ бяха много скъпи, ала трябваше да се раздели и с тях — не можеше да ги помъкне със себе си. Ако влезеше в дома си и видеше малките си съкровища, ако трябваше сама да реши какво да вземе и какво да остави, щеше да я заболи много. Сега просто щеше да се примири с мисълта, че ги е загубила завинаги, и всичко щеше да е свършено. Рейф щеше да ѝ донесе дрехите и нямаше да има връщане назад. Все пак най-ценното ѝ притежание — медицинската чанта — бе с нея.

Макар че се движеха бавно, слязоха в подножието на планините още преди да падне мрак. Рейф настояваше да спрат в гората и да изчакат да се свечери. Ани се зарадва на почивката. Бе изтощена от бурния развой на събитията и все още се опитваше да превъзмогне угризенията на съвестта. Животът ѝ се бе променил до неузнаваемост и привикването към новите обстоятелства щеше да бъде мъчително и трудно.

Залезът обагри хоризонта в златисто, пурпурен воал се спусна над земята. В гората се стъмни.

— Тръгвам — едва доловимо прошепна Рейф и я зави с едно одеяло. — Чакай ме тук.

— Добре. — Страхуваше се да остане сама в мрака, но нямаше как. — Кога ще се върнеш?

— Зависи от обстоятелствата — отвърна Рейф и замълча. — Ако не съм тук до сутринта, значи са ме хванали.

Сърцето ѝ мъчително се сви.

— Недей да отиваш!

Рейф коленичи и я целуна.

— Мисля, че всичко ще мине чудесно, и все пак... Ако ме хванат...

— Няма да допусна да те обесят за престъпление, което не си извършил!

Рейф докосна бузата ѝ.

— Никой не беси мъртъвци — прошепна той и се метна на седлото.

Ани дълго се вслушва в отдалечаващото се чаткане на копита.

Сетне уморено затвори очи. Рейф изобщо не се притесняваше, че ще бъде обесен. Никой ловец на награди нямаше да го пощади, Рейф нямаше да доживее честен процес, защото надушеха ли го, щяха да го застрелят като куче. Само ако някой служител на закона го заловеше, можеше да се стигне до съд, ала Ани знаеше, че Рейф ще предпочете куршума пред месеците затвор, които щяха да свършат с бесило.

Взираше се в нощта; бе толкова уморена, че очите ѝ пареха, но не можеше да заспи. Можеше ли да направи нещо, за да промени хода на събитията, разиграли се сутринта? Не, но широко отворените, немиждащи очи на Треърн все още бяха пред погледа ѝ. Този човек бе убиец, преследващ хората, за да спечели пари от смъртта им, ала не ѝ се бе сторил подлец. Държа се любезно с нея, опита се да я успокои, дори, в рамките на възможното, се погрижи да не бъде наранена. Дали бе воден от морални съображения или просто му беше все едно, защото нямаше да спечели нищо от смъртта ѝ? Искаше ѝ се Треърн да бе груб и жесток, но нещата в живота не бяха така прости.

Животът на Треърн — добър или лош — бе свършил. Той не бе използвал възможността да застреля Рейф, защото знаеше, че ще умре и няма да може да прибере парите. Както бе казал, нямаше смисъл. За него всичко е било въпрос на пари и нищо повече.

Звездите изгряха и Ани се взря в тях, мъчейки се да определи колко е часът. Нямаше представа колко време е минало от потеглянето на Рейф, ала всъщност беше все едно. Или щеше да се върне сутринта, или нямаше.

Ако не се върнеше, какво щеше да прави тя? Да се прибере в Силвър Миза и да продължи живота си така, сякаш нищо не се е случило? Да каже, че са я повикали да лекува болен човек някъде далеч? Не мислеше, че ще може спокойно да се върне в града и да изтърси подобна лъжа при мисълта, че Рейф е мъртъв.

През ума ѝ мина, че той може да продължи пътя си, без да се върне да я вземе, но сърцето ѝ не го вярваше. Някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че той няма да я изостави. Рейф бе казал, че ще се върне. Докато беше жив, щеше да държи на думата си.

Стори ѝ се, че е изминала цяла вечност, когато зората просветли хоризонта и тя долови чаткане на копита. Изправи се на крака и едва не падна — бе седяла неподвижно толкова дълго, че мускулите ѝ бяха изтръпнали и схванати. Рейф слезе от коня и я притисна към себе си.

— Как мина нощта? — прошепнаха устните му в косите ѝ. — Нещо уплаши ли те?

— Не — промълви тя, сгуши лицето си в гърдите му и вдъхна тръпчивото му мъжко ухание. Нищо не бе я уплашило, освен кошмарната представа, че няма да го види повече. Искаше ѝ се да се долепи до него и никога да не го пуска да си иде.

— Донесох ти дрехи и някои други неща.

— Какви например?

— Ами още една чаша — развеселено каза той. — И тенджерата. Сапун и подпалки. Ей такива дреболии.

— Ами газената лампа?

— Много пък ти е потрябвала. Ако заживеем пак в някоя колиба, ти обещавам, че чудеса ще направя, но ще ти намеря газена лампа.

— Ще ти го напомня при случай.

Рейф разпъна едно одеяло на земята.

— Ще преспим тук — каза той. — Утре потегляме на юг.

Сега разполагаха с одеялата на Треърн, пък бяха и под линията на снега, така че щеше да им бъде достатъчно топло. Въпросът бе дали Ани ще може да заспи. Тя се сгуши до Рейф и сложи глава на рамото му, ала щом затвори очи, видя безжизненото тяло на Треърн.

Рейф придърпа одеялото нагоре и я притисна към себе си.

— Ани... — Гласът му бе дрезгав от желание.

Тя се вцепени. След всичко онова, което се случи, не можеше да си представи, че ще може да прави любов.

— Не мога — с треперещи устни отвърна Ани.

— Защо?

— Днес убих човек.

Рейф замълча и полека се повдигна на лакът.

— Това стана случайно. Ти не си искала да го убиеш.

— На него вече му е все едно — той е мъртъв.

— Ако всичко се повтори, би ли стреляла?

— Да — прошепна тя. — Дори и да знаех, че ще го убия, пак щях да стрелям. Така че не беше случайност.

— Убил съм доста хора през войната, застрелял съм и много мъже, които ме преследваха. Те се влачеха подире ми като злобни псета и знаеха какво рискуват, така че трябваше да приемат последствията. Не мога да прекарам живота си разкъсван от угризения, че съм жив, а те са мъртви.

Разумът на Ани признаваше правотата на тези разсъждения. Ала сърцето ѝ бе натежало от болка. Ръката му настойчиво я обърна по гръб.

— Рейф, моля те! Няма да е честно!

Той се опита да се взре в лицето ѝ. Цял ден бе съпреживявал нейните мъки и въпреки че не можеше да заеме нейното място и да поеме болката ѝ, бе разбрал причините за страданието ѝ. Надяваше се, че Ани ще се разсее, когато напуснат злополучната колиба, а тя продължаваше да се измъчва.

Лекарите посвещават живота си на грижата за ближния. Ани бе отдадена изцяло на призванието си, защото бе извоювала званието „доктор“ с упорита борба. Нежната му любима не му причини болка дори и когато бе уплашена до смърт, а днес без колебание застреля врага му, за да спаси живота му, и сега страдаше.

Рейф не знаеше как да ѝ помогне. Когато застана за първи път лице в лице със смъртта, нямаше време за размисъл — битката продължаваше. След това повърна, чудеше се дали ще има сили да посрещне зората, ала слънцето изгря и последваха нови битки. Рейф бе разбрал колко е крехък човешкият живот и колко лесно може да бъде прекъснат. Беше свикнал с тази мисъл.

Ани никога нямаше да приеме смъртта. Животът бе най-великото благо за нея и Рейф се измъчваше, защото тя бе принудена да извърши убийство заради него. Жестоки угризения на съвестта я тормозеха и Рейф искаше да ѝ помогне. Не искаше да я остави сама със смъртта, парализирала съзнанието ѝ.

— Ани, нашият живот продължава.

Ръцете му се промушиха под полата ѝ, развързаха гащите ѝ и ги смъкнаха надолу, сетне Рейф вдигна полата ѝ нагоре и се намести

между краката ѝ. Едрото му тяло я притисна и бедрата ѝ се разтвориха.

Прониза я болка, защото не бе готова да го приеме, ала ръцете ѝ се вкопчиха в широкия му гръб и тя се притисна до него. Тялото ѝ започна да подскача от мощните тласъци. Топлината му я успокои и отпусна. Ани изхлипа, ала Рейф не спря. Тя усещаше, че любимият ѝ разбира какво изпитва тя и знае как да ѝ помогне. Тържеството на живота, вплътено в сливането на двама души, е най-естественият начин да прогониш призрака на смъртта. Рейф нямаше да я остави да се удави в чувство за вина. Това е животът, сякаш казваше силното му тяло, кипящо от енергия. С цялата мощ на желанието си Рейф постепенно прогонваше ужасната сцена, разиграваща се отново и отново пред очите ѝ.

Ани заспа мигновено, изтощена от бурната му страст и от силното напрежение на изминалото денонощие. Рейф я милва по косите, докато усети, че тялото ѝ се отпуска, и самият той потъна в дълбок сън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде отиваме? — попита тя, когато по пладне спряха да хапнат и да дадат възможност на конете да си отдъхнат.

— В Мексико. Така ще се отървем от Атуотър.

— Но не и от ловците на награди.

Той сви рамене.

— Треърн каза, че наградата за главата ти е десет хиляди долара.

Рейф повдигна вежди и подсвирна учудено. Като че ли му стана приятно. Ани не беше удряла човек през живота си, ала сега я засърбя ръката да му зашлеви един шамар.

— Вдигнали са я — каза той. — Преди беше шест хиляди.

— Кого се предполага, че си убил? — с разбуден интерес попита Ани. — Сигурно някоя важна клечка.

— Тенч Тилман. — Рейф замълча и впери поглед в хоризонта. Пред очите му бе младото сериозно лице на приятеля му.

— Никога не съм чувала това име.

— Той не беше известен човек.

— Тогава защо наградата е толкова голяма? Семейството му заможно ли е?

— Не, семейството на Тенч няма нищо общо с тая работа — промърмори Рейф. — И убийството му е само параван. Ако не беше то, щяха да ми припишат нечие друго убийство и готово. Тук не става дума за справедливост и правосъдие — просто искат да ме премахнат.

— Преди не искаше да ми кажеш истината, защото те беше страх, че ще е опасно за мен да я узная. Сега вече е все едно. Аз няма да се върна вече в Силвър Миза и няма да ми се наложи да разправам, че никога не съм те виждала и не знам кой си.

Ани беше права. Рейф я погледна как седеше изправена като свещ, със закопчана догоре блуза, като че ли се намираше в някой изискан салон, и сърцето му се сви. Какво бе сторил с тази жена? Беше я изтръгнал от живота, който тя бе избрала за себе си, и я бе повлякъл в опасното си бягство. Не можеше да я остави, защото тя щеше да

признае, че е убила Треърн, и тогава мъжете, които го преследваха, щяха да предположат, че тя го познава или поне, че го е виждала, че може би знае тайната му, и щяха да я застрелят като куче. Може би вече бе настъпил часът да ѝ каже и за другите, защото го преследваха не само ловци на награди и съдии.

— Добре. Мисля, че имаш право да знаеш истината.

Тя го изгледа гордо.

— И аз мисля така.

Рейф стана и се замисли с поглед, вперен в далечината. Бяха добре прикрити от дървета и скали, над главите им прелитаха птици, чиито силуети изглеждаха черни на фона на кобалтовосиньото небе. Белоснежните върхове на планините застрашително се извисяваха нагоре.

— Запознах се с Тенч по време на войната. Беше от Мериленд, с няколко години по-млад от мен. Добър и много умен човек.

Ани търпеливо чакаше Рейф да подреди мислите в главата си.

— След падането на Ричмънд президентът Дейвис потеглил заедно с правителството към Грийнзбъроу с влак. Хазната била натоварена на друга влакова композиция. В деня, когато бе убит Линкълн, влакът на президента Дейвис успял да премине патрулите на янките и продължил на юг. Вагоните с хазната тръгнали в друга посока.

Очите на Ани се разшириха от учудване.

— Ама ти да не говориш за изчезналата хазна на Конфедерацията? — задъхано попита тя. — Рейф, ти знаеш ли къде е златото? Затова ли те преследват? — Гласът ѝ прозвуча пискливо от възмущение.

— Не. Не е точно така.

— Какво значи „не е точно така“? Знаеш ли наистина къде е златото?

— Не знам — троснато отвърна той.

Тя дишаше учестено, бе много развълнувана. Не знаеше дали отговорът му ѝ донесе облекчение или разочарование. Всички вестници навремето спекулираха с тайната на изчезналото злато; някои поддържаха теорията, че президентът го е скрил на тайно място, други пишеха, че офицери от разбитата армия някога са го пренесли в Мексико и набират наново войски. Говореше се, че янките са

откраднали съкровището, и какво ли още не. Непрекъснато се появяваха нови версии, ала всички те се базираха единствено върху догадки. Бяха изминали шест години от края на войната, но златото на Конфедерацията все още не бе намерено.

Рейф отново се взираше в хоризонта. Изразът на лицето му бе груб и мрачен.

— Тенч е охранявал президента Дейвис. Когато стигнали Вашингтон, щата Джорджия, разбрали, че парите са в Абивил, и вагоните със съкровището се присъединили към композицията на президента. Той наредил една част от тях, около сто хиляди долара в сребро, да бъдат изплатени на някакви кавалерийски части, които от дълго време не били получавали възнаграждението си. Половината от хазната била изпратена обратно в банките на Ричмънд, а Дейвис решил да използва останалата част, за да създаде ново правителство.

Ани беше изумена.

— Как така парите са били върнати в Ричмънд? Значи ти твърдиш, че банките са получили съкровището и не са казали на никого, така ли?

— Не, вагоните не стигнали до Ричмънд. Влакът бил ограбен на около дванайсет мили от Вашингтон, Джорджия, вероятно от местни хора. Забрави за златото, то не е толкова важно.

Ани никога не бе чувала някой да казва, че огромна сума от пари „не е толкова важна“, ала лицето на Рейф излъчваше суровост и тя реши да преглътне напиралците на устните ѝ въпроси.

— Президентът Дейвис и охраната му оставили вагоните с парите в Сандърсвил, Джорджия, защото те ги забавяли прекалено много, и тръгнали към Тексас. Тенч бил в групата, останала при съкровището. Потеглили на юг към Флорида, за да не попаднат в плен. Трябвало да се срещнат с президента Дейвис на предварително уговорено място, когато ситуацията се поуталожи.

Рейф замълча. Откакто започна разказа си, не бе погледнал нито веднъж към Ани.

— Във вагоните, освен парите, имало и важни правителствени документи, както и някои лични вещи на Дейвис. Наближавали Гейнзвил, Флорида, когато чули, че президентът е хванат в плен. Всичко загубило смисъл и тъй като не знаели какво да правят с парите, ги разделили по равно помежду си. Всеки получил по две хиляди

долара — след войната това бяха много пари. Тенч по някакъв начин се добрал до правителствените документи и до личния архив на президента Дейвис. Било го страх да не го спрат янките и да го претърсят, затова заровил парите и документите с идеята да дойде по-късно да ги прибере.

— Взел ли ги е?

Рейф поклати глава.

— Случайно се запознах с Тенч в Ню Йорк през 67 година. Беше дошъл за някакво събрание или среща, не знам точно. Аз бях там с... това няма значение.

С някоя жена, помисли си Ани, завладяна от пристъп на дива ревност. Погледна го смразяващо, ала той изобщо не се извърна към нея.

— Тенч срещнал друг негов приятел на име Били Стоун. Тримата отидохме в един клуб, напихме се и потънахме в спомени за доброто старо време. Към нас се присъедини още един мъж, казваше се Паркър Уинслоу. Той работеше за Корнелиус Вандербилт. Били Стоун се шашна, започна да го черпи и да го запознава с всички. Продължихме да се наливаме и да говорим за войната. Тенч им каза, че съм бил при Мозби, и те се съсипаха да ми задават въпроси. Не им разказах никакви подробности — и без друго повечето хора не вярваха на истината. Сетне Тенч заразправя какво е станало с хазната, каза им как е заровил дела си и архива на Дейвис и не ги е потърсил повече. Мислеше, че е настъпил моментът да иде до Флорида. Уинслоу попита колко хора знаят за документите и парите и дали някой друг знае къде са закопани. Вече ти казах, че Тенч бе пиян като кирка, прегърна ме през раменете и заяви, че старото му приятелче Маккей бил единственият човек, освен него, който знаел къде са мангизите. Аз също се бях насвяткал, така че ми беше все тая дали знам или не знам къде е онова място. На другия ден, когато изтрезня, Тенч се притесни, че се е раздрънкарал. Човек трябва да е откачил, за да разправя наляво и надясно, че има заровени пари, а Паркър Уинслоу бе чужд човек. Тенч изведнъж се разтревожи, начерта карта на мястото, където бе заровил парите и документите, и ми я даде. След три дни беше мъртъв.

Ани забрави за ревността.

— Мъртъв? — като в унес повтори тя. — Как така мъртъв?

— Мисля, че го отровиха — мрачно произнесе Рейф. — Ти си докторка, разбираш ги тия неща. От какво друго ще умре здрав прав младеж за минути?

Ани се замисли.

— Има най-различни бързо действащи отрови. Циановодородната киселина причинява смърт за по-малко от петнайсет минути. Арсеникът, напръстникът, самакитката, беладоната, ако се използват в достатъчно количество, също могат бързо да убият човек. Чувала съм, че в Южна Америка има отрова с мигновено действие. Но откъде знаеш, че Тенч е бил отровен? Може да е бил болен от нещо и да е умрял.

— Не съм сигурен, че са го отровили, просто предполагам. Намерих го мъртъв. Предната нощ не се бях прибирал в стаята си...

— Защо? — прекъсна го тя със смразяващ поглед.

Нещо в гласа ѝ го накара да се извърне към нея. Видя израза на лицето ѝ и се смути. Прочисти гърлото си и каза:

— Няма значение. Влязох в стаята на Тенч и видях, че е мъртъв. Разбрах, че тая работа намирисва — имаше нещо подозрително в това, че той се разприказва и веднага след това умря. Както и да е, бързо напуснах стаята му. Когато слязох долу във фоайето, забелязах Паркър Уинслоу да крачи нагоре-надолу — той живееше в Ню Йорк, така че не му трябваше хотелска стая. Видя ме, ала не каза нищо. Щом се прибрах в моя хотел, забелязах, че някой е тършувал в стаята ми, но не липсваше нищо.

— Как разбра, че са влизали в стаята ти?

Рейф сви рамене.

— Някои неща не бяха на местата си. Набързо събрах багажа си и тъкмо щях да тръгвам, когато на вратата се почука и двама полицаи нахълтаха в стаята. Сkochих през прозореца. На другата сутрин в един вестник прочетох, че ме обвиняват в убийството на Тенч Ф. Тилман, който бил *застрелян*. Когато го видях, никой не бе стрелял в него.

— Но защо някой ще стреля в убит човек? — учудено попита Ани.

Той я погледна мрачно. Очите му бяха стъклени.

— Ако половината му глава е отнесена от куршум, никой няма да заподозре, че е бил отровен.

— Така е, но не всеки може да борави с отрови. Трябва да знаеш какво да използваш и в какво количество.

— Точно така — мрачно каза Рейф и сви рамене. — Аз нямам никакви медицински познания и ако бе станало ясно, че Тенч е бил отровен, нямаше да могат да ми прикачат убийството. Предполагам, че някой е нахлул в стаята ми, за да ме убие, но мен ме е нямало; после забелязах Паркър Уинслоу, когото бих могъл да заподозра, така че са решили да маскират убийството на Тенч като разстрел и да ми го припишат. Не успяха да ме пречукат, затова ми прикачиха обвинение в убийство, така че бесилката не ми мърдаше. Не разбирам нищо от отрови, ала съм адски добър стрелец. На мене ми е все тая дали ме обвиняват, че съм го отровил или съм го застрелял — така и така ще свърша на бесилото.

— Добре де, за какво им е било да заплитат такива интриги заради някакви си две хиляди долара? Ти сигурно си предположил, че Тенч е бил убит заради парите, заровени някъде във Флорида. Нещо не ми харесва в тая работа, не е като да убиеш някого, за да го обереш веднага.

— И аз си помислих това, затова тръгнах към Флорида, за да видя какво точно е заровил Тенч на онова място. На всички гари дебнеха копои, затова се наложи да пътувам на кон. Имах предимството, че знаех точното място, а те не можаха да ме проследят.

— Не са го убили заради парите, нали? — бавно попита тя. Светлите му леденостудени очи се впиха в нея. — Искали са да вземат документите.

Той кимна.

Ани потръпна — стори й се, че Рейф е някъде много далеч, в спомените си се беше върнал с четири години назад във времето.

— Да. Документите бяха в дъното на цялата история.

— Намери ли мястото, където Тенч ги е заровил?

— Да. Всичко беше увито в мушама.

Ани мълчаливо чакаше Рейф да събере мислите си. Той все така се взираше в хоризонта.

— Правителственият архив свидетелстваше за финансовата помощ, която Вандербилт бе оказал на Конфедерацията.

Тя застина. Значи онези документи доказваха, че един от най-богатите мъже в Америка, ако не и най-богатият, беше извършил

предателство.

— Железопътните линии са гръбнакът на армията — продължи Рейф със студен, далечен глас. — Колкото повече се е проточвала войната, толкова повече печелеше Вандербилт. Този човек е натрупал несметни богатства от смъртта. Личният архив на президента Дейвис включваше и дневник, в който той разсъждава за мотивите на Вандербилт и за последствията от проточването на войната, която според него вече е *изгубила смисъла си*. Дейвис е знаел, че войната е загубена, ала въпреки това я е продължавал с финансовата помощ на Вандербилт.

— Вандербилт е знаел за съществуването на този архив — прошепна Ани.

— Очевидно. Никое правителство не би си позволило да унищожи подобно важно доказателство, което би могло да бъде използвано по-късно, независимо от изхода на войната. И Вандербилт не би унищожил документи, които са му предоставяли такова огромно влияние.

— Може би е мислел, че архивът е изчезнал по време на бягството или пък че самият Дейвис го е унищожил.

— След като президентът Дейвис бил пленен и хвърлен в затвора, той... — Рейф направи пауза, за да потърси подходящ израз. — ... бил подложен на физически и психически изтезания. Вероятно са искали да разберат дали е знаел къде са документите. Но щом той не ги използвал като средство, за да се измъкне от затвора, станало ясно, че не разполага с тях. Вандербилт вероятно е изпитал истинско облекчение, като ги е сметнал за безследно изчезнали.

— Докато Тенч не е споменал за архива в присъствието на Уинслоу, който е бил доверено лице на Вандербилт.

— И вероятно е знаел за неговата важност.

— Може би той също е бил замесен в цялата история.

— Да.

Ани се взря в красотата на пролетния пейзаж. Слънцето грееше ярко. Конете кротко пасяха младата зелена трева, във въздуха се носеше свеж полъх. Изведнъж картината загуби реалните си очертания.

— Какво направи с документите?

— Изпратих парите на семейството на Тенч. Документите са в един банков трезор в Ню Орлиънс.

Ани рязко се изправи.

— Защо не ги използва, за да докажеш невинността си? — извика тя, обладана от гняв. — Защо не ги представи на правителството и не поиска Вандербилт да бъде наказан? Боже мой, та толкова хора са загинали по негова вина...

— Знам. — Той се обърна към нея. Лицето му бе мъртвешки бледо. — Брат ми загина в Колд Харбър през юни 64-а. Баща ми падна убит през март 65-а, отбранявайки Ричмънд.

Не беше ясно колко време щеше да продължи войната без финансовата помощ на Вандербилт; вероятно при Колд Харбър все пак щяха да бъдат водени битки, ала със сигурност сраженията нямаше да се проточат до април 65-а и баща му щеше да бъде жив. Рейф бе загубил семейството си по вина на този човек.

— Още една причина, за да го накараш да си плати — твърдо заяви Ани.

— Като узнах истината, направо откачих. Те надушиха следите ми във Флорида и бяха по петите ми. Заключение документите в един банков трезор под фалшиво име и оттогава все бягам.

— Но защо, бога ми? Защо не използва документите, за да докажеш невинността си?

— Защото те не ми вършат работа. Търсят ме заради убийството на Тенч, не разбираш ли? Не мога да докажа, че Тенч е бил убит заради архива, не мога и да докажа, че не съм го убил.

— Очевидно е, че Вандербилт е в дъното на цялата работа. Той е обявил толкова голяма награда за главата ти. Поне с тези документи би могъл да го принудиш да отмени наградата и... може би да използва влиянието си и да издейства обвинението в убийство да бъде оттеглено.

— Шантаж. Мислил съм за това. Всъщност дори се опитвах на няколко пъти, но имах нужда от помощ. През цялото време ме преследваха — не можех да се добера до Ню Орлиънс. Помолих няколко души да ми помогнат — бавно изрече Рейф — и те всички бяха убити.

— И ти престана изобщо да опитваш. — Ани се взираше в него със сухи, горящи очи. Боляха я гърдите. Рейф е бил принуден да бяга и

да се крие като диво животно цели четири години. Не само ловците на награди и съдиите го преследваха; Вандербилт сигурно имаше собствена армия, която вървеше по петите на ловците на награди и застрелваше всеки заподозрян, че е узнал тайната на Рейф. Това беше чудовищен капан. Ани се чудеше как Рейф е оцелял. Някой друг отдавна да е бил издебнат и застрелян, ала любимият ѝ не беше който и да е. Той беше рейнджър, обучен да се крие и да напада от засада. Беше храбър, умен и хладнокръвен.

Рейф за сетен път доказва правилността на разсъжденията ѝ, като се обърна и безизразно каза:

— Трябва да потегляме.

Той наложи най-бързото възможно темпо, като въпреки това продължаваше да внимава да не оставят следи. Искаше да се отдалечат от Силвър Миза, защото ако ги срещнеше някой местен човек, можеше да разпознае Ани. Ако беше сам, щеше да се движи още по-бързо, но Ани и кобилата ѝ не бяха привикнали на продължително пътуване. Жребецът му бе здрав и мускулист от непрестанната езда, но кобилата бе яздена по-рядко и ѝ трябваше време, за да стане по-издръжлива.

На Рейф му се искаше да разбере дали Атуотър е наблизо и колко ловци на награди се навъртат в околността. Треърн бе известна личност и присъствието му не можеше да остане незабелязано — лешоядите сигурно вече се бяха скупчили в очакване на плячката. Рейф искаше на всяка цена да избегне срещата с тях.

Опита се да се отърси от мрачното си настроение, но то тежеше на плещите му като каменна плоча. От години не бе разказвал на никого за Тенч и за изчезналия архив на Конфедерацията, от години избягваше дори да мисли за това. Цялото му внимание бе съсредоточено върху мисълта да оцелее, беше му омръзнало да предъвква събитията, превърнали го в човек извън закона. Ала при мисълта за извършеното предателство Рейф се възмути толкова силно, че дори се изненада от дълбочината на чувствата си. Няколко пъти се бе срещал с Джеферсън Дейвис в Ричмънд, невероятната почтеност и изключителният интелект на този мъж го смайваха. Рейф не беше привърженик на робството, семейството му не бе притежавало роби, но той подкрепяше идеята за автономност на отделните щати и правото им на самостоятелни решения. Бе готов да защитава родния си край — Вирджиния. Президентът Дейвис го караше да се чувства така,

както вероятно са се чувствали американските революционери преди едно столетие, сякаш и той се бореше за подобна велика цел — създаването на нова суверенна нация. Като удар в гърба му бе подействало разкритието, че Дейвис е признал каузата си за загубена и въпреки това е приел финансовата помощ на богатшите и е продължил войната в името на тяхното обогатяване.

Колко много хора бяха загинали през последната година на войната! Сред тях бяха и най-скъпите му същества — баща му и брат му. Извършеното беше повече от предателство — това бе масово убийство.

Въпросите на Ани, която искаше да се добере до всички подробности, го бяха върнали назад във времето. В началото той бе обмислял хиляди пъти и най-незначителния детайл, и най-малката подробност, търсейки начин да се справи с Вандербилт. Не можа да намери никакъв изход.

Ако предадеше документите на правителството, Вандербилт щеше да бъде арестуван, ала може би щеше да се отърве, защото бе много богат. Обвинението в убийството на Тенч нямаше да бъде отменено. Рейф щеше да получи възмездие, но нямаше да бъде жив, за да му се наслади. Когато увиснеше на бесилката, щеше да му е все едно дали си е отмъстил или не.

Ани също му бе предложила шантажа като средство. Преди четири години всичко му се бе сторило просто и ясно: Рейф написа писмо до Вандербилт, в което го заплаши, че ще изпрати документите на президента, ако обвинението в убийство не бъде оттеглено. Първата пречка възникна, когато осъзна, че не може да посочи на финансовия магнат кога и къде да го намери. В никакъв случай нямаше да дочака жив отговора му. Вторият проблем беше, че Вандербилт изобщо не обърна никакво внимание на заплахите и продължи да изпраща убийци подире му. Трудно бе да шантажираш човек, който си мисли, че може да те спре, без да изпълнява изискванията ти.

Тогава Рейф се опита да привлече други хора в изпълнението на плана си. След като намериха двама от приятелите му мъртви, той се отказа. Стана му ясно, че Вандербилт няма да се спре пред нищо. Ала сега нещата се промениха — трябваше да мисли за Ани. Бе готов да се опита отново, стига да знаеше, че ще могат да заживеят мирно и спокойно. Трябваше да намерят човек, на когото да се доверят и който

можеше да им помогне. Работа щеше да им свърши само някоя известна личност, чието убийство не можеше да остане безнаказано. Проблемът бе, че Рейф не познаваше такъв човек.

Погледна към Ани, която яздеше гордо изправена, макар че сигурно беше пребита от умора. Разбра, че тя се е превърнала в неотменна част от живота му. Всичките му решения щяха да бъдат съобразени с нея.

Преди залез-слънце спряха и Рейф запали малък огън, за да не се вижда димът. След като се нахраниха, той угаси огъня и заличи всички следи. После отново се метнаха на конете, отдалечиха се с още няколко мили в бързо спускащия се мрак и спряха да пренощуват. Рейф прецени, че все още са твърдо близо до Силвър Миза, затова се мушнаха между одеялата напълно облечени. Дори не събуха обувките си. Той въздъхна, спомняйки си нощите в колибата, когато бяха спали съвършено голи.

Ани се притисна към него и обви ръцете си около мускулестия му врат.

— Къде точно отиваме в Мексико? — сънено попита тя.

И той беше размишлявал над този труден въпрос.

— Може би в Хуарец. — Нямаше да е лесно да се доберат дотам. Трябваше да пътуват през пустинята, където вилнееха апахите. От друга страна, всеки, който решише да ги преследва, първо трябваше добре да си помисли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо просто не си смени името и не изчезна? — попита го Ани около една седмица, след като напуснаха колибата. Тя си мислеше, че е минала една седмица, но не бе твърде убедена. Обкръжена от суровото величие на природата, тя бе загубила представа за такива придобивки на човечеството като календара например.

— Много пъти съм си сменял името — отвърна той. — Пускал съм си и брада.

— Добре, тогава как те разпознавах?

Рейф сви рамене.

— Знаеш, че съм се сражавал заедно с рейнджърите на Мозби. Има доста снимки на полковете, направени през войната, и всеки, който разполага с достатъчно пари, би могъл да се добере до тях и да види как изглеждам. На някои снимки съм с брада, защото твърде често нямах възможност да се бръсна. Не знам каква е причината, но аз съм от тоя тип хора, дето лесно ги разпознават.

Заради очите, помисли си Ани. Който веднъж е видял тези светли кристални очи, не може да ги забрави. Дори и да си сменеше името и да си пуснеше брада, Рейф не можеше да промени погледа си.

Той застреля едно сърне и останаха два дни в един и същ лагер, за да опушат крехкото месо. Ани бе страшно доволна от почивката; макар че Рейф се бе старал да не налага бърз ход, първите няколко дни ѝ се сториха кошмарни. Мускулите ѝ започнаха да привикват с безкрайните часове езда и все пак двата дни, без изобщо да се качва на кон, ѝ се сториха като истински дар от небето.

Лагерът им бе разположен в малка пещера под естествен скален навес, която беше около три метра широка и висока колкото човешки ръст. Колкото повече на юг вървяха, толкова растителността ставаше по-оскъдна, но все още имаше групички от дървета, под които можеха да се подслонят, и трева за конете. Няколко големи скални отломъка пред входа на пещерата прикриваха дима от огъня, а недалеч течеше

малко поточе. Ани лежеше в прегръдките на Рейф и се чувстваше в безопасност, всичко беше почти както в колибата.

През първите дни на пътуването Рейф бе проявил търпение и не бе правил любов с нея, защото тя бе твърде изтощена, ала през тези два дни в пещерата си навакса за принудителното въздържание. Ани готвеше вечерята и го наблюдаваше как суши и опушва сърнешкото месо. Тъмната му коса бе пораснала и къдриците се виеха покрай яката му, беше толкова загорял от слънцето, че спокойно можеше да мине за апах. Обичаше го. Чувствата ѝ се засилваха с всеки изминат ден, изместваха всичко друго от съзнанието ѝ, вече ѝ беше трудно да си спомня за живота в Силвър Миза.

Връзките на плътта. Ани знаеше от самото начало, че даде ли му власт над тялото си, една част от нея ще му принадлежи завинаги, но дори и женският ѝ инстинкт не бе я подготвил за обвързващата сила на плътта. Любовта им май бе довела и до нещо друго.

Ани замислено се вгледа в пламъците на огъня. Не знаеше точно кой ден от месеца беше, така че не беше сигурна, дали менструацията ѝ трябваше вече да е започнала, ала вече ѝ беше време. Бяха изминали около три седмици, откакто Рейф я отвлече от Силвър Миза, а последният ѝ цикъл бе завършил няколко дни преди това. Ани беше доста редовна в това отношение, така че вече бе започнала да се притеснява.

Не знаеше как точно ще се почувства, ако се увереше, че е бременна. Може би щеше да бъде хем ужасена, хем щастлива. Мисълта, че ще има дете от Рейф, ѝ достави невероятно удоволствие, ала ако беше бременна, щеше да му бъде само в тежест. Той ще трябва да я остави някъде, когато бременността напредне — съзнанието ѝ се разбунтува при мисълта, че ще трябва да се раздели с него. Ани отчаяно се надяваше да не е заченала толкова бързо.

Беше отнела човешки живот. Истинска ирония на съдбата щеше да бъде, ако за да даде живот на друго човешко същество, ще трябва да се раздели с възлюбения си. Злокобни думи за божието наказание нахлуха в съзнанието ѝ, зловещи предзнаменования за възмездие и изкупване на греховете я хвърлиха в тревога.

Рейф вдигна поглед от работата си и видя тъмните ѝ очи, които се взираха в огъня и сякаш крещяха от отчаяние. Все се надяваше, че тя ще превъзмогне покрусата от смъртта на Треърн, ала съвестта ѝ не я

оставяше на мира. През деня се разсейваше с работа, но вечер, щом седнеха край огъня, я налягаха мрачни мисли.

След потреса, изживян първия път, Рейф се бе научил да приема смъртта на хората, които бе принуден да убива. За него нещата бяха прости и ясни: или тяхната смърт, или неговата. Той бе боец по природа. А Ани не беше. Именно нежността на чувствата и дълбокото и искрено милосърдие на тази жена го привлякоха. Той си спомни сякаш с неверие как на пръв поглед тя му се бе сторила кльощава, уморена и невзрачна. Не разбираше как е могъл да бъде толкова сляп, защото погледнеше ли я сега, виждаше красота, от която му секваше дъхът. Тя беше самата нежност и добрина, бе толкова мила и грижовна, всеотдайността ѝ го бе привързала към нея с невидими нишки. Ани бе интелигентна и горда и, мили Боже, толкова красива и привлекателна, че щом я погледнеше, я пожелаваше. Когато събличаше дрехите ѝ, сякаш развиваше драгоценен подарък, скрит под невзрачна обвивка.

Тя никога нямаше да може хладнокръвно да приема човешката смърт. А той никога нямаше да може да я гледа как страда и да не изгаря от желание да я утеши. Само че невинаги знаеше как.

— Ти ми спаси живота. — Гласът на Рейф разцепи тишината. Тя вдигна поглед, изглеждаше слисана и той се сети, че никога не бе ѝ го казвал с думи. — Всъщност ме спаси дори два пъти — веднъж с медицинските си познания, а втория път — като застреля Треърн. Той нямаше да ми прости. — Рейф отново започна да обработва сърнешката кожа. — Веднъж Треърн тръгнал по дирите на едно седемнайсетгодишно момче, което застреляло сина на някакъв богаташ от Сан Франциско. Обявили голяма награда за залавянето му. Когато Треърн го хванал, момчето коленичило в калта и започнало да му се моли да не го убива. Плачело, сополите му потекли, кълняло се, че няма да избяга... Сигурно е знаело за позорната слава на Треърн. Вайкането и молбите не помогнали — Треърн го застрелял между очите.

Ани разбра, че Рейф иска да ѝ докаже, че смъртта на Треърн не представлява голяма загуба за човечеството. Тя осъзна и нещо друго, което ѝ се беше изплъзнало преди.

— Не съжалявам за това, че убих Треърн — бавно и решително произнесе Ани. Тонът ѝ привлече вниманието на Рейф и той се взря в нея. — Съжалявам, че се наложи да извърша убийство. Но дори и онзи

съдия Атуотър да ми се беше изпречил, и него щях да застрелям. — „Защото избрах теб“, продължи наум.

Рейф мълчаливо кимна и продължи работата си.

Ани разбърка яденето. Историята на Рейф ѝ помогна да пропъди мрачните мисли, ала нещо в нея се бе променило завинаги. Никога вече нямаше да бъде предишната Ани.

Нощта се спусна с феерия от ярки цветове, небосводът порозовя, сетне в миг се обагри в златисто и пурупурночервено, после избледня и настъпи тишина, сякаш светът бе затаил дъх, наслаждавайки се на великолепната картина. Хоризонтът бе озарен от ивица бледо сияние, когато Рейф поведе Ани към постелята.

— Здравсти, лагера! Ние сме приятелски настроени и няма да откажем чаша кафе, ако ни почерпите! Нашто свърши преди ден-два. Става ли?

Тъкмо привършваха със закуската. Още преди първата дума да бе отзвучала, Рейф скочи на крака и грабна пушката. Направи знак на Ани да не мърда. Викът бе дошъл иззад група пинии, разположени на около сто и петдесет метра от пещерата, затова конете, които пасяха в една падинка, скрита от скални блокове, не го бяха предупредили за появата на непознати. Рейф различи силуетите на двама конници, криещи се в сянката на дърветата. Погледът му се спря на огъня. Съвсем лека мараня къдреше въздуха над него — или някой от онези двамата имаше орлов поглед, или ги наблюдаваха отдавна. Второто бе по-вероятно.

— И ние нямаме кафе — извика в отговор Рейф. Щом присъствието им в лагера бе нежелано, конниците трябваше да продължат пътя си.

— Ами в такъв случай бихме хапнали нещо, ако ви се намира — извика единият от мъжете. — Щом нямате кафе, поне да споделим компанията ви.

Рейф хвърли един поглед към конете, но веднага отхвърли идеята за бягство. Не бяха в опасност — имаха храна и вода, освен това бяха защитени от три страни. Наоколо се простираше откритата равнина, рядката растителност не можеше да ги прикрие.

— По-добре се махайте — отвърна Рейф с ясната мисъл, че те няма да ги оставят на мира.

— Не сте много дружелюбно настроен, господине.

Той не отговори. Не искаше да се разсейва, погледът му не се откъсваше от двамата мъже. Те се разделиха, за да не бъдат прекалено лесна цел. Намеренията им явно не бяха приятелски.

Първият изстрел удари скалата на около половин метър над главата му. Чу как Ани мъчително си поема дъх.

— Ловци на награди — прошепна Рейф.

— Колко са?

Той не я погледна, но му се стори спокойна.

— Двама. — Ако някой се опитваше да се приближи, конете щяха да го усетят. — Лесно ще се оправя с тях. Ти не мърдай!

Рейф не отвърна на изстрела. Не искаше да пилее патрони, а в момента не можеше да улучи нито един от двамата.

Ани се промъкна в най-отдалечения ъгъл на пещерата.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, започна да ѝ се повдига, ала тя се помъчи да се вземе в ръце. Можеше да помогне на Рейф само като не му се пречка в краката. За първи път съжали, че не може да борава с огнестрелно оръжие. Тук, в пущинака, това неумение бе равносилно на самоубийство.

Следващият изстрел рикошира в скалния блок над входа на пещерата. Рейф дори не трепна. Знаеше, че е добре прикрит.

Чакаше. Повечето мъже стават нетърпеливи или прекалено самоуверени. Рано или късно се превръщат в удобна мишена. Рейф дебнеше с желязно търпение.

Минутите бавно минаваха. От време на време онези стреляха сякаш се опитваха да определят позицията на Рейф и да го изкарат от скривалището му. Само че за техен лош късмет, той отдавна бе осъзнал разликата между преднамереното действие и механичната реакция. Щеше да стреля само в удобна мишена.

Беше минал повече от половин час, когато мъжът отляво се размърда. Може би искаше да заеме по-удобна позиция, но за няколко секунди тялото му застана точно пред мушката на Рейф. Той бавно натисна спусъка и завинаги успокои ловеца на награди.

Още преди изстрелът да бе заглъхнал, Рейф се плъзна покрай скалата и прошепна на Ани да не мърда и да не шуква. Другият убиец

може би щеше да се опита да го издебне и да прибере десетте хиляди долара, ала можеше и да се върне за подкрепления. Рейф хладнокръвно реши да не го оставя да се измъкне.

Имаше твърде много открито пространство между него и врага му, беше трудно незабелязано да се промъкне до дърветата, но и онзи не можеше да достигне пещерата. Рейф прецени ситуацията от стратегическа гледна точка и реши, че онези са пълни глупаци, защото бяха избрали най-неподходящото място за атака. Много по-хитро щеше да бъде, ако ги бяха проследили по-нататък, където релефът щеше да им предостави по-добро прикритие, или пък ако ги бяха задминали и им бяха устроили засада. Както и да е, първият вече беше само един мъртъв глупак, а другият скоро щеше да го последва.

Откъм пиниите се изсипа цяла канонада от изстрели, очевидно онзи се беше вбесил и стреляше на поразия, ала нямаше да постигне нищо — само пилееше патрони. Рейф хвърли един поглед към пещерата. Ани можеше да пострада само от някой рикоширал куршум, но тя се бе скрила дълбоко навътре и беше кажи-речи в пълна безопасност. Дано само да остане там; той й нареди да не мърда, само нервите й щяха да се скъсат от напрежение, тъй като оттам не можеше да следи какво става.

Рейф предпазливо зае позиция с по-добра видимост, ала не можа да намали разстоянието до врага. Не го виждаше, но конете все още бяха зад дърветата.

Тогава онзи се размърда и се мярна нещо синьо — вероятно част от ръкав. Рейф се съсредоточи върху мястото, без да фокусира погледа си, за да може да долови и най-незначителното движение. Да, ето го къде шава зад дърветата. Виждаше го, но не можеше да го застреля с един изстрел.

Утринното слънце взе да припича право над главата му. Не се сети да си вземе шапката, но вече беше все едно. Даже беше по-добре, така сянката му щеше да е по-тясна.

Рейф намери удобно място за стрелба — огромен разцепен скален блок, в пролуката, на който растеше хвойнов храст. Легна на земята, подпря пушката си в цепнатината и впери поглед в пиниите, зад които онзи шаваше нервно и се чудеше какво да прави. Рейф се надяваше работата да не се проточи твърде дълго.

Ловецът на награди пусна още няколко изстрела, но усилията му останаха напразни — отговор не получи. Рейф можеше да го рани в ръката, ала не пожела да стреля. Ако само му пусне кръв и онзи се паникьоса и избяга, щеше да си навлече големи неприятности. Цяла армия лешояди щеше да тръгне по петите им.

Внезапно ловецът на награди изгуби търпение и бавно запълзя назад към конете. Рейф се премери и започна да следи целта с дулото на пушката.

— Хайде, мръсничко — зашепнаха устните му. — Открий се само за две секунди. Повече не са ми нужни.

В действителност му трябваше още по-малко. Мъжът изпълзя на полянката, мъчеше се да се прикрива зад дърветата, ала Рейф вече не бе при скалния навес. На мушката му дойдоха рамото и част от гърдите на мъжа — изстрелът нямаше да е смъртоносен, ала и това му стигаше. Рейф натисна спусъка и онзи заби глава в тревата.

Страхотни викове раздраха тишината — мъжът още беше жив.

— Ани! — изкрещя Рейф.

— Тук съм.

Долови страх в гласа й.

— Всичко е наред. Оправих ги и двамата. Стой там, ще се върна след няколко минути.

Рейф предпазливо започна да се придвижва към пиниите — това, че мъжът бе ранен, не означаваше, че няма да стреля. Доста хора са били застреляни, докато са се приближавали към някой „мъртвец“ или тежко ранен, който уж не можел да държи оръжие в ръка. Дори и секунди преди смъртта някои са успявали да застрелят врага си.

Рейф се плъзна покрай дърветата и долови стенанията на ранения. Мъжът се бе подпрял на един ствол, а пушката му бе в тревата на няколко крачки от него. Без да сваля погледа си и дулото на пушката си от ранения, Рейф изрита оръжието му надалеч, приближи се до мъжа и му взе револвера.

— Трябваше овреме да си плюеш на петите. — Гласът му прозвуча спокойно.

Ловецът на награди му хвърли поглед, изпълнен с болка и омраза.

— Гаден кучи син! Ти застреля Орвъл.

— Вие двамата стреляхте първи. А аз последен. — Рейф преобърна с крак трупа на Орвъл — бе прострелян в сърцето. Прибра оръжията на убития.

— Ние нямаше да ти направим нищо лошо, просто искахме да се позабавляваме. Подивяхме в тоя пущинак!

— Да, да, толкова ви бе домъчняло за компания, че чак се забравихте и почнахте да стреляте. — Рейф не му повярва нито една дума. Мъжът беше мръсен, небръснат и смърдеше на пор. Очите му блестяха подло и коварно.

— Така е, искахме да се развеселим малко.

— Откъде разбрахте, че сме тук? — Колкото повече мислеше, толкова по-малко вероятно му се виждаше да са забелязали огъня. Тия двамата бяха толкова тъпи, че бе изключено и да са ги проследили — бяха отседнали в пещерата още преди два дни, освен това Рейф бе толкова предпазлив, че не оставяше никакви следи по пътя.

— Ами ние минавахме отгук и забелязахме дима.

— Защо не се разкарахте, докато е време? — Рейф му хвърли презрителен поглед. По гърдите на мъжа се стичаше кръв, ала раната не бе смъртоносна. Куршумът бе засегнал само ключицата му. Рейф се чудеше какво да го прави.

— Не трябваше да ни гониш, а да ни поканиш при вас. Орвъл каза, че искаш само ти да чукаш оная женска... — Мъжът преглътна, усети, че се е раздрънkal прекалено много.

От дивата ярост, обладала Рейф, очите му се свиха като цепки. Не, те не бяха забелязали огъня. Бяха видели Ани, докато е носела вода. На тия лайнари в акъла им е било изнасилване, а не наградата за главата му.

Рейф започна да се двоуми. Най-доброто решение бе да пусне един куршум в главата на това копеле и да освободи света от един боклук. От друга страна, това си беше чиста проба хладнокръвно убийство, а не му се искаше да изпада до нивото на тия мръсници.

— Чуй сега, какво смятам да направя с тебе — процеди през зъби Рейф, приближи се към конете и хвана юздите. — Ще ти дам време да размислиш за фаталната грешка, която допусна. Многооооо време!

— Къде караш конете, бе? Това е кражба!

— Няма да ги карам никъде, а ще ги пусна на свобода!

Мръсното чене на мъжа увисна от изненада.

— Айде стига бе! Не можеш да го направиш!

— Как така не мога?

— Ми аз как ще ида на доктор без кон? Ти ми отнесе рамото!

— Хич не ми дреме дали ще идеш на доктор или не! Ако те бях застрелял, изобщо нямаше да си мислиш за никакъв доктор!

— Дявол да го вземе, човече, не можеш да ме зарежеш просто така!

Рейф впи студения си светъл поглед в мъжа и започна да сваля юздите.

— Ей, я чакай малко! — Раненият упорито се взираше в него. — О, ама аз знам кой си. Проклет да съм. Да потъна вдън земя! Десет бона да се разхождат пред мене и аз да не знам!

— Прости се с парите, човече! — Мъжът злобно се ухили.

— Ще танцувам жига и ще почерпя оня, който ги прибере, гадно копеле такова!

Рейф сви рамене и поведе конете покрай ранения, който се опитваше да се изправи на колене. Без кон и оръжие, нямаше никакъв шанс да се добере до някое населено място. Дори и да успееше, щяха да минат дни, дори седмици. Дотогава двамата с Ани щяха да бъдат далеч оттук. Не му харесваше, че щеше да се разчуче, че пътува с жена, ала нямаше как — трябваше да рискува. Добре, че ловецът на награди не бе видял Ани отблизо, така че нямаше да може да я опише подробно.

Долови някакво размърдване зад гърба си. Рейф пусна юздите, светкавично се извъртя, коленичи и измъкна револвера си. Раненият явно бе имал още един пистолет, затъкнат в колана отзад на гърба му; куршумът одраска рамото му, онзи се беше мерил по-високо, ако не беше клекнал... Рейф не се премери високо.

Ловецът на награди тежко рухна назад, очите му се разшириха, устата му зина, изразявайки тъпо учудване; погледът му помръкна и лицето му се заби в калта.

Рейф се изправи на крака и успокои възбудените коне. Погледна към убития и почувства бремето на умората върху плещите си. По дяволите, нямаше ли да има край всичко това?

Прегледа оръжията на мъртвеца — бяха мръсни и неподдържани. Захвърли ги настрани, но прибра патроните. Прерови дисагите и

намери кафе. Лъжливи копелета! Разседла конете, потупа ги по гърбовете и ги пусна на свобода. Не бяха расови жребци, но все пак на воля щяха да се чувстват по-добре, отколкото в ръцете на двамата убийци. Рейф прибра каквото му трябваше и се отправи към скалите.

Ани все още седеше сгушена в ъгъла. Лицето ѝ бе бледо и напрегнато. Не помръдна, когато Рейф влезе в пещерата и стовари на земята торбата с припасите, ала очите ѝ питащо се впиха в него.

Той коленичи пред нея, хвана ръцете ѝ и внимателно се взря в нея, търсейки следи от нараняване.

— Добре ли си?

Тя преглътна.

— Аз съм добре, но ти не си.

— Защо? — учудено попита Рейф.

— Я си виж рамото.

При тези думи той усети пареща болка в лявото си рамо и небрежно погледна към него.

— Някаква си драскотина.

— Драскотина, ама кърви.

— Малко.

Бавно и вдървено Ани изпълзя от ъгъла и донесе медицинската си чанта.

— Свали си ризата.

Той се подчини, куршумът бе прогорил плътта му, белезникава кръв се стичаше по ръката му. Рейф впи поглед в Ани. Не бе го попитала за двамата мъже.

— Първо застрелях единия — бавно каза той. — После раних другия, ала той имаше скрит пистолет в колана и стреля по мене, докато се занимавах с конете. Убих и него.

Ани коленичи и внимателно проми раната с настойка от дива леска. Течността щипеше и Рейф потръпна. Ръцете ѝ трепереха, тя пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Знаех си, че ще те ранят.

— Нищо ми няма.

— Можеше и да не е така. — Някаква част от съзнанието ѝ се учуди защо този мъж, който не бе трепнал дори и при най-жестоките болки, сега се мръщеше от някакво си парене. Ани намаза раната с

мехлем от бряст и я превърза. Успокои се, като се убеди, че Рейф не е тежко ранен.

Той се чудеше дали да ѝ разкаже всичко — все пак двамата бяха ловци на награди, ала не парите ги бяха подтикнали да стрелят по тях. Реши, че няма смисъл. Наместо това я привлече към себе си и я обсипа с целувки, искаше да се пропие с топлината ѝ и да прогони ледения полъх на смъртта.

— Време е да тръгваме.

— Знам — въздъхна тя. Почивката ѝ бе допаднала, ала и без друго бяха намислили да потеглят още същия ден. По-добре би било, ако не беше ги открил никой, но вече нищо не можеше да се промени.

Чудеше се как Рейф е успял да запази разсъдъка си през тези четири години — гонен като диво животно и винаги нащрек. Вече разбираше защо е толкова недоверчив.

— Аз съм ти в тежест, нали? — попита тя с лице, заровено в гърдите му — не искаше да прочете истината в очите му. — Ако не бях аз, щеше да се движиш по-бързо, а отгоре на това, ако стане нещо, ще трябва да се грижиш и за мен.

— Истина е, че щях да се придвижвам по-бързо — призна той и погали косите ѝ. — От друга страна, те не търсят мъж и жена, които пътуват заедно, така че това ни е от полза. Ти не си бременна за мен, скъпа, предпочитам да си близо до мен, за да мога да се грижа за тебе. Ако не знаех как си и какво правиш, щях да се измъчвам много повече.

Тя вдигна глава и се насили да му се усмихне.

— Май се опитваш да ме заплениш с южняшкия си чар.

— Така ли мислиш?

— Убедена съм.

— Сигурно си права. Значи смяташ, че съм очарователен.

— Понякога — промълви тя. — Но не много често.

Той опря челото си у нейното и се засмя; Ани бе слисана — за първи път го чуваше да се смее. Бог бе свидетел, че животът му не бе твърде весел.

След малко той се отдели от нея, за да почне да стяга багажа.

— Ще тръгнем на югоизток — каза Рейф. — Право към териториите на апахите. Онзи, който реши да ни следва, добре ще трябва да си помисли, преди да го направи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Яздеха през открита, равнинна местност, стръмните скалисти планински склонове оставаха все по-далеч назад. Различни кактусови растения започнаха да се появяват сред оредяващата трева. Небесният свод над главите им бе толкова син и необятен, че Ани се чувстваше като малка прашинка, зареяна в безкрайния простор. Тази мисъл ѝ действаше някак си успокоително.

Беше прекарала целия си живот в градове, големи и малки, заобиколена от много хора. Дори и затънтеният Силвър Миза гъмжеше от народ. За пръв път осъзна какво е самота, когато Рейф я отведе високо в планините. Някаква частица от душата ѝ, някакъв пробуден първичен инстинкт сякаш разпозна самотата и я прегърна като стар, забравен приятел. Несметните правила на цивилизацията нямаха място тук. Никой нямаше да ѝ направи забележка, че не носи фуста, никой нямаше да я сметне за недодялана, защото не знае как се води светски разговор. Напротив, Рейф дори приветства решението ѝ да се откаже от фустата. Чувството за свобода бавно завладя съзнанието ѝ, проникна в порите ѝ. Ани се чувстваше като волна птичка.

На третия ден, след като напуснаха пещерата, разбра, че не е бременна. Мислеше си, че ще въздъхне с облекчение, и чувството за неотвратима загуба я изненада. Явно желанието да роди дете от Рейф бе плод на друг първичен инстинкт, който се бе пробудил без оглед на обстоятелствата и здравия разум.

Целият ѝ живот се бе променил коренно само за няколко седмици. Макар че от всички страни ги дебнеха опасности, Ани се чувстваше великолепно, сякаш се бе преродила. Ако не беше страхът за живота на Рейф, нищо нямаше да нарушава щастието ѝ — само те двамата под небето. Необятността на безкрайния син простор ѝ въздействаше толкова силно, че Ани започна да осъзнава защо древните народи са смятали слънцето за свой бог, защо се е създала представата, че раят е някъде горе, под небесния свод.

Все още страдаше, защото бе принудена да извърши убийство, но разказът на Рейф за жестокостта на Треърн ѝ помогна да преодолее угризенията на съвестта си. Опитва се да забрави случилото се и да гледа напред, както подобава на един войн. Тя не смяташе себе си за войн, но все пак живееше суров живот и се каляваше физически и духовно.

— Харесва ми тук — каза тя на Рейф един следобед, когато пурпурният здрач запълзя бавно надолу по далечния планински хребет. Ярката слънчева светлина все още ги обгръщаше, ала удължаващите се сенки нашепваха за скорошното падане на нощта.

Рейф се усмихна леко, докато погледът му я изучаваше. Тя отдавна бе зарязала фибите и кока — дългата ѝ руса коса бе сплетена на хлабава плитка, спускаща се почти до кръста ѝ. Пролетното слънце бе изсветлило кичурите около лицето ѝ и те го обкръжаваха като ореол. Рейф не можеше да я накара да носи шапка — слагаше я само по пладне, а сутрин и следобед яздеше гологлава и изобщо не ѝ пукаше, че той я гледа укорно. Въпреки това лицето ѝ не се бе покрило със слънчев загар, вероятно изобщо нямаше да потъмнее. Цветът на кожата ѝ бе придобил по-топъл оттенък, фустите принадлежаха на миналото — Ани избра прохладата и свободата на движенията. Дългите ръкави на блузата ѝ бяха навити до лактите, освен когато той не я караше да ги пуска, за да се предпази от силното слънце, и горните две копчета на деколтето ѝ винаги бяха разкопчани.

Все още бе така придиричива към чистотата и винаги изглеждаше спретната, ала вече не бе така скована и дори му се струваше щастлива. Това го учудваше, защото той бе очаквал, че Ани ще понесе тежко раздялата с медицинската си практика. Ала животът сред природата все още я очароваше с прелестта на непознатото; когато привикнеше към него, щеше отново да ѝ липсва професията, на която се бе посветила.

— Какво ти харесва най-много? — провлачено попита той.

— Свободата — отвърна Ани и му се усмихна.

— Бягаме и ни преследват. Това ли наричаш свобода?

— Всичко около нас е свобода. — Тя показва с ръка величествения пейзаж, който ги обкръжаваше. — Природата е по-велика от човешкия живот. Тук не съществуват правила — можем да правим, каквото си искаме.

— Навсякъде има правила. Само че са различни. Във Филадельфия не можеш да ходиш без фуста, а тук — без оръжие.

— Във Филадельфия трябваше да се къпя зад затворена врата — каза Ани и посочи поточето, до което се бяха настанили. Малко по-нататък то образуваше малък естествен басейн, в който можеха да се окъпят. — Виж, тук няма врати.

Светлите му очи промениха израза си, щом се спомена за къпане. През изминалите дни трябваше принудително да се въздържа, защото Ани беше неразположена. Ако се съблечеше гола пред него, както тя явно възнамеряваше да направи, не му оставаше нищо друго, освен да започне да си блъска главата в някой камък, за да прогони натрапчивите мисли. Бе привикнал да изкарва дълго време без жена, но най-лесното нещо на света бе да свикнеш да чукаш редовно. Тиранът в панталоните му си искаше своето и Рейф се чувстваше ужасно.

Тя му се усмихна нежно и изкусително.

— Защо да не се окъпем заедно... — Това съвсем не беше въпрос. Ани тръгна към вирчето и в движение започна да разкопчава блузата си.

Рейф скочи на крака, сърцето му се затупа лудешки.

— Оправи ли се вече? — Гласът му бе дрезгав и тръпнещ от желание. — Защото свалиш ли си дрехите, скъпа, ще ти го вкарам, независимо от това дали искаш или не.

Тя му се усмихна през рамо. Погледът ѝ бе премрежен. Бе толкова съблазнителна, че коремът му се сви. По дяволите, до скоро беше светата вода ненапита, а сега му въртеше такива номера!

— Вече съм добре.

Отговорът ѝ доказваше, че вече изобщо не бе срамежлива. През изминалите седмици бе правил любов с нея безкрайно много пъти и по безкрайно много начини, така че на моменти се чувстваше зашеметен от толкова секс. Жените си бяха родени изкусителки, дори и когато не съзнаваха какво правят. Женската природа е естествен магнит, по който мъжете се лепят като мухи на мед.

Макар и да бе страшно възбуден, Рейф не пренебрегна мерките за безопасност. Угаси огъня, защото вече се смрачаваше и пламъците се забелязваха отдалеч. Наоколо не се виждаше жива душа, ала той взе

пушката и револвера със себе си и ги сложи на брега, за да са му под ръка. Трескаво започна да се съблича, без да сваля поглед от Ани.

Тя свали блузата си, сетне разплете плитката и водопадът от коси рукна надолу. Бавно протегна ръцете си нагоре и закръглените ѝ гърди се очертаха ясно под ризата. Щръкналите зърна опъваха тънкия плат. Кръвта кипна в жилите на Рейф, главата му се замая.

Насили се да гледа настрани и пое дълбоко дъх, за да се овладее. Хвърли един поглед наоколо, за да се убеди, че не ги грози опасност, и продължи да се съблича. Ани нагази потока, носеше дрехите си в ръка. При вида на закръгления ѝ задник му се зави свят.

Малкият вир ѝ стигаше до коленете. След топлината на пролетното слънце водата ѝ се стори леденостудена. Ани изписка лекичко и започна да опипва с крака дъното, търсейки гладко място, където да седне. Пое си дъх и рязко се потопи. Студената вода сякаш я преряза.

Ани реши да се възползва от възможността и да изпере дрехите си. Разпени сапуна и започна да търка.

В това време Рейф нагази във водата. Сякаш изобщо не забелязваше колко е студена. Погледът му бе настойчив, а членът му стърчеше. Ани за кой ли път се възхити на мускулестото му стройно тяло. В душата ѝ се прокрадна съмнение дали ще може да си опере дрехите.

— Донеси си нещата — каза му тя. — Нуждаят се от пране.

— После. — Гласът му бе дрезгав.

— Първо дрехите!

— Защо? — Той седна във вирчето и протегна ръце към нея. Изведнъж леденостудената вода сякаш го замрази, очите му се разшириха и той изпсува.

Ани започна енергично да търка дрехите, мъчейки се да се стопли.

— Ами първо, трябва да привикнем към водата. Освен това, ако не опера дрехите веднага, няма да изсъхнат. И изобщо, как можеш да мислиш, че после ще имам сили да пера?

— Аз май няма да мога да свикна с тая ледена вода — измърмори Рейф. — По дяволите, ще трябва да се пере.

Тя хитро се усмихна, докато го наблюдаваше как става да донесе дрехите си. И той трепереше. Намръщено сграбчи сапуна и яростно се

зае да търка дрехите си.

След няколко минути водата вече не ѝ се виждаше толкова студена, а залязващото слънце напече раменете ѝ. Стана ѝ приятно. Ани изплакна дрехите, изстиска ги и ги просна на един храст до вирчето. Рейф също окачи неговите дрехи да съхнат и храстчето едвам не се прекърши под тежестта. Тя започна да сапунисва тялото си и бързите движения на ръцете ѝ я затоплиха.

Не се изненада, когато ръцете на Рейф започнаха да мият някои места, които особено му харесваха. Тя се обърна към него и устните му се притиснаха към нейните. Познатият вкус ѝ се стори божествен. Последните няколко дни бяха мъчителни и за нея. Без много увъртания той разтвори краката ѝ, повдигна я и я постави върху пулсиращия си член.

Бяха изминали само няколко дни, откакто се любиха за последен път, но пълнотата на усещанията сякаш бе напълно нова за нея. Как бе могла да забрави? Не смееше да мръдне; сякаш бе разпъната до краен предел и най-малкото движение щеше да ѝ причини болка. Ръцете му обхванаха ханша ѝ и започнаха да я повдигат нагоре, не почувства болка, само невероятното усещане, че нещо я изпълва цялата. Ани се притисна към него и започна да целува топлата му шия.

— Май водата беше леденостудена, а? — прошепнаха устните ѝ.

— Каква вода? — дрезгаво попита той.

После тя се отправи към лагера с трепереци крака, хладният ветрец брулеше влажната ѝ кожа. Съжали, че не е взела едно одеяло, за да се загърне в него. Ани бързо се подсуши и си облече чисти дрехи.

По-късно се нахраниха и Рейф настоя да потърсят друго място, за да пренощуват. Тя не се възпротиви — бе я научил да бъде предпазлива. Започна да прибира мокрите дрехи и разни други неща, докато Рейф оседлаваше конете. Здрачът бързо се сгъстяваше и вече бе паднала тъмна нощ, когато спряха на достатъчно сигурно място, където да преспят.

Преди да си легне, Ани бръкна под полата, развърза си гащите и скришно от него ги свали. Рейф я прегърна и на два пъти през тази нощ се възползва от улеснението.

Рейф се надяваше, че ще могат да се промъкнат незабелязано през териториите на апахите. По-голяма група от хора се забелязваше лесно, но те бяха само двама и вероятно щяха да успеят да се скрият. Изискваше се голяма предпазливост, ала Рейф винаги бе нащрек.

Апахите бяха номади, които скитаха от място на място в търсене на храна. Племената рядко надхвърляха сто души, защото големият брой хора затрудняваше бързото придвижване. Макар и малко, обаче, апахите представляваха огромна заплаха за белите. Кочизе, вождът на Чирикахуа, отбраняваше земята си от белите натрапници, откакто Рейф се помнеше. Преди него вожд е бил тъстът му, Мангас Колорадас. Друг апак, Джеронимо, предвождаше собствено племе. Всеки с малко мозък в главата избягваше да се появява по бойните пътеки на апахите.

Рейф навикна да върви напред, да проверява водните източници и после да се връща за Ани. Скитащите племена обикновено разпъваха вигвамите си край някой поток. Един ден той изпита задоволство, че е проявил предпазливост. Лежеше по корем в подножието на един хълм, показва за миг главата си иззад прикритието, колкото да види какво има долу в дерето, и с ужас осъзна, че гледа право към индиански бивак. За миг се вцепени от тревога, защото бе почти невъзможно да се измъкне, без да го открият, кучетата щяха да се разлаят, конете щяха да започнат да пръхтят, бдителните воители щяха да го забележат. Рейф тихо изпсува и се прикри зад скалата.

Не долови никакви признаци на тревога в бивака, но продължи да лежи неподвижно, докато конвулсивните тръпки в крайниците му не стихнаха. Ако успееше да се върне при Ани, щяха да се метнат на конете и да яздят в обратна посока, колкото им стигат силите. Ако успееше да се върне при Ани... Господи, какво щеше да стане с нея, ако го пленят? В момента бе скрита на безопасно място, ала сама нямаше да се оправи в тая пустош.

Индианският бивак бе много малък. Рейф се опита да си спомни колко вигвама бе видял, но разумът му бе вцепенен от изненадващото откритие и той бе придобил само повърхностно впечатление. Спомни си, че бивакът беше почти безлюден; може би воините бяха на лов или бяха поели по военната пътека?

Рейф реши да хвърли още един поглед. Изброи деветнайсет вигвама — ако приемеше, че във всеки живеят по пет души, цялото племе не надхвърляше сто човека. Не се забелязваха никакви признаци

на живот, което бе доста необичайно, тъй като жените би трябвало да вършат работата си, дори и воините да ги нямаше. Не се виждаха и деца, потънали във весели игри, с изключение на две момченца, които седяха мълчаливо пред един вигвам. Конете на племето пасяха на една зелена ливада зад бивака. Рейф ги преброи и смръщи вежди — тук нещо не беше както трябва. Воините би трябвало да са в бивака, освен ако племето не притежаваше страшно много коне.

Прегърбена побеляла старица излезе от един вигвам с дървено ведро в ръка. В този миг Рейф забеляза черно петно — следи от изгорял вигвам. Имало е смъртен случай. Сетне забеляза още едно черно петно, и още едно, и още едно...

В бивака върлуваше болест.

Стомахът му се сви на топка, като си помисли за всички възможни болести, от които измираха индианците. Първо му дойде наум едрата шарка, защото тя беше истински бич за индианските племена. Чума, холера... можеше да е всякаква заразна болест.

Рейф запълзя назад и внимателно се промъкна до мястото, където бе оставил коня си. Трябваше да си плюят на петите и да се отдалечат колкото се може повече от индианския бивак.

Ани го чакаше на същото място, където я бе оставил. Беше се скрила от слънцето под сянката на дърветата. Дремеше с лице, прикрито под широкополата шапка, но щом го чу, че се приближава, веднага се изправи.

— На около пет мили източно има индиански бивак. Ще трябва да слезем десет-петнайсет мили на юг и тогава да продължим на изток.

— Апахи — промълви тя и страните ѝ пребледняха. Беше чувала страхотни истории за това как апахите измъчвали пленниците си.

— Не се притеснявай — каза той, искаше му се да я успокои. — Видях бивака им. Мисля, че повечето от тях страдат от някаква болест. Видях само няколко деца и една старица, доста вигвами бяха изгорени. Според индианския обичай, когато някой умре, семейството напуска вигвама и го опожаряват до основи.

— Болест ли? — Ани усети как кръвта напуска лицето ѝ и пред краката ѝ зейва пропаст. Тя беше лекар. Хипократовата клетва не ѝ позволяваше да прави разлика между бели, черни, жълти или червенокожи. Неин дълг бе да помага на всички болни и ранени хора с

каквото може, ала никога не бе предполагала, че този дълг ще я отведе в индиански лагер, който може би никога нямаше да напусне.

— Забрави! — грубо заяви Рейф, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Няма да ходиш там. И без друго не можеш да им помогнеш — болестите покосяват индианците като остра брадва. Освен това не знаеш каква е болестта — ами ако е холера или чума?

— Ами ако не е?

— Мисля, че е едра шарка.

Тя се усмихна криво.

— Не забравяй, че съм дъщеря на лекар, Рейф. Ваксинирана съм против едра шарка. Баща ми беше страстен привърженик на методите на д-р Дженър.

Рейф не знаеше дали да вярва на теориите на д-р Дженър, когато ставаше дума за живота на Ани.

— Не бива да ходим там, Ани.

— Аз ще отида сама. Няма нужда и ти да се заразяваш от онази болест.

— Не — твърдо отказа Рейф. — Много е опасно.

— Аз съм лекар. Не за пръв път влизам в контакт със заразеноболни.

— Те не са обикновени болни, Ани! Те са апахи!

— Това няма значение! Те се нуждаят от медицинска помощ! Освен това сам каза, че в лагера има деца. Те ще умрат, ако не се погрижа за тях!

— Ако са болни от холера или чума, не можеш да им помогнеш с нищо!

— Да, но може и да е някоя друга болест! Аз съм здрава като камък, Рейф, никога не съм била болна. Не ме е хващала дори и проста настинка...

— В случая не става дума за настинка, по дяволите! — Рейф хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към неговото. — Не искам да рискуваш живота си, разбра ли?

Погледът му я прониза със студенината си, тя потръпна, но не отстъпи.

— Длъжна съм — тихо промълвиха устните ѝ. — Нямам право да избирам пациентите си; това би било подигравка с Хипократовата клетва. Или съм лекар, или не съм... нищо.

Решението ѝ така го вбеси, че Рейф стисна юмруци, за да не я сграбчи и раздруса. По дяволите, нямаше да я пусне в онзи бивак, дори и да се наложеше да я върже за коня и да я освободи чак когато стигнат в Хуарец.

— Трябва да отида там — повтори Ани. Бездънните ѝ очи сякаш го повлякоха в дълбините на душата ѝ.

Рейф не разбра как стана всичко. Знаеше, че е глупаво, знаеше, че не трябва кракът ѝ да стъпва в индианския бивак, ала въпреки това отстъпи.

— В такъв случай ще отидем двамата.

— Няма нужда — прошепна Ани и докосна лицето му.

— Аз решавам кое е нужно и кое не е. Щом ще ходиш в онзи бивак, аз ще бъда до теб. Ако не искаш да идвам с теб, и ти няма да тръгваш.

— Ами ако е едра шарка?

— Прекарах я леко, когато бях петгодишен. Нямам белези. Много по-устойчив на болестта съм от теб с твоите ваксини.

Ани въздъхна с облекчение, щом разбра, че Рейф е боледувал от едра шарка. Беше сигурна, че той няма да я пусне сама в индианския бивак.

— Можеш да ме чакаш — аз ще ида да видя каква е болестта и ще се върна.

Той поклати глава.

— Никъде няма да ходиш сама.

Впиха погледи един в друг — всеки държеше на своето. Ала тъй като Рейф се бе съгласил с нея по първия спорен въпрос, тя му отстъпи по втория.

Щом влязоха в бивака, кучетата се скупчиха около тях и се разлаяха яростно. Двете момченца ги изгледаха с ужас в очите и побягнаха. Старицата, която Рейф бе видял преди, излезе този път от друг вигвам и също побягна, доколкото ѝ стигаха силите.

Не се появи никой друг.

Ани изпитваше ужас от онова, което ги очакваше във вигвамите. Въображението ѝ рисуваше картини на подпухнали тела, прострени в

локви от бълвоч. Понякога съжеляваше, че знае толкова много, защото си представяше какви ли не чудовищни симптоми.

Решиха да прегледат всички вигвами. Приблжиха се към първия и слязоха от конете. Ани посегна към кожата, която служеше за врата, ала Рейф я спря със светкавично движение. Прикри я с тялото си, сетне дръпна кожата и надникна вътре. Двама души, покрити с пъпки, лежаха на постелята.

— Прилича ми на едра шарка — мрачно каза той. Ако наистина индианците страдаха от тази болест, щяха само да си загубят времето. За разлика от белите хора, които бяха изградили известен имунитет срещу заразните болести, тъй като от хилядолетия страдаха от тях, индианците бяха изложени на въздействието им едва след като белите ги бяха пренесли в Америка, и не можеха да се справят с тях.

Ани се промуши покрай него и влезе във вигвама. Коленичи до неподвижното тяло на една жена и внимателно огледа обрива, покриващ кожата ѝ. Подуши въздуха.

— Не е едра шарка — отбеляза тя. Липсваше характерната за тази болест миризма.

— Какво е тогава?

Пъпките по кожата на жената бяха почернели — това означаваше вътрешен кръвоизлив. Ани докосна челото на болната и разбра, че тя изгаря в треска! Черните ѝ очи бавно се отвориха и я се взряха в нея, ала погледът ѝ бе замъглен и невиждащ.

— Морбили.

Това не беше смъртоносна болест като едрата шарка, но за индианците бе доста опасна. Много хора бяха умрели от усложненията. Ани се извърна към Рейф:

— Боледувал ли си от морбили?

— Да. А ти?

— Аз също. — Ани излезе от вигвама и тръгна да обикаля другите. Във всеки от тях лежаха по двама, трима или четири души в различни стадии на болестта. Старицата, която бяха видели преди, се бе сгушила в ъгъла на един от тях и трепереше. Почти всички бяха толкова зле, че появата на двамата бели дяволи не им направи никакво впечатление, а дори и да ги бяха забелязали, бяха толкова отпаднали, че не можеха да се мръднат. Двете момченца явно бяха здрави, освен това по кожата на две току-що проходили деца и на едно бебе не се

забелязваха издайническите пъпки. Бебето плачеше — нещо необичайно за индиански бивак. Ани се приближи до него и го взе на ръце. Детето начаса спря да пищи и впери в нея огромните си черни очи. Майката, която изгаряше от треска, с мъка повдигна натежалите си клепачи.

— Трябва ми чантата — каза Ани. Люлееше детето и си мислеше какъв огромен труд я чака.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не можеш да им помогнеш — бавно и заплашително каза Рейф. — Това е морбили — или ще умрат, или ще оживеят.

— Мога да им дам нещо за сваляне на температурата. Мога да облекча мъките им.

Спореха вече цели десет минути. Тя още държеше бебето на ръце. То ѝ се усмихна, като откри две малки бели зъбчета и лакомо засмука дебелото си юмруче.

— Ами ако някой от воините се почувства по-добре и ме убие, а теб превърне в робиня? Освен това шаманът може да нареди да убият и тебе.

— Рейф, съжалявам, но не мога да си тръгна оттук, преди да съм помогнала на тези хора. Повечето от тях вече са обринати, така че някои ще почувстват подобрене само след няколко дни. Моля те, нека да останем още малко.

Рейф се чудеше как може да бъде толкова мекушав. Напоследък ѝ отстъпваше прекалено много и това не беше на добре.

— Знаеш, че мога да те принудя веднага да напуснеш бивака.

— Знам — каза тя.

Беше достатъчно силен, за да я накара да прави каквото той поиска. Тя добре го разбираше, знаеше, че той има достатъчно причини, за да тръгнат веднага от това място, и затова още по-високо оцени постъпката му.

— Опасно е да стоим толкова дълго време на едно и също място.

— Да, но от друга страна, индианският бивак ни предоставя известна сигурност. Кой ловец на награди ще се осмели да ни търси чак тук?

Нито един, призна Рейф наум. И разбра, че отново ще ѝ отстъпи.

— От мен да мине. Четири дни ще ти стигнат ли?

— Би трябвало — замислено отвърна тя.

— По-дълго не можем да останем. Размърдат ли се индианците, ще трябва да изчезваме.

— Добре. — Рейф беше напълно прав. Нищо не ѝ гарантираше, че щом се грижи за тях, те ще се отнесат доброжелателно към нея.

Беше преброила шестдесет и осем души. Никога не бе лекувала толкова много пациенти едновременно и не знаеше откъде да започне. Първо обиколи всички вигвами и провери състоянието на всеки болен. Някои прекарваха по-леко болестта, други — по-тежко. Старицата, която явно се бе опитвала да се грижи за целия бивак, събра смелост и започна да крещи на Ани, коленичила да преглежда болните в нейния вигвам. Рейф хвана старицата за ръцете ѝ я дръпна назад.

— Престани — остро каза той, като се надяваше, че тонът му е достатъчно красноречив и старицата ще остави Ани на мира. Съжаляваше, че не говори езика на апахите, а явно никой от индианците не знаеше английски. Старицата изпълзя обратно в ъгъла си и започна да мята гневни погледи на пришълците.

Случаите на черни морбили бяха безнадеждни, макар че Ани бе виждала хора, преодолели тази болест. Най-голяма опасност представляваше покачването на температурата, защото болните можеха да получат гърчове. Дори и да оживееха след това, мозъчните им функции щяха да бъде разстроени завинаги. Освен това можеха да развият пневмония или други усложнения. Разумът ѝ подсказваше, че усилията ѝ ще бъдат напразни, ала Ани не се вслуша в него и продължи да изпълнява дълга си. Дори и да успееше да спаси само един човек, това щеше да бъде изкупление за смъртта на Треърн.

Надяваше се, че запасите ѝ от върбови кори ще стигнат. Донесе вода и я сложи да възври. Щеше да свари слаб чай; той щеше да понижи температурата на болните, а и запасите щяха да ѝ стигнат за по-дълго време. Беше сигурна, че индианците знаят кои местни растения помагат при треска, но не говореше езика им и не можеше да ги пита.

Докато чаят се запарваше, тя отново обиколи колибите, за да потърси лековити билки. Може би някои от тях щяха да ѝ свършат работа. Рейф я следваше по петите, нащрек като диво животно.

Бебето отново започна да плаче — сигурно беше гладно. Тя влезе във вигвама, където лежеше детето, и го взе на ръце. Явно беше по-скоро уплашено, отколкото гладно, защото се успокои веднага. Сърцето ѝ се късаше, като го чуваше как плаче, затова реши да го носи с нея. Опасността от зараза бе еднаква навсякъде.

Ани намери връзки изсушени растения, но по-голямата част ѝ бяха непознати. Бе прекарала твърде малко време в тази област и не бе имала възможност да изследва лечебните свойства на местните растения. Въпреки това Ани взе билките със себе си; може би старицата щеше да ѝ покаже как да ги използва.

Двете момченца изпълзяха от техния вигвам и впиха в нея огромните си уплашени очи. Едно току-що проходило дете влачеше подире си лък, който бе по-голям от него. Ани тръгна към тях, искаше ѝ се да ги успокои, ала те профучаха покрай нея и отново се скриха.

— Дай ми бебето — измърмори Рейф.

Тя го държеше в едната си ръка, а с другата се мъчеше да сипе мед и канела в чая от върбови кори. Погледна го с неприкрито учудване; стори ѝ се нелепо тези ръце със стоманени мускули да прегръщат бебе. Усмихна се и му върчи детето.

То отново се разплака. Рейф погали малката главица с голямата си ръка, притисна телцето му до гърдите си, ала то не се успокои. Ани го погледна тревожно.

— Страх ме е да не се разболе — каза тя. — Шарката е много опасна за малки бебета. Може би просто е гладно.

Рейф си помисли, че то плаче, защото вече не е в ръцете на Ани. Явно беше гладно, но ласките ѝ го бяха успокоили. Рейф бръкна с пръст в буркана с мед и докосна устничките на детето. Бебето го облиза, усети сладкия вкус и жадно засмука пръста. Рейф се намръщи, щом двете остри зъбчета се забиха в плътта му.

— Хей, малък канибал такъв, я да ме пускаш!

Медът свърши и пръстът вече не бе вкусен. Бебето отново се разплака. Рейф понечи отново да натопи пръста си в меда, ала Ани го възпря.

— Не бива да се дава мед на малки бебета. Понякога им става зле от него. Може би майката все още кърми; иди и провери! Ако няма мляко, от закуска остана една палачинка. Натопи я във вода и давай малки парченца на бебето. И виж дали не се е подмокрило!

Ани се изправи и тръгна да си върши работата. Рейф притеснено погледна към малкото човече в ръцете му. Само това му липсваше — да стане бавачка! Как да разбере дали майката все още кърми? Жената беше в несвяст, а той не знаеше нито една дума от езика им. И какво беше онова за подмокрянето? Почуди се откъде да започне.

Реши първо да нахрани детето. Може би щеше да се справи с тази задача. Прерови дисагите и намери изостаналата палачинка. Детето се задушаваше от рев и риташе с крака. Помисли си, че индианките носят бебетата си в люлки, вързани на гърба им, ала не видя нищо подобно.

Натопи палачинката във вода, след това започна да слага малки парченца в устата на бебето, като се пазеше от остриите зъбчета. Детето явно знаеше да дъвче, защото се справяше добре. Настъпи благословена тишина.

Рейф насочи погледа си към Ани, която обикаляше вигвамите с тенджерата с чай. Двете момченца го зяпаха сякаш имаше две глави. Явно за пръв път виждаха мъж да храни бебе. И на Рейф това му беше за първи път.

Бебето му се видя доста мокро. Рейф въздъхна и започна да го разповива. Крайно време беше да разбере дали то е „тя“ или „той“.

Оказа се „тя“. За негово облекчение, бе само напикана. Бебето в скута му се радваше на голотата си, риташе енергично с крачета и гукаше. Рейф ѝ се усмихна и кръглото лице също грейна в усмивка. Беше сладка, меката ѝ тъмна косица стърчеше на всички страни като четка. Тъмната ѝ кожа бе гладка като праскова, а черните очички заприличваха на цепки всеки път, щом му се усмихнеше.

Рейф притисна детето към себе си и тръгна към вигвама, където Ани го беше намерила. Там сигурно имаше чисти пелени. Щом той влезе вътре, младата майка се претърколи настрани, явно се опитваше да стане. Размътените ѝ от треската очи отчаяно се взираха в бебето. Рейф коленичи до жената и внимателно я върна обратно в легнало положение.

— Всичко е наред — тихо каза той, като се надяваше, че тонът му ще я успокои, макар и да не разбира думите му. Потупа я по рамото, сетне докосна лицето ѝ. Жената изгаряше в треска. — Ние ще се погрижим за бебето ти. Виж, тя се чувства чудесно. Току-що я нахраних.

Жената явно не може да се успокои, ала бе прекалено зле, за да може да направи нещо. Затвори очи и сякаш изпадна в безсъзнание. До нея лежеше мъжът ѝ, който дишаше тежко и изобщо не помръдваше. Кръглото му лице и стърчащата четинеста коса бяха също като на бебето.

Рейф намери люлката и чисти пелени, но не искаше да повива детето така, че да ограничава движенията му, затова направи импровизирана препаска само около дупето му и тъкмо се опитваше да я завърже, когато Ани влезе с чая от върбови кори.

— Момиченце е — каза Рейф. — Не знам дали майката още кърми или не. Детето изяде палачинката — явно не му беше за пръв път.

Ани се усмихна при вида на дебелото кафяво бебе, сгушено в мускулестите ръце на Рейф. Тя обичаше бебетата; най-любимото ѝ задължение бе да акушира на родилки. Когато за първи път взе на ръце индианчето, почувства непознато вълнение. Може би защото твърде много искаше да има дете от Рейф и за първи път си представи, че ще стане майка.

Ани внимателно разкопча дрехата на индианката. Рейф се обърна с гръб, като люлееше бебето и му говореше нежно. Гърдите на жената не бяха набъбнали от мляко, значи детето бе отбито. Това бе необичайно, защото бебето все още беше малко, ала майката сигурно не бе имала достатъчно мляко, за да го кърми. Ани беше виждала и случаи на деца, които сами се отбиваха, щом им пробиеха зъбчетата. Тя закопча дрехата на индианката.

— Вече можеш да се обърнеш. Детето е отбито — ще трябва да го храним.

Ани повдигна главата на жената и търпеливо започна да ѝ дава чай, като я караше да гълта. Мъжът ѝ създаде доста трудности, защото бе твърде едър и не можеше да го повдигне. Сърцето ѝ се свиваше, като го гледаше; индианецът едва ли щеше да оживее. Въпреки това Ани не се предаде. Говореше му и го гладеше по шията, като му даваше чай на малки глътки. Тялото му се разтърси от кашлица — друг симптом на болестта. Ани сложи ръка на хриптящите му гърди.

Рейф я наблюдаваше, измъчван от натрапчиви мисли. Тя лекуваше рани с докосване, успокояваше деца и коне, подлудяваше го, когато се любеха, ала щеше ли особената ѝ дарба да надвие болестта? Преди не беше мислил за това, а и нищо не можеше да се докаже. Някои от индианците щяха да оздравеят, други щяха да умрат; никой не можеше да каже колцина са оживели благодарение на Ани. Дали са им помогнали билките ѝ или магическото докосване на ръцете ѝ? Ами ако всички оцелеят? При тази мисъл сърцето му подскочи чак до

гърлото и Рейф с труд се овладя. Подобен дар не биваше да бъде държан в тайна. Това би било престъпно.

Устните му се изкривиха в мрачна усмивка. Какво пък беше седнал точно той да се притеснява кое е престъпно и кое не.

Ситото и подсушено бебе взе да се прозява. Рейф го сложи да спи и тръгна да помага на Ани.

Освен старицата имаше още две жени и един мъж, които все още бяха на крака, ала и те имаха температура и гледаха с недоверие на белите натрапници. Индианецът се опита да извади оръжие, но се успокои, когато Ани му заговори нежно и се опита да му покаже, че не им желае злото, а само се опитва да помогне. Тя разказа случката на Рейф и той реши да не се отделя от нея, каквото ще да става. Ако воинът не се чувстваше толкова зле, щеше да я убие, без да му мигне окото. Рейф се укори, задето е проявил такава непредпазливост.

Старицата отново изпълзя от скривалището си. Наблюдаваше мълчаливо как Рейф повдига тялото на един едър мъж, а Ани налива чай в гърлото му. Индианецът се възпротиви, но Рейф с лекота го прикова към пода. Старицата заговори на мъжа, вероятно се опитваше да го успокои; той се отпусна и изпи чая.

Лицето на старицата бе спечено й покрито с гъста мрежа от бръчки; тялото й бе съсухрено и прегърбено. Погледът й изучаваше двамата бели, които бяха врагове на народа й; бледоликият бе як и носеше оръжията си с лекота. Спомни си, че дори и големият вожд Кочизе казваше, че не всички бели хора са лоши. Изглеждаше, че тия двамата искат да помогнат на нейното племе — всъщност жената искаше да помогне, а бледоликият вървеше по стъпките й. Старицата неведнъж през дългия си живот бе виждала как дори и най-самоуверените и дръзки воители се превръщат в безпомощни деца в присъствието на жена си.

А тази жена бе необикновена. Имаше странна светла коса, но очите й бяха тъмни като на Племето. Знаеше как да лекува, сигурно беше шаманка. Техният шаман пръв умря от петнистата болест и всички се вцепениха от ужас. Може би тази бледолика щеше да ги избави от страшната болест, донесена от бледолики.

Старицата затътри крака към тях. Посочи с пръст гърдите си и каза: „Джакали“ — Ани предположи, че това е името й — сетне посочи към съда с чая. Лекарката й го даде. Джакали го подуши и отпи

малко. Върна тенджерата, като говореше и кимаше — опитваше се да им покаже, че е готова да им помага.

Ани посочи към себе си, сетне към Рейф и произнесе имената им. Старицата ги повтори, като изговаряше отделните срички отчетливо и рязко. Ани се усмихна и кимна и с това представянето бе завършено.

Още две ръце щяха да бъдат добре дошли. Само тази жена и двете момченца не даваха признаци на зараза. Трябваше да нахранят хората и след като раздаде чая, Ани реши да свари слаб бульон от запасите пушено месо, които намери в бивака. Не видя никъде голям казан, затова трябваше да ползват няколко тенджери. Рейф накладе огън и Ани обясни на старицата как да свари супата. Джакали кимна, че е разбрала.

— Какво друго трябва да направим? — попита Рейф.

Ани разтри умореното си чело.

— Трябва да направя сироп за кашлица от пчелинок, защото мнозина от болните се задушават. Някои имат пневмония. Освен това трябва да ги окъпем в студена вода, за да свалим температурата.

Рейф я притисна към себе си и дълго я държа в прегръдките си. Искаше му се тя да си почине малко, ала им предстоеше още много работа, докато премине кризата. Целуна косите ѝ.

— Ще започна да ги къпя, докато ти приготвяш лекарството за кашлица.

Рейф се бе наел с непосилна задача. Само трима от общо седемдесет души, колкото наброяваше индианското племе, бяха здрави. С бебето с щръкналата коса ставаха четири. Сред болните имаше и старци, и младежи, и хора на средна възраст, и яки мъже, и нежни девойки. Рейф събличаше мускулестите мъже, като с някои от тях трябваше да се бори, за да облекчи огъня на треската със студена вода. Тъй като познаваше понятията и правилата на апаките за приличие, който се различаваха от тези на белите, но също бяха толкова строги, се стараеше да не разголва жените повече от необходимото. Повдигаше полите и навиваше ръкавите им, за да измие със студена вода ръцете и краката им.

С децата се оправяше по-лесно, ала те се плашеха прекалено много. Някои започваха да викат, още щом ги докоснеше. Рейф внимателно събличаше дрехите им и миеше трескавите малки телца.

Едно четиригодишно момче не спря да плаче, докато той го държеше в скута си и разтриваше схванатите му крачета. Сетне го прегърна и го люля, докато детето не потъна в неспокоен сън. След това Рейф изнесе тялото на майка му, която бе умряла преди минути. Джакали избухна в ридания, щом видя трупа увит в одеяло, а двете момченца избягаха и се скриха.

Мъката в очите на Ани прободe сърцето му.

Рейф познаваше обичаите на апахите при смъртен случай, но не знаеше как да ги спазят сега. Индианците напускаха веднага вигвама, където бе настъпила смърт, ала Рейф не можеше постоянно да пренася болните от един вигвам в друг. Освен това не знаеше как апахите погребват мъртъвците си. В края на краищата реши да остави това на Джакали — тя щеше да реши как да постъпи, за да спази традициите.

Къпането на болните можеше да продължи до безкрайност. Някои се унасяха и Рейф ги оставяше на спокойствие, други се мятаха в треска и трябваше непрекъснато да ги мокри със студена вода. Мъжът и двете жени, които помагаха на Джакали, също бяха повалени от болестта през тази нощ.

Ани ходеше от болен на болен и раздаваше сироп за кашлица на онези, които се задушаваха. По-леките случаи лекуваше с отвара от исоп и мед.

Цяла нощ не склони глава, защото се страхуваше, че някой може да получи гърчове от високата температура. Запари още чай от върбови кори и часове наред го наливаше в гърлата на мятащите се и буйстващи пациенти. Мнозина лежаха в несвяст, а децата плачеха сърцераздирателно. Ани се стараеше да облекчи сърбежа с ябълков оцет. Бебето започваше да пищи, щом огладнееше или усетеше, че майка му не е до него. Младата жена бе твърде отпаднала, за да стане и да го успокои.

До изгрев-слънце умряха още пет души.

Ани се влачеше като пребито псе, но продължаваше да обикаля с чая от върбови кори. Умората бе изкопала огромни черни кръгове под очите ѝ. Влезе в един вигвам и видя как един мъж отчаяно се опитва да се претърколи, за да докосне жената, която лежеше безжизнено до него. Със свито сърце Ани се втурна към индианката, която не бе мъртва, а спеше. Мъжът, който през нощта една не се бе задушил, явно вървеше към подобрение. Лекарката въздъхна с облекчение и го дари с

ослепителна усмивка. Тъмните му лъскави очи се спряха за миг върху лицето ѝ, сетне мъжът със стон рухна на постелята.

Тя го подхвана с ръка под раменете и го приповдигна, за да отпие от чая. Индианецът не се възпротиви. Когато тя отново го настави удобно, мъжът я погледна учудено, сетне промърмори нещо на гърления си език. Ани докосна челото му с хладната си ръка и му направи знак да заспива. Той последва съвета ѝ и затвори очи.

Препъна се, докато напускате вигвама Рейф моментално я прихвана с ръка през кръста.

— Хайде, стига вече — нежно каза той. — Трябва да поспиш. — Повече я към одеялата, които беше постлал под сянката на едно дърво, и тя се стовари като труп върху тях. Искеше ѝ се да продължи работата си, ала усещаше, че силите ѝ са изчерпани. Щом главата ѝ докосна одеялото, на часа заспа.

Двете момченца се приближиха и впиха любопитни погледи в тях. Рейф сложи пръст на устните си. Огромните им черни очи се извърнаха.

Той самият бе пребит от умора, ала щеше да почива по-късно, когато Ани се събудеше. Искеше да я чувства до себе си, докато спи, да попива топлината на стройното ѝ тяло, да усеща магическото ѝ обаяние. А най-вече искаше да я пази.

На третия ден Ани едвам се държеше на крака. Беше спала само няколко часа, както и Рейф. Бяха умрели общо седемнайсет души, осем, от които деца. Тяхната смърт я огорчи най-много.

Щом ѝ останеше свободна минута, вземаше на ръце пухкавото бебче, което прашеше от здраве. То ѝ се струваше като оазис сред пустинята. Детето гукаше, мъркаше, размахваше пълните си ръчички и се усмихваше на всеки, който го гушнеше. Допирът до малкото подвижно телце сякаш сваляше за миг бремето на умората от плещите ѝ.

Майката и бащата на момиченцето лека-полека се съвземаха. Младата индианка от време на време даряваше детето си с усмивка. Кръглоликият воин спа през по-голямата част от деня, ала треската му бе преминала и вече не се задушаваше.

Внезапно едното от двете здрави момченца вдигна висока температура и започна да се гърчи конвулсивно. Макар че Ани непрестанно му даваше чай от върбови кори, то умря още същата нощ, дори без да се обрине. Само тъмните петна по венците му издаваха болестта, отнесла живота му. Ани избухна в ридания.

— Не можах да му помогна — изхлипа тя. — Направих всичко възможно, ала не се преборих с болестта. Те продължават да умират.

— Тихо, скъпа — прошепна той. — Ти направи невъзможното.

— И въпреки това не можах да го спася. Бе едва на седем години.

— Умряха и по-малки деца. Знаеш, че те нямат никаква защита срещу заразните болести, скъпа. Още от самото начало знаехме, че мнозина от тях ще умрат.

— Мислех си, че ще мога да им помогна. — Гласът ѝ бе писклив и отчаян.

Рейф повдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Ти им помогна, скъпа. Всяко докосване на ръцете ти им помага.

Тя все още не бе убедена, че е направила всичко възможно. Запасите ѝ от върбови кори свършиха. Друго средство против треска беше кочата билка, но тя не вирееше в този край. Джакали ѝ показва някакви кори, Рейф каза, че били от трепетлика, ала жените явно ги бяха събирали някъде на север, защото запасите не бяха големи. Ани свари чай от тях, ала той не бе така ефикасен или пък трябваше да го направи по-силен. Беше толкова изтощена, че не можеше да мисли.

Джакали непрекъснато разнасяше канчета с бульон и разквасваше пресъхналите гърла. Здравото момченце вървеше като сянка по петите на Рейф и не сваляше поглед от Ани.

На четвъртия ден някои от воините показаха явни признаци на подобрене и започнаха да мятат към Ани погледи, изпълнени с омраза и презрение. Тя очакваше, че Рейф ще даде сигнал да потеглят.

Наместо това, късно следобед той се приближи към нея с бебето в ръце. То гореше от треска и плачеше сърцераздирателно с разперени ръчички и краченца. По коремчето му бяха избили черни пъпки.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не — дрезгаво извика Ани. — Не! Не може да бъде! Сутринта й нямаше нищо! — Говореше и сама не си вярваше. Болестите никога не се проявяват по едно и също време и с еднакви симптоми.

Лицето на Рейф бе мрачно. Само един от индианците, който имаше черни петна, белег на вътрешен кръвоизлив, бе прескочил трапа. Той беше як мъж, а не бебе и въпреки това все още беше много зле. Рейф знаеше, че за бебето няма надежда.

Ани притисна малкото телце към гърдите си. Бебето спря да плаче, ала продължаваше яростно да рита с крачета, сякаш се мъчеше да прогони болката.

Беше опасно да се дават лекарства на толкова малко дете, но нямаше друг избор. Може би слабият чай от трепетлика щеше да облекчи страданията на бедното създание. Ани даде на детето една глътка от лековитата течност, сетне цял час ми ръчичките и крачетата му със студена вода. Най-после бебето заспа и тя го отнесе при майка му.

Младата жена бе будна и гледаше с широко отворени тревожни очи. Обърна се настрана и докосна дъщеря си с трепереща от слабост ръка, сетне със сетни сили привлече малкото телце към себе си. Ани я потупа по рамото и рязко се извърна, за да скрие сълзите си.

Все още я чакаха прекалено много болни хора, не биваше да се поддава на скръбта. Трябваше да се грижи за пациентите си.

Рейф забеляза, че някои от мъжете вече могат да седят и да се хранят сами. Той вървеше по петите на Ани, когато й се налагаше да влиза в техните вигвами, ръката му не слизаше от револвера, а леденият му поглед следеше всяко помръдване на мъжете.

Те от своя страна гледаха твърдо и презрително белия натрапник, който си бе позволил да влезе в бивака им.

— Мислиш ли, че наистина е необходимо да вървиш подире ми? — попита го тя.

— Или ще вървя до тебе, или тръгваме веднага — рязко отвърна Рейф. Всъщност вече трябваше да са напуснали бивака, ала съзнаваше, че ще трябва да я върже за седлото, ако иска да я накара да се раздели с бебето, а честно казано, и на него не му се тръгваше още. Ако Ани изоставеше детето, то щеше да умре.

— Мисля, че няма да ни направят нищо лошо. Те виждат, че ние се опитваме да им помогнем.

— Може би, без да искаме, сме нарушили някои от обичаите им. Не забравяй, че белите хора са техни смъртни врагове. Подмамили вожда Мангас Колорадас да се яви на преговори, като му обещаха, че косъм няма да падне от главата му, но го убили, отрязали главата му и я сварили. Тогава апахите се заклели, че вечно ще отмъщават на белите. Не можем да ги обвиняваме. Затова не мисля, че си в безопасност. Моля те, не забравяй какво се е случило с Мангас Колорадас, защото и те не го забравят.

Боже мой, колко много мъка! Тя тежеше на плещите ѝ, докато вървеше от болен на болен, раздаваше чай и сироп за кашлица и се мъчеше да облекчи болките и да утеши скръбта на хората, защото нямаше нито едно семейство, подминато от смъртта. Джакали също обикаляше и разговаряше с племето си и всички заедно оплакваха огромното нещастие, което ги беше сполетяло. От всички вигвами се носеше тих, сподавен плач, въпреки че никой не даваше израз на мъката си в нейно присъствие. Индианците бяха горди и едновременно с това стеснителни, освен това присъствието ѝ ги смущаваше. Колкото и голяма да бе добрината ѝ към тях, не можеше да заличи годините вражда и омраза.

Ани отиде да нагледа бебето — то лежеше като вцепенено. Тя му даде няколко лъжички чай и изми телцето му със студена вода, надявайки се да го облекчи. Гърдичките на детето хриптяха, то с труд си поемаше дъх.

Майката с мъка седна в постелята, сложи детето в скута си и започна тихичко да му пее. Рейф влезе във вигвама, седна на пода и тревожно попита:

— Как е тя?

Ани го погледна с пълни с отчаяние очи и едва забележимо поклати глава. Младата майка забеляза знака, изпищя и притисна

детето към гърдите си. Кръглата рошава главица безжизнено се килна назад.

Джакали също влезе във вигвама и седна да чака.

Щом майката се умори, Ани взе детето, започна да го люлее и да напява приспивните песни, които помнеше още от детството си. Тихи нежни мелодии изпълниха мъртвата тишина във вигвама. Бебето дишаше все по-тежко. Джакали се наведе напред, погледът ѝ бе пронизващ.

Рейф пое детето от отмалелите ръце на Ани и го сложи на рамото си. Сутринта то бе толкова бодро и весело, но болестта за броени часове бе изтощила малкото телце. Рейф си помисли за гладките пълни бузки, щръкналата косица и двете остри зъбчета и му стана много мъчно.

Ако детето беше негово, нямаше да има сили да понесе такава загуба. За пръв път видя това бебе само преди четири дни, ала то му бе станало скъпо и сега такава мъка притискаше гърдите му, че имаше чувството, че се задушава.

Ани отново пое детето и му даде малко чай. То не можа да преглътне и течността се стече надолу по брадичката му. Малкото телце се стегна и затрепери конвулсивно.

Джакали грабна детето и го изнесе навън, майката се разпищя отчаяно и се помъчи да се надигне. Ани скочи на крака и изхвърча след старицата, обладана от пристъп на гняв, който в миг прогони изтощението ѝ.

— Къде отивате с детето? — извика подир Джакали, макар и да знаеше, че старицата не разбира думите ѝ. Различи силуета на индианката, отдалечаващ се в мрака и се втурна след нея.

Джакали стигна до края на бивака и коленичи. Положи бебето на земята пред себе си и започна да вие тихо и сърцераздирателно. Ани усети как тръпки я побиват по гърба.

Протегна ръце към бебето, ала Джакали я отпъди със застрашително съскане.

Рейф сложи ръка на рамото ѝ. Взираше се с каменно лице в малкото безжизнено телце.

— Какво прави тази жена? — извика Ани и се притисна към него.

— Тя не иска детето да умре във вигвама — безучастно каза Рейф.

Може би бебето вече бе мъртво — беше прекалено тъмно и не можеше да забележи дали още диша. Усети как топлото тяло на Ани вибрира под пръстите му и как странна енергия се влива в жилите му.

Никога не бе ѝ споменавал за особената ѝ дарба, не бе ѝ задавал никакви въпроси. Беше почти сигурен, че тя не подозира каква сила притежава, а той бе запазил откритието си в тайна, може би от чист егоизъм, защото искаше да притежава нещо от нея, за чието съществуване не знае никой. Какво ли чувстваха другите хора, когато Ани ги докосваше? Дали усещаха същия неудържим прилив на страст, който тя предизвикваше у него? Сигурно не, по-скоро нейните докосвания успокояваха индианските воители, отколкото ги възбуждаха. Рейф дълго бе размишлявал за необикновената дарба на Ани и се бе чудил какви са границите ѝ.

Успокои се, когато разбра, че тя не може да върши чудеса — хората продължаваха да умират, въпреки че тя ги докосваше. Ала ако осъзнаеше силата, която притежаваше, Ани щеше да се опитва да я прилага и в най-безнадеждните случаи. Рейф не споделяше откритието си с нея и по тази причина. Тя и без друго даваше всичко от себе си, за да помогне на болните; до какви ли крайности щеше да стигне, ако използваше и вълшебната си сила? Какво дълбоко разочарование щяха да ѝ причиняват неуспехите, защото тя щеше да ги смята за собствени грешки и щеше да хвърля все по-големи и по-големи усилия. Колко много усилия щеше да ѝ коства прилагането на дарбата ѝ и нямаше ли сърцето и духът ѝ да отстъпят под тежестта на непосилното бреме.

Всичките му инстинкти крещяха, че трябва да я пази и закриля. Бе готов да се бие до смърт, за да я защити. Ала можеше ли да гледа безучастно как бебето умира, като знаеше, че Ани би могла да го спаси? Можеше и да не успее — бебето можеше да умре след минута, но Ани бе единственият му шанс за спасение.

Рейф се хвърли светкавично напред и изтръгна безжизненото телце от ръцете на Джакали, без да даде възможност на старицата дори да гъкне. Обърна се и подаде детето на Ани.

— Прегърни я — процеди през зъби той. — Притисни я до гърдите си. Разтрий гръбчето ѝ с ръце и се съсредоточи!

Ани още не можеше да осъзнае какво става, но машинално притисна бебето към себе си. То бе още живо, ала изгаряше от треска.

— Какво трябва да правя? — смутено попита тя.

Джакали пищеше истерично и се опитваше да се докопа до детето. Рейф я отблъсна назад.

— Махай се! — каза той ниско и дрезгаво и старицата застина. Светлите му очи горяха от ярост и пронизваха мрака. Приличаше на зъл демон. Джакали изпищя ужасено и не посмя повече да го доближи.

Рейф се обърна към Ани.

— Седни — излая той. — Сядай долу и прави, каквото ти казвам.

Тя се стовари в пръстта, пясъкът изскърца под тежестта на тялото ѝ. Студеният нощен вятър свистеше в ушите ѝ и развяваше косите ѝ.

Рейф клекна пред нея и положи бебето на гърдите ѝ, така че сърцата им да тупкат едно до друго. Взе ръцете ѝ и го сложи върху малкото гръбче.

— Съсредоточи се! — Тонът му бе неумолим. — Почувствай топлината. Предай я на детето!

Ани местеше погледа си от Джакали към Рейф и се питаше дали тия двамата не са полудели.

— Каква топлина? — заекна тя.

Той сложи ръцете си върху нейните и ги притисна към бебето.

— Твоята топлина — прошепнаха устните му. — Съсредоточи се, Ани! Пребори се с болестта чрез нея!

Тя не разбираше за какво става дума — може ли да победиш треската чрез топлина? Очите на Рейф блестяха като ледени кристали на лунната светлина и тя не можеше да откъсне поглед от тях — бездънната им дълбина я повлече някъде надолу и мракът около нея сякаш се разсея.

— Съсредоточи се! — отново каза Рейф.

Тя усети някакво пулсиране дълбоко в себе си. Очите му сякаш я бяха приковали и я изпълваха цялата — вече не виждаше нищо друго. О, боже, не е възможно да виждам толкова ясно в мрака. Нямаше луна, само бледа звездна светлина. Очите му бяха безцветен огън, който я отвеждаше някъде далеч. Пулсирането се усили.

Това е сърцето на бебето, помисли си тя, усещам туптенето му. Или пък е моето сърце. Пулсирането изпълни цялото ѝ тяло, заля я

като мощна приливна вълна. Да, приливът я повдигна и я понесе. Тя усети дълбоки ритмични тласъци, които я обляха с осезаема топлина. Долови далечното бучене на океана. А онова, което бе сметнала за луна, всъщност беше слънцето, което печеше силно и я изгаряше. Ръцете ѝ също горяха, а пръстите ѝ пулсираха. Помисли си, че кожата ѝ ще се разпука от енергията, която я изпълваше отвътре.

Сетне приливът се превърна в ударни вълни, които се разбиваха на някакъв непознат бряг. Светлината стана още по-ярка, но бе по-мека и всичко се виждаше по-ясно. Тя плуваше на гребена на една вълна и пред погледа ѝ се разстилаха безкрайни хоризонти. Просторни зелени равнини, кафяви хълмове, сини морета и океани — това беше земята, всичките ѝ любими хора живееха на това място.

Пулсирането отстъпи място на постоянно бучене, Ани се чувстваше едновременно натежала от умора и лека като перце, сякаш наистина летеше във въздуха. Ярката светлина започна да избледнява и тя почувства как топлото телце, притиснато до гърдите ѝ, шава неспокойно и рита с краченца.

Повдигна натежалите си клепачи, а може би очите ѝ са били отворени през цялото време, но тя е била сляпа. Обзе я някакво странно чувство: като че ли се бе събудила на непознато място и не знаеше къде се намира.

Поне това място ѝ беше познато. Тя седеше в калта на края на индианския бивак, а Рейф бе коленичил пред нея. Джакали клечеше малко встрани и гледаше като втрещена.

Беше ден. Слънцето бе изгряло, а тя не бе забелязала. Може би беше заспала и бе сънувала всичко това, но се чувстваше толкова омаломощена, сякаш не бе мигнала от дни насам. Слънцето грееше високо над главата ѝ, значи бе късно сутринта.

— Рейф? — попита тя с глас, издаващ изумление и дива тревога.

Той протегна ръце и пое детето, което плачеше и риташе с крачета. Температурата му бе спаднала и пъпките не бяха толкова тъмни. Бебето шаваше неспокойно в ръцете му, а майката сигурно бе обезумяла от тревога. Рейф целуна копринено меката щръкнала косица и подаде бебето на Джакали. Тя пое мълчаливо малкото телце и го притисна към хлътналите си гърди. Тогава Рейф се приближи към Ани и я взе в прегръдките си.

Всичките му мускули бяха изтръпнали, цялото тяло го болеше. В душата му цареше смут. Колко ли време бе минало, откакто потъна в тъмните кладенци на очите ѝ и... нещо стана. Не можеше да даде обяснение за случилото се. Спомняше си, че тя го зовеше, а той ѝ отвърщаше с пламенна безгранична страст. Рейф я взе на ръце, вдигна я и я понесе далеч от бивака.

Вървя по течението на потока, докато не забележа рядка горичка, където щяха да бъдат скрити от враждебни погледи. Постла одеялото, постави нежно Ани върху него и свали дрехите ѝ, които му пречеха да почувства топлината на кожата ѝ.

— Ани! — дрезгаво прошепна Рейф и разтвори бедрата ѝ с големите си, мазолести ръце, контрастиращи с бялата ѝ кожа. Членът му бе така набъбнал от възбуда, че не можеше да си поеме дъх. Тънките ѝ ръце обвиха раменете му и той потърси влажния топъл отвор на тялото ѝ. Вагината ѝ ритмично се сви около члена му, а бедрата ѝ обгърнаха ханша му.

Рейф не осъзнаваше мощните движения на тялото си. Усещаше как в него нахлува поток от вибрираща енергия, който го отнася надалеч. Никога не се бе чувствал толкова жизнен, силен и пречистен. Чу вика на Ани, мощните спазми на оргазма ѝ го разтърсиха и семето му започна да излиза на силни тласъци. Воден от първичен инстинкт, Рейф вкара члена си още по-навътре, за да достигне утробата ѝ, и преди още последните конвулсии да стихнат, разбра, че Ани е заченала.

Отпусна се омаломощен на одеялото до нея, като все още силно я притискаше към тялото си. Тя въздъхна лекичко, затвори очи и заспа с глава на рамото му. Рейф се чувстваше, като че ли някой го бе ударил с юмрук в гърдите и му бе изкарал въздуха, но всъщност за първи път от години прогледна.

Четири години преследване и бягство го бяха превърнали в хищно животно: водеше се само от инстинкта за самосъхранение, доверяваше се само на светкавичните си рефлексии. Сега вече не беше сам — трябваше да се грижи за Ани и детето. Беше сигурен, че тя е заченала, и затова трябва да мисли за бъдещето. Толкова дълго беше живял само с настоящето, че самата представа за бъдеще му се видя странна.

По някакъв начин трябваше да докаже невинността си. Не можеха вечно да бягат, дори и да се установяха на някое затънтено място, непрекъснато щяха да се оглеждат и да се страхуват, че някой ловец на награди или представител на закона ще успее да ги открие. Бягството трябваше да свърши.

Едно е да знаеш какво трябва да направиш, съвсем друго е да го постигнеш. Умората си казваше думата и мислите му се объркаха. Очите му се затвориха сами. И по дяволите, отново бе възбуден. Полузаспал, той я обърна към себе си, вдигна бедрото ѝ и нежно се плъзна в нея. Успокои се и заспа.

Короните на дърветата не можеха да ги скрият от силното обедно слънце. Рейф усети как палещите лъчи изгарят крака му и отвори очи. Огледа се и разбра, че са спали не повече от час, но се чувстваше отпочинал. По дяволите, как можаха да спят голи, посред бял ден и толкова близо до индианския бивак? Не че не се нуждаеха от почивка, но все пак трябваше да проявят по-голяма предпазливост.

Рейф разтърси нежно Ани и тя сънливо отвори очи.

— Здравсти — прошепна тя, притисна се до него и затвори очи с намерение пак да заспи.

— Здравсти! Трябва да се обличаме!

Този път очите ѝ се разтвориха широко. Ани се огледа, седна и покри голите си гърди с ризата. Мигаше често и сякаш не знаеше къде се намира.

— Сънувала ли съм? — учудено попита тя. — Колко е часът? Тука ли сме спали цяла нощ?

Докато си обуваше панталона, Рейф се чудеше дали тя си спомня какво се е случило през изминалата нощ. И той не помнеше всички подробности. Погледна нагоре към слънцето.

— Малко след пладне е. Не сме прекарали тук нощта, само се любихме преди около час. Спомняш ли си?

Тя хвърли един поглед на смачканото одеяло и на лицето ѝ грейна усмивка.

— Да — прошепна Ани.

— Помниш ли бебето? — предпазливо попита Рейф.

— Бебето... — Ани се вцепени. — То беше много зле, нали? Умираще... Това снощи ли беше?

— Да, снощи бебето умираше — съгласи се той.

Ани протегна ръцете си и ги загледа озадачено, сякаш очакваше да види бебето.

— Кажи ми какво се случи! — трескаво каза тя, докато търсеше дрехите си. — Трябва да проверя как е детето. Може да е умряло, докато сме били тук. Как можах да го забравя?

— Бебето е добре — тихо каза Рейф, хвана я за ръцете, привлече я към себе си и я накара да го погледне. — Тя е добре. Помниш ли какво се случи снощи?

Ани застина и се взря в блестящите му очи. Долови някакво ехо, сякаш гледаше в някакъв дълбок кладенец, където бе падала вече. Пробудиха се и други спомени.

— Джакали я сграбчи и я понесе навън — бавно каза Ани. — Аз тръгнах подир нея... не, двамата тръгнахме подир нея. Джакали не искаше да ми даде бебето и аз толкова се ядосах, че ми идеше да я ударя. Тогава ти... ти взе детето и ми го даде... после ми каза да се съсредоточа.

Нахлуха спомени, онази странна енергия започна да тупти в пръстите ѝ. Ани повдигна ръцете си и започна да ги разглежда.

— Какво се случи после? — като в унес попита тя.

Рейф мълчаливо ѝ помогна да си облече ризата, за да прикрие голите си гърди.

— Има магия в ръцете ти, Ани!

Тя отново го погледна учудено.

Рейф хвана ръцете ѝ и ги приближи до устните си; целуна върховете на пръстите ѝ, после ги сгъна и доближи дланите ѝ до гърдите си.

— Ръцете ти лекуват — тихо каза той. — Забелязах го, още когато ме докосна за първи път.

— Какви ги говориш? Аз съм лекар, може да се каже, че ръцете ми лекуват, но това важи за всички доктори...

— Не! — прекъсна я той. — Ти притежаваш дарба, която не може да бъде придобита с учене и практика, тя извира някъде вътре в тебе. Ръцете ти излъчват топлина, която започва да пулсира в мен, щом ме докоснеш.

Ани се изчерви до ушите.

— И аз се разтрепервам, щом ме докоснеш.

Рейф преглътна с мъка.

— Не, не е същото. Цялото ти тяло излъчва невероятна топлина, която ме побърква, щом се любим. Но ти наистина притежаваш ръце, които лекуват. Чувал съм как старите хора разправят подобни истории, но ги смятах за измишльотини, докато ти не ме докосна и не го почувствах.

— Какво си почувствал? — отчаяно попита Ани. — Ръцете ми са като на всички.

Рейф поклати глава.

— Не, Ани! Не са като на всички. Ти притежаваш вълшебна дарба, с която можеш да лекуваш хората. Ти можеш да помогнеш там, където медицината е безсилна, разбираш ли? — Той извърна погледа си към далечните планински върхари, ала всъщност се взираше в душата си. — Снощи... Снощи ръцете ти бяха толкова горещи, че едвам ги докосвах. Имах чувството, че ще изгоря, все едно, че държах горещ ръжен.

— Лъжеш — заяви Ани. Грубостта на тона ѝ изненада и нея. — Ти лъжеш. Ако наистина можех да лекувам, онези хора нямаше да умрат.

Рейф разтри лицето си, острата брада ожули дланта му. Господи, кога ли беше се бръснал за последен път? Дори вече не си спомняше.

— Не твърдя, че си Исус Христос. — Думите му прозвучаха грубо. — Не можеш да възкресяваш мъртъвци. Понякога човек е толкова зле, че нищо не помага. Не можеше да спасиш Треърн, защото силата ти не спира кръвоизливи — кръвенето на рамото ми не престана, дори и след като докосна раната. Когато се срещнахме за първи път, ми беше много лошо, но щом усетих допира на ръцете ти, ми олекна. Ти сякаш охлаждаше раните, отнемаше болката, лекуваше ги по-бързо. По дяволите, Ани, усещах как кожата ми нараства за часове. В това е твоята дарба!

Тя изгуби ума и дума. Изведнъж я завладя паника. Не желаше да притежава такива свръхспособности — това бе прекалено голямо бреме. Искаше само да бъде лекар, добър лекар и нищо повече. Искаше да помага на хората не да прави чудеса. Ако наистина притежаваше подобна дарба, защо не бе разбрала за нея досега?

Ани изкрещя този въпрос в лицето на Рейф. Тресеше се от страх и гняв. Той я прегърна; в суровия му поглед също се четеше гняв.

— Може би никога не си искала толкова силно да спасиш някого, както това дете! — извика той. — Може би никога преди не си се съсредоточавала така! Може би си била много млада, може би тези способности се развиват с възрастта!

Ани яростно започна да го удря с юмруци по гърдите, от очите ѝ се стичаха сълзи от гняв и болка.

— Не ги искам! — Приличаше на малко дете, което се бунтува, защото го карат да яде някой омразен зеленчук. Как ще живее с такова бремене? Представи си как безкрайна процесия от болни и сакати се точи към дома ѝ и ѝ прилоша.

Гневът на Рейф премина така внезапно, както бе дошъл.

— Зная, скъпа.

Тя се отдръпна и мълчаливо се облече. Разумът ѝ се присмиваше на чутото — такива неща не съществуват, това са измислици. Бяха я учили да разчита на собствените си знания и умения. И на късмета, разбира се. Никой от преподавателите ѝ не бе споменал, че има „ръце, които лекуват“.

Ала те не бяха имали възможност да забележат дарбата ѝ, защото се правеха, че не я виждат, и я презираха. Дори и да бяха разбрали, че тя превъзхожда с нещо колегите си, дали щяха да ѝ го кажат? Едва ли.

Нямаше логическо обяснение за онова, което се случи през изминалата нощ. Дори и да приемеше твърдението на Рейф, че ръцете ѝ лекуват, събитията от нощта, тоталното потапяне в нещо огромно... извънземно далеч го надхвърляха. Тя си спомни как пулсираха ръцете ѝ, как пулсирането обхвана цялото ѝ тяло и сетне премина в бебешкото телце — сякаш сърцата им бяха свързани. Спомни си как кристално дълбоките очи на Рейф я погълнаха.

Спомни си как страстно се любиха после — сякаш той искаше да достигне дълбините ѝ и все не можеше. Спомни си как се вкопчи в тялото му и как ханшът ѝ се люлееше и повдигаше ритмично като истерично биене на барабан. Внезапно прозрение осени разума ѝ и тя разбра, че е забременяла.

Блажено спокойствие се разля по тялото ѝ. Крадешком погледна към Рейф. Едва ли новината щеше да го хвърли във възторг.

Отново погледна ръцете си и най-сетне се съгласи, че единствено твърдението на Рейф може да обясни случилото се. Не всичко в действителността се подчинява на законите на логиката.

— Просто не знам какво ще правя — тихо промълви Ани.

Рейф я прегърна през кръста и я поведе към бивака.

— Просто ще имаш повече работа — отвърна той. — Нищо не се е променило, само че вече познаваш истинските си възможности.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В бивака цареше тишина, но всичко беше някак по-различно. Усещаше се, че кризата е преминала. Ани влезе във вигвама, където живеяха родителите на бебето, и завари младата индианка да седи наред постелята и да дава чай на бебето, което шаваше в скута ѝ. То все още имаше треска и телцето му бе покрито с пъпки, ала по всичко личеше, че ще оживее. Ани прегледа майката и се усмихна, защото състоянието на жената бе значително по-добро и след ден-два тя щеше да бъде на крака. Кръглоликият баща също бе буден и въпреки че нямаше висока температура, все още бе твърде изтощен от болестта. Двамата родители не сваляха погледите си от Ани и високия бял мъж, който не се отделяше от нея като ангел хранител. В очите им не се четеше страх. Индианецът каза нещо и махна към бебето. Макар че не знаеше езика, Ани разбра, че им благодарят.

Тя излезе от вигвама, плътно следвана от Рейф. Един бял мъж стоеше на около петнайсет метра от тях с пушка в ръка. Ани се вцепени, кръвта се дръпна от лицето ѝ и то стана бледо като на мъртвец. Рейф полека я избути настрани.

Лицето на мъжа бе загрубяло и сбръчкано като износена кожа, косата му бе посивяла, макар че Ани не му даваше повече от петдесет години. Беше висок, със стройно и здраво тяло като на мустанг. Левият му клепач не се отваряше напълно и окото му сякаш намигаше. На кожената му жилетка висеше метална значка.

— Атуотър — представи се той със сух, стържещ глас. — Федерален съдия-изпълнител. Рафърти Маккей, ти си арестуван. Хвърли бавно пистолета, синко, защото хич не ми е приятно да стърча наред индиански бивак и ако ме ядосаш, тая пушка ще те разкъса на парчета.

Рейф седеше на земята, ръцете му бяха здраво вързани на гърба. Атуотър заплаши, че ще върже и Ани, ако се опита да му помага, затова Рейф ѝ заповяда да не мърда. Тя седеше близо до него, лицето ѝ бе бяло като платно, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Джакали описваше кръгове на няколко метра от тях, съскаше и мърмореше, а Атуотър я държеше под око. Старицата бе враждебно настроена към него. Двама индианци успяха да излязат от вигвамите, ала силите им нямаше да стигнат дори да изпълят до мястото, където седеше Рейф. Единият носеше пушка, но не се опита да стреля. Сигурно бяха решили да оставят бледоликите да се оправят сами. Все пак Атуотър следеше всяко тяхно движение.

Чудеше се как ще закара арестанта до затвора, пътуването щеше да бъде доста неприятно. Както вече бе казал на глас, не само че бяха посред територията на апахите, ами отгоре на това се бяха набутали и в индиански бивак. Че и жената влизаше в сметката. Атуотър — за разлика от някои — не подценяваше жените — някои бяха способни на всичко, за да защитят любимия си.

Проследяването на Маккей се оказа най-гадната работа, с която се бе захващал. Ако не владееше някои индиански номера, изобщо нямаше да се справи. Все пак извади и голям късмет. Тръгна подир оня мръсник Треърн и само дебнеше какво ще стане. Както и предполагаше, Треърн си получи заслуженото. Беше гадно копеле и Атуотър не съжаляваше за смъртта му.

Следите около колибата бяха от два коня — или Маккей се бе сдобил с товарен кон, или го придружаваше някой, който не тежеше много. Първо Атуотър реши, че е товарен кон, защото Маккей бе твърде хитър, за да помъкне със себе си жени или деца. Тогава си спомни какво се говореше в Силвър Миза: никой не бил виждал докторката от известно време. Хората предполагаша, че са я повикали да лекува някой болен далеч от града, ала Атуотър го биваше да извлича полза и от най-странните съвпадения и изведнъж всичко си дойде на мястото.

Значи, Маккей бе взел докторката със себе си. Защо ли му е трябвало да си усложнява положението с тая фуста? Сигурно му е завъртяла главата и е хлътнал. Така, накъде щеше да тръгне в такъв случай? На север? Може би. Пущинакът предлагаше добри скривалища. Повечето хора биха тръгнали на север, ала Маккей не бе като всички. Не, той би предприел най-изненадващия ход. Значи, на юг, към Мексико. През териториите на апахите.

Трудно бе да го следи, защото кучият му син не оставяше никакви дири. Обаче телата на онези двамата, които откри лесно по

кръжащите лешояди, бяха твърде красноречив знак.

Доста трябваше да обикаля, докато им хване следите. Откри само един-два лагера, и то с голям труд. Атуотър бе изкусен преследвач, ала ако Маккей не се бе мотал толкова дълго в индианския бивак, доста време щеше да мине, докато го залови. Съществуваше и възможността изобщо да не го хване, но съдията не искаше да мисли за нея.

Защо бяха спрели в бивака? Това си бе чиста проба главоблъсканица, а Атуотър не си падаше по главоблъсканиците. Беше си любознателен по природа и сблъскаше ли се с някоя загадка, не мирясваше, докато не я разгадае. Защо Маккей бе останал толкова дълго в индианския бивак, като това щеше само да му създаде проблеми. Атуотър знаеше, че изостава с около три дни път от бегълците, а когато откри местонахождението им, ги наблюдава още цели два дни, прикрит зад скалите. Чакаше ги да напуснат бивака, защото хич не му се искаше да се набутва право в устата на лъва.

Онова, което видя, изобщо не се връзваше с представата му за Маккей. Един хладнокръвен убиец няма да седне да се грижи цели пет дни за някакви си болни червенокожи. Сигурно докторката бе изявила желание да им помогне, но Маккей би трябвало да я разубеди, да я принуди да тръгне с него или просто да я зареже. А той остана с нея.

Цели два дни Атуотър наблюдава как престъпникът носи вода, изнася мъртъвци от вигвамите, играе с някакво бебе, занимава се с индианско момче и пази докторката. С помощта на бинокъла си съдията видя как Маккей мие тялото на един индианец. Не, поведението му надхвърляше границите на логиката.

Ами оная работа с болното бебе нощес? Атуотър не можа да види какво точно става в тъмното, ала картината, която се разкри пред очите му по изгрев-слънце, направо бе невероятна. Маккей и докторката седяха цели часове напълно неподвижни в калта и не сваляха очи един от друг. Сякаш бяха изпаднали в транс или нещо подобно. Тръпки да ти полазят по гърба! Докторката прегръщаше бебето, а Маккей притискаше ръцете ѝ с дланите си. Старицата ги зяпаше като втрещена.

Изведнъж бебето заплака, те се стреснаха и излязоха от трансa; Маккей награби докторката и едно одеяло и отпраши нанякъде.

Атуотър не ги проследи. Нямаше да стигнат далеч без конете, затова реши да ги остави за малко насаме.

Случаят Маккей бе доста загадъчен. Един хладнокръвен убиец трябва да действа както подобава на хладнокръвен убиец, а при Маккей не беше така. Малките парченца от мозайката не пасваха и Атуотър беше раздразнен.

— Адски трудно ще е да те закарам в пандиза — заразсъждава той на глас. — Извинете ме за грубия език, мадам. Колкото повече се мотаем, толкова по-кофти става. На червените може да не им харесва, че съм те вързал, щото ти ги гледа, като бяха болни. Изобщо не знаеш какви ще реши да ги върши един индианец. Говоря малко индиански и хич не ми харесват брътвежите на дъртата.

— Той няма да стигне жив до затвора — отчаяно заяви Ани. — Ще го убият по пътя.

— Ловците на награди не са проблем за мен, мадам. — Атуотър впи в нея странния си, сякаш намигащ поглед.

— Не става дума за тях, има нещо друго...

— Ани, недей! — Гласът на Рейф я пресече като удар с камшик. — Ще го убият и него!

Съдията се замисли над тези думи. Ето ти нова загадка!

— Тебе какво те засяга?

— Не че ме засяга, но... — мрачно отвърна Рейф и размърда раменете си в опит да разхлаби стегнатото въже. Ръцете му бяха вързани здраво — нямаше начин да ги измъкне.

Атуотър се престори, че не е чул отговора му, и продължи:

— Ти си пречукал толкова хора. Може ли на такова копеле да му пука, че ще ме застрелят? Извинете, госпожо. Ами че подире ти се точи дълга диря от трупове, която започва от оня Тилман в Ню Йорк. Викат, че ти бил приятел отгоре на това.

— Той не е убил Тенч — възрази Ани. Мозъкът ѝ бе парализиран. Искаше да помогне на Рейф, но не знаеше как. Атуотър седеше на петнайсетина метра от тях, а пушката му сочеше право в гърдите на Маккей. Всеки момент можеше да стреля. Вероятно възнамеряваше да го убие и да си спести неприятното пътуване до затвора. Нямаше да получи наградата, защото бе съдия, ала Маккей бе убиец и заслужаваше да бъде застрелян. Защо да си прави труда да го води на съд? — Обвинението е нагласено. Рейф е невинен.

— Няма значение — процеди през зъби Атуотър. — Маккей е пречукал и доста други хора. Можем да прибавим и гадното копеле Треърн към списъка, нали, синко? Извинете ме, госпожо.

— Рейф не е убил и Треърн — промълви Ани. Лицето ѝ бе тебеширено бяло, посинелите ѝ устни трепереха.

— Ани, млъкни! — изсъска Рейф.

— Аз го убих — тихо каза тя.

Атуотър повдигна вежди.

— Я виж ти! Ще ми кажеш ли как свърши тая работа, пиленце?

Ани закърши ръце, хвана я яд, че пистолетът не е в джоба ѝ.

— Той дебнеше Рейф в колибата — мрачно каза тя. — Аз държах пистолет в джоба на полата си... Не бях хващала оръжие в ръка... Не можах да дръпна ударника... тогава той понечи да стреля и аз стрелях някак си през джоба. Полата ми се подпали. Аз го убих — изхлипа тя.

— Не го е направила тя — остро възрази Рейф. — Опитва се да ме защити. Аз го застрелях.

На Атуотър започна да му писва от цялата тая история. Изобщо не му се нравеше престъпниците да си приписват благородни пориви. Не им подобаваше.

Доста жени се опитваха да поемат вината на мъжете си — законът се отнасяше с по-голямо снизхождение към тях. Много малко жени отиваха в затвора. Но в този случай докторката май наистина беше виновна, защото историята с подпалената пола му се стори достоверна. Не, Маккей се опитваше да поеме вината, защото искаше да я защити.

Докторката призна, че е извършила убийство, и Атуотър като служител на закона бе длъжен да предприеме нещо. Работата съвсем се заплете. Той помисли как да постъпи, сетне сви рамене и заяви:

— Убийството е станало случайно. Освен това вече казах, че Треърн беше гадно копеле и не съжалявам за смъртта му. Извинете, госпожо.

Рейф с облекчение затвори очи. Атуотър се навъси.

Ани пропълзя по-близо до него и го погледна право в очите. Съдията предупредително поклати глава и се прицели в Рейф. Джакали измърмори злокобна заплаха по адрес на Атуотър.

— Рейф не е убил Тенч. Работата е съвсем друга. — Съдията се обърна към нея. Ани забеляза гневния поглед на Рейф, но не му обърна

внимание. Той не искаше да вкарат и Атуотър в капана и да излагат живота му на опасност. Благородният порив на Рейф бе обясним, ала този път Ани реши да престъпи волята му и да действа на своя глава.

Започна от самото начало. Докато разказваше за хода на събитията, цялата история ѝ се стори толкова невероятна, че тя започна да се запъва и да заеква. Кой ще повярва на тая приказка? И най-доверчивият човек ще се убеди в истинността на случилото се, само като види документите, а Атуотър изобщо не ѝ се стори доверчив. Той гледаше ту към Ани, ту към Рейф. Тя изтръпна, като видя как се променя изразът на лицето му — сигурно съдията си мисли, че се подиграват с него. Клепачът му увисна още повече и покри изцяло окото му.

След като Ани завърши разказа си, той я изгледа подозрително и изсумтя. Сетне се извърна към Рейф и му метна поглед, който не предвещава нищо добро.

— Мразя да слушам подобни измишльотини — излая съдията.

Рейф стисна устни, устата му се превърна в тънка, крива линия.

— Изслушах ви докрай, защото добрите лъжци се опитват да съчинят нещо достоверно. Няма смисъл да лъжеш, щом никой не ти вярва. Така че щом някой се опита да ми пробута нещо, което дори не би и минало през ум на някой печен измамник, ставам любопитен. Адски мразя да съм заинтригуван от нещо. Направо не мога да спя. Няма съмнение, че през последните години си пречукал цяла сюриса от хора, ала ако докторката казва истината, мога да го приема като самозащита. Освен това през цялото време се чудех кой ли пък е този Тенч, че да определят десет бона награда за главата на убиеца му. Ако беше някоя важна клечка, все щях да съм чувал за него. Да, да, много любопитна история!

Ани преглътна с труд; не смееше да погледне към Рейф. Съдията разсъждаваше на глас и тя не искаше да го прекъсва. В душата ѝ се събуди надежда и ѝ се зави свят. Мили Боже, нека да ми повярва!

— Така че сега ще започна да си блъскам главата да открия истината. Как да постъпя, по дяволите? Извинете ме, госпожо. Според закона ти си убиец, Маккей, и аз трябва да те предам на съда. Докторката казва, че искат да те пречукат, за да не се стигне до съд. На мене ми плащат, за да служа на правосъдието, но вече не съм сигурен дали ще е правилно да те предам на службите на закона. Не знам дали

изобщо ще мога да го направя — сухо заяви той и погледна подозрително към едрия индианец, който стоеше пред вигвама си с пушка в ръка и не сваляше тъмните си, неподвижни като на влечуго очи от тях. Май на индианците хич не им харесваше, че Маккей е вързан. Съдията отново се обърна към Рейф: — Защо остана, за да помагаш на индианците? Ако беше продължил за Мексико, изобщо нямаше да те хвана.

Ани с труд си пое дъх. На Рейф му се прищя да удари Атуотър, задето я разстройва.

— Те имаха нужда от помощ — кратко отвърна той.

Атуотър разтри челюстта си. Сигурно докторката го беше накарала и сега се разкъсваше от угризения на съвестта. Той отново погледна към пленника си и забеляза гнева в странните му светли очи. Е, не беше първият влюбен мъж, нямаше да бъде и последният. Явно хладнокръвният гангстер здраво беше лапнал по докторката. Тя не беше красавица, но имаше особено излъчване. Погледнеше ли го с големите си тъмни очи, стомахът му се свиваше. Ако беше с двайсет години по-млад, като нищо щеше да си падне по нея, особено ако го гледаше така, както гледаше Маккей.

Да, бе изправен пред трудно решение. Не само че историята го заинтригува, но и като я съпостави с други смущаващи детайли, като например необичайно голямата награда и фактът, че Маккей съвсем не беше такъв хладнокръвен убиец, за какъвто го смятаха, стигна до извода, че невероятната приказка може би отговаря на истината. За да се убеди напълно, трябваше да види документите, а това изобщо нямаше да е лесно. Атуотър въздъхна — никога не бе смятал, че е лесно да служиш на закона.

Не беше ясно дали ще може да напусне безпрепятствено индианския бивак. Едрият воин заплашително размахваше пушката си. Не биваше да го дразни.

Атуотър взе решение. Въздъхна тежко и се изправи. Пак си усложни живота и щеше да става още по-лошо.

Приближи се до Рейф и измъкна затъкнатия в колана нож. Ани скочи като ужилена и прехапа устни.

— Апахите ми се виждат доста нервни — заяви Атуотър. — Може би не им харесва, че си вързан, а може би просто мразят белите. Както и да е. В случай, че ги смущава въжето около ръцете ти, ще

рискувам да те развържа. Изобщо не възнамерявам да те изпускам от поглед. Хич не си мисли да бягаш — мрачно го предупреди съдията. — Побеснявам, щом някой се опита да ме прави на глупак. Речеш ли да офейкаш, ще те пречукам, без да ми мигне окото. Искам да те заведем в Ню Орлиънс, за да видя документите. Глупаво е да ми се кълнеш, че няма да избягаш, затова хич няма и да те моля затова. Мислиш ли, че апаките ще вдигнат патаклама, ако тръгнем да си ходим?

Рейф го погледна право в очите.

— Няма да е трудно да разберем.

Нямаше смисъл да чакат до другия ден, за да напуснат бивака. Конете им бяха отпочинали, а и на Рейф му се искаше да се махнат, преди воините да са заякнали достатъчно. Щом започнаха да оседлават конете, индианците се скупчиха в средата на бивака; всички бяха въоръжени. Излязоха и няколко жени, но повечето останаха във вигвамите при болните. Следвана от орловия поглед на Атуотър, Ани влезе да нагледа бебето, което я дари с щастлива усмивка, откриваща двете бели зъбчета. То все още имаше температура, но дъвчеше енергично едно парче кожа. Майката срамежливо докосна ръката на лекарката и каза няколко думи — по тона личеше, че ѝ благодари.

Воините гледаха мрачно. Най-едрият измежду тях, висок почти колкото Рейф, се чудеше дали някога ще проумее поведението на бледоликите. Между двата народа съществуваша вражда и омраза, но въпреки това белият воин и странната му жена положиха огромни усилия, за да спасят племето му. Мъжът си спомни как лежеше гол, а белият воин го миеше със студена вода — това беше нещо невероятно. Ами жената, тя беше вълшебница... как го докосваха ръцете ѝ... бяха хладни, но излъчваха странна топлина, която го облекчи. По тялото му се разлива блажено усещане. Тези ръце го дариха с покой и му помогнаха да надвие треската. Бялата магьосница спаси бебето на Лозун. Джакали разказваше, че то било толкова близо до света на сенките, че в тялото му не останал дъх. Белият воин знаеше каква сила притежава жена му и я закриляше. Така трябваше да бъде.

Тогава дойде другият бледолик, насочи пушката си към белия воин и го върза с въже като пленник. Джакали побесня, караше го да застреля белия натрапник, ала той реши да изчака и да види какво ще стане. Тримата бледолики седнаха на земята и заговориха на техния странен език. По едно време по-възрастният воин отрязва въжето и сега

се готвеха да тръгват. Да, бледоликите наистина бяха особени хора. Колкото и да бе благодарен на бялата магьосница, се радваше, че си отиват.

Щяха да пътуват на изток, през земите на неговия народ и се нуждаеха от закрила. Народът му смяташе всички бледолики за врагове, ала тези хора не биваше да бъдат убити. Това би било позор за племето. Той подаде един мънистен амулет на Джакали и ѝ каза няколко думи. Старицата го отнесе на бялата магьосница, чиито коси обграждаха лицето ѝ като сияйно слънце. Старият бледолик знаеше езика на племето и преведе думите на Джакали. Магьосницата се усмихна. Белият воин не сваляше орловия си поглед от жена си.

Индианецът с облекчение наблюдаваше как бледоликите напускат бивака.

Ани обръщаше амулета от всички страни и се наслаждаваше на изкусната плетеница. Атуотър им обясни, че това истинско произведение на изкуството представлява нещо като паспорт за безопасно преминаване през индианските територии.

Щяха да минат седмици, докато стигнат до Ню Орлиънс — трябваше да прекосят Ню Мексико, Тексас и Луизиана. Атуотър предложи да се качат на влака, ала Рейф категорично отхвърли тази идея. Съдията изпадна в мрачно настроение.

Щом се отдалечиха от индианския бивак, Атуотър внезапно насочи дулото на пушката си към Рейф. Тъй като съдията му бе отнел оръжията, Маккей спря коня, погледна го злобно в очите и изсъска:

— Няма ли да ходим в Ню Орлиънс?

— Не съм казал нищо такова — отвърна Атуотър. — Просто ти нямам доверие. Предупредих те, че мразя да ме правят на глупак, но на теб сигурно не ти пука от това. Затова ще те предпазя от изкушение, така да се каже. Сложи си ръцете отзад на гърба.

Рейф се подчини с мрачен израз на лицето. Ани спря кобилата си до тях и Атуотър я изгледа подозрително:

— По-добре не се приближавайте, госпожо!

— Няма защо да го връзвате — възрази тя. — Ние искаме много повече от вас да изясним нещата. Няма да избягаме!

Атуотър поклати глава.

— Спорът е безсмислен. Нямаше да съм никакъв съдия, ако вярвах на всеки престъпник, който твърди, че няма да избяга.

— Нека да ме върже, Ани — уморено каза Рейф. — Няма да умра, я?

Това ѝ беше ясно, ала Ани знаеше от собствен опит колко е неприятно да си вързан. Мина ѝ през ум сама да се справи с Атуотър, ала те се нуждаеха от него; той разполагаше с необходимата власт, за да им помогне да разобличат истинските престъпници. Освен това, дори и най-закоравелите убийци щяха добре да си помислят, преди да посегнат на един федерален съдия-изпълнител.

Атуотър не развърза Рейф, дори и когато спряха, за да пренощуват — Ани трябваше да го храни. Беше изтощена от дългите дни и нощи, преминали в грижи за болните, и едвам се крепеше на крака. Веднага щом изми съдовете от вечерята, грабна едно одеяло и го постла между двамата мъже. Суровият поглед на Рейф ѝ подсказа, че начинът, по който щяха да спят, не му е по вкуса: не можеше да прегръща Ани в непосредствената близост на Атуотър. Тя въздъхна, а Рейф безмълвно легна на около половин метър от нея.

Лежеше и я гледаше.

— Ще можеш ли да спиш? — загрижено го попита тя.

— Толкова съм изморен, че и прав ще заспя — отвърна той.

Тя не му повярва, ала така ѝ се спеше, че не можа да изчака и да види дали Рейф ще заспи. Искаше ѝ се да бъде по-близо до него. След толкова нощи, прекарани в прегръдките му, сега се чувстваше самотна и изоставена. Все пак, ако се протегнеше, можеше да го докосне.

Ани заспа бързо, но Рейф дълго се въртя и размишлява. Опитваше се да не обръща внимание на болките в ръцете и раменете си. Чудеше се дали Ани е забременяла. Трябваше да изчака природата да го потвърди. Мисълта, че тя чака дете, възбуждаше инстинкта му за собственост. Искаше му се да я закриля непрестанно, в това виждаше смисъла на живота си. Ако всичко свършеше благополучно, никога нямаше да спят толкова далеч един от друг.

Отиваха в Ню Орлиънс. Беше му трудно да повярва, че краят ще настъпи скоро. Толкова години бяга и се кри, измъчван от разочарование и горчивина, че внезапният обрат го свари неподготвен. Въжето, впито в китките му, и неприятните болки в раменете му напомняха, че не всичко се е променило. Атуотър се беше заел да разследва случая, ала в неговите очи Рейф все още беше престъпник. Съдията беше непредвидим човек. Говореше се, че не прощава на

престъпниците и е готов на крайности в името на справедливостта, но в случая той изслуша разказа на Ани и реши сам да се убеди в истинността му. След толкова години бягство пред Рейф за първи път проблесна искрица надежда. Щом Атуотър прочете архива, ще разбере, че той е невинен. Съдията имаше достатъчно връзки, за да съдейства обвинението в убийство да бъде отменено.

Провидението понякога приема странни възплъщения, но Рейф не се и съмняваше, че стройният, своенравен съдия с увисналия клепач се е появил в отговор на молитвите му.

Атуотър лежеше, наблюдаваше звездното небе и размишляваше. Как можа да се реши да води Маккей в Ню Орлиънс, за да разследва случая? Какво го беше прихванало? Ами това беше Рейф Маккей, не лукова глава; повече от ясно бе, че ще трябва да го развързва от време на време, а Маккей решише ли да бяга, все щеше да му намери колая. По дяволите, можеше да го закара до най-близкия град и да го хвърли в затвора. За сто мили все някак щеше да го опази, ама Ню Орлиънс беше на повече от хиляда мили от тая пустош. Идеята му не беше от най-добрите.

Само че вече бе дал дума и не можеше да се отметне току-тъй, дори и да съзнаваше, че няма да може да опази Маккей, ако реши да офейка. Освен това и докторката можеше да му помогне, единственият начин да я възпре бе да я върже и нея, а това щеше още повече да усложни нещата. Тя не беше престъпница, какво от това, че беше с Маккей — не можеше да се отнесе по такъв начин с нея.

Може би с течение на времето щеше да му повярва и да го развърже. И без друго не можеше да минава през градовете с вързан пленник — хората забелязват подобни неща, а Атуотър не искаше да привлича вниманието върху себе си. Все нещо щеше да измисли, но точно сега не му се искаше да развързва ръцете на Маккей.

Атуотър от горчив опит се бе убедил, че законът и справедливостта не са едно и също нещо. Спомни си един случай в Ел Пасо: някакви каубои се напили, решили да се повеселят, засилили една каруца надолу по улицата и тя смазала една жена. Съдът решил, че е нещастен случай. Съсипаният от мъка съпруг застрелял няколко от

каубоите. Разумът на мъжа явно бил помрачен и той не знаел какво върши. Според Атуотър това беше възмездие.

Съпругата му умря през 1849 — засегната от случаен куршум при една престрелка на пияни златотърсачи в Калифорния. В този случай законът и справедливостта вървяха рамо до рамо — двамата убийци увиснаха на бесилото. Нищо не можеше да върне Меги, ала мисълта, че справедливостта е възтържествувала, му помогна да се пребори със скръбта. Според разбирането на Атуотър везните трябваше да се урівновесят — тогава имаше справедливост. Беше станал съдия, за да служи на тази идея. Понякога му беше много тежко, а понякога направо му се съдираще задникът от зор, като сега например.

По-добре да не беше забелязвал, че Маккей гледа към Ани точно така, както той някога бе гледал любимата си Меги.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да се оженим — мрачно заяви Рейф.

Ани сведе поглед. Намираха се в хотелска стая в Ел Пасо; вратата беше отворена, а Атуотър стоеше в коридора и не сваляше поглед от Рейф. Пътуваха от цели шест седмици, но съдията развърза Маккей едва тази сутрин, като измърмори заплашително, че реши ли да прави резки движения, първо ще стреля и след това ще разследва намеренията му. Ани се съмняваше, че ще им разреши да влязат в града, ала тъй като отчаяно се нуждаеха от храна, нямаше друг изход. На Атуотър и през ум не би му минало да ги остави сами, така че потеглиха всички заедно към Ел Пасо. Рейф успя да убеди съдията да отседнат в хотел, за да може Ани поне веднъж да се наспи като хората. Тя добре знаеше защо той толкова много се безпокои за нея.

— Защото съм бременна — гордо заяви тя. Окончателно се убеди в това преди месец, когато цикълът ѝ закъсня, макар и да го подозираше, откакто се любиха след онази странна нощ. Рейф също се съмняваше, защото острият му поглед долавяше и най-незначителните признаци.

Тя не знаеше какво да мисли, как да му отговори. Би трябвало да почувства задоволство, че той иска да се ожени за нея, но от друга страна я измъчваше въпросът дали той щеше да ѝ предложи женитба, ако не беше бременна. При тия обстоятелства бе глупаво да разсъждава така, но ѝ се искаше Рейф да се ожени за нея просто защото я иска.

Той прочете болката в очите ѝ и инстинктът му подсказа верния отговор. Напоследък я бе изучавал толкова внимателно, за да забележи признаци на бременност, че всички нюанси в израза на лицето ѝ му бяха добре познати.

Рейф грубо я привлече към себе си и я целуна, без да обръща внимание на Атуотър, който ги наблюдаваше от коридора.

— Ще се оженим *сега*, защото си бременна — заяви той. — Ако не беше в положение, бих предпочел да изчакаме цялата тая бъркотия

да се изясни, да поканим съдията за кум и да се венчаем в църква както подобава.

Ани се усмихна. Обяснението на Рейф ѝ хареса, макар че от главата ѝ не излизаше мисълта, че никога преди не бе споменавал за сватба. Успокоена от топлината на тялото му, тя затвори очи и се отпусна. Беше минала цяла вечност, откакто не бе го чувствала близо до себе си; по време на пътуването Атуотър не сваляше поглед от тях, а и ръцете на Рейф бяха вързани. През последните две седмици Ани се чувстваше все по-уморена и отпаднала — признак на бременността — и жадуваше за прегръдката на любимия си. С мъка се крепеше на седлото и едвам държеше очите си отворени.

Ала сега щеше да се окъпе в топла вана, а довечера щеше да спи в истинско легло. Това ѝ се видя невероятен лукс. Беше привикнала към живота на открито и сега се чувстваше неловко между четири стени и с покрив над главата, но за сметка на това разполагаше с истинско легло.

Рейф усети как тя се отпуска в прегръдките му, плъзна ръката си под коленете ѝ и я повдигна.

— Защо не дремнеш малко? — нежно каза той, понеже очите ѝ вече се затваряха. — През това време с Атуотър ще уредим някои неща.

— Искам да се окъпя — прошепна тя.

— После. Първо си почини. — Той я положи на леглото и тя измърка от удоволствие, като усети мекотата на постелята. Рейф се наведе и я целуна по челото; лека усмивка пробяга по устните ѝ и Ани заспа. Рейф съжаляваше, че не успяха да се любят, но го чакаше по-важна работа.

Излезе от стаята и заключи вратата. Атуотър го попита намръщено:

— Тя добре ли е?

— Уморена е. Можете да ни оставите за малко насаме — упрекна го Рейф.

— Плащат ми, за да служа на правосъдието — троснато отвърна Атуотър. — Не ми плащат да се доверявам на хората. — Погледът му се насочи към заключената врата. — Съсипана е от умора, горката. Темпото бе прекалено бързо за нея, но териториите на индианците не са място за разходки.

— Елате с мен — каза Рейф. — Трябва да свърша една работа.
— Каква например? Дойдохме да напазаруваме, не да се шляем.
Пак те предупреждавам, не си мисли да се измъкнеш.
— Трябва да потърся пастор. Искаме да се оженим.
Атуотър се намръщи и се почеса по брадичката.
— Не те съветвам да го правиш, синко. Ще трябва да използваш истинското си име, а то се носи от уста на уста.
— Знам, но все пак трябва да рискувам.
— Належащо ли е?
— Всеки момент могат да ме разпознаят и убият. Затова искам Ани да стане моя законна съпруга.
Съдията все още не беше убеден.
— Като се ожениш, още по-лесно ще те пречукат. Съветвам те добре да си помислиш.
— Тя е бременна.
Атуотър му хвърли един поглед и махна с ръка към стълбите.
— Е, в такъв случай ще трябва да се ожениш — каза той и тръгна надолу по коридора.

Извадиха късмет с пастора: случайно попаднаха на един току-що пристигнал в града новак от Роуд Айлънд, до чиито уши още не беше достигнала лошата слава на Рейф. Той се съгласи да извърши сватбената церемония в шест часа следобед. Сетне Маккей настоя да се отбият в някой магазин за дрехи, за да купи рокля за Ани. Нямаше голям избор и единствената рокля, която щеше да ѝ стане, бе по-скоро ежедневна, отколкото официална, ала все пак Рейф реши да я вземе — беше нова, спретната, в приятен син цвят.

Отправиха се към хотела, Атуотър вървеше на една крачка зад Рейф, за да може да го наблюдава. Подозрителността на съдията му ходеше по нервите, но все някак щеше да го изтърпи до Ню Орлиънс. В замяна щеше да получи свободата си. Ел Пасо беше мръсен, кипящ от оживление граничен град. По улиците се тълпяха хора от най-различни националности. Рейф беше нахлупил шапката ниско над очите си, за да не го разпознаят. До този момент не беше забелязал познати лица, но все някой можеше да го разобличи.

Прекосяваха една тясна уличка, когато Рейф внезапно долови рязко движение, инстинктивно се обърна и приклекна. Иззад стената се подаваше дуло на пистолет, насочено към Атуотър. Маккей забеляза

как съдията посяга към револвера си, ала вече бе късно — Атуотър загуби части от секундата, за да погледне първо към Маккей.

Подозрителността му бе на път да го вкара в гроба — с такова внимание следеше Рейф да не избяга, че изпускаше какво става около него.

Ако убиеха Атуотър, Рейф нямаше никакъв шанс да отърве кожата — някой щеше да го пречука още по пътя за Ню Орлиънс.

В съзнанието му всичко се движеше бавно. Видя пистолета, видя как Атуотър се обръща и разбира, че съдията няма да може да стреля навреме, и в следващия миг едрото му, мускулесто тяло се метна върху Атуотър и го събори на земята — куршумът одраска главата на съдията. Той изстена от болка и двамата мъже се претърколиха по мръсната улица. Мъже викаха, жени пицяха, всички се втурнаха да бягат. Рейф забеляза някакво лице в уличката, сграбчи пистолета на Атуотър, стреля и мъжът рухна в прахта.

Маккей избута Атуотър, седна, отново дръпна ударника и впери поглед в тълпата, търсейки нова заплаха. Погледна косо към Атуотър, който полека седна, държейки се за главата. Изпод пръстите му капеше кръв.

— Добре ли сте?

— Да — раздразнено отвърна съдията. — Добре съм за мъж, който се държа като прост дръвник. Опърлиха ми перуката, ама си го заслужих. — Свали кърпата от врата си и я притисна към раната.

— Така си беше — съгласи се Рейф. Атуотър си беше виновен — ако беше внимавал, нямаше да го ранят. Маккей се изправи и помогна на съдията да стане, сетне си проби път през насъбралата се тълпа и коленичи до главата на злосторника. Кървава пяна излизаше от устата му — куршумът бе попаднал в белия дроб. Мъжът, нямаше да живее повече от една-две минути.

— Някой познава ли този човек? — попита Рейф.

— Май не е тукашен — обади се един мъж. — Може и да има познати в града, но ми прилича на скитник. В града се събира всякаква паплач.

Раненият се взираше с широко отворени очи в Рейф. Устните му се размърдаха.

— Какво казва тоя? — ядосано попита Атуотър и коленичи в калта. — Защо стреля по мен? Бас лоя, че не познавам този мръсник.

Ала мъжът дори и не погледна към него. Устните му отново се раздвижиха, сякаш искаха да произнесат името Маккей. Сетне се задави и гърлото му захриптя. Краката му потръпнаха конвулсивно и той умря.

Рейф сви устни, изправи се и дръпна Атуотър за ръката.

— Да вървим — каза той, наведе се да вдигне пакета с роклята на Ани от прахта и помъкна съдията надолу по улицата.

— Пусни ме — изсъска Атуотър. — Стиснал си ме като в менгеме. Освен това съм ранен, карай по-полека, закъде си се разбързал, като че ли ти гори задникът?

— Онзи сигурно не е сам — студено отбеляза Рейф, докато искрящият му светъл поглед ровеше в тълпата, търсейки враждебно настроени лица.

— Аз ще се справя сам. Няма да допусна да ме изненадат пак — заяви Атуотър и се намръщи още повече. — Върни ми проклетия револвер.

Рейф мълчаливо прибра оръжието в кобура на съдията.

— Защо не използва момента да офейкаш?

— Не искам да бягам. Искам да стигна в Ню Орлиънс и да ви покажа документите. Само вие можете да ми помогнете да докажа невинността си.

Лицето на Атуотър се обтегна, устните му се изкривиха в кисела усмивка. През цялото време предчувстваше, че ще настъпи моментът, когато ще трябва да повярва на Маккей, ала все пак си мислеше, че престъпникът ще му се измъкне при първа възможност и пак ще трябва да го гони. Но преди малко Маккей не само че не избяга, а дори спаси живота му. Значи историята му отговаряше на истината. За Атуотър разследването бе завършило. Маккей не беше лъжец и убиец. Бяха му лепнали фалшиво обвинение в убийство и цели четири години го преследваха като див звяр заради онзи архив. Съдията бе твърдо решен да се бори за справедливост.

— Май ще трябва да ти повярвам — измърмори той.

— Ще трябва — съгласи се Рейф.

Влязоха в хотела, качиха се по стълбите и минаха на пръсти покрай стаята на Ани, за да не я събудят. Атуотър наля вода в един леген, натопи кърпата и започна да мие раната си.

— Адски ме боли главата — оплака се той. След минута добави: — Кучият му син знаеше кой си. Опита се да произнесе името ти. Защо тогава стреля по мен?

— Сигурно е искал да те пречука, за да прибере наградата. Може и да те е разпознал.

Атуотър изсумтя.

— Добре, че не можа да каже името ти на висок глас. — Съдията отиде до огледалото. — Мисля, че кръвта спря, но главата ми ще се пръсне от болки.

— Ще доведе Ани — заяви Рейф.

— Няма нужда, освен ако не може да облекчи главоболието.

— Може. — Със странен израз на лицето каза Маккей и хвана дръжката на вратата. — Ще наредя да ни донесат топла вода да се окъпем. Нямам намерение да се женя мръсен и вонящ на пот. Ще дойдете ли с мен?

Атуотър въздъхна и поклати глава.

— Не държа — каза той и погледите им се срещнаха съзаклятнически.

Рейф се разпореди за топлата вода и отново се качи на горния етаж. Ани все още спеше, когато влезе в стаята ѝ, и той спря до леглото, за да ѝ се полюбува. Неговото дете растеше в това крехко тяло и вече отнемаше от силата му. Бе готов да я носи на ръце през следващите осем месеца. По-точно седем месеца и половина, защото бяха изминали точно шест седмици, откакто напуснаха индианския бивак. Шест седмици, откакто се любиха за последен път.

Замисли се за измененията, които щяха да настъпят в тялото ѝ през следващите месеци, и го обзе отчаяние, защото може би нямаше да ги види. Коремът ѝ щеше да се закръгли, гърдите ѝ да натежат. Рейф усети възбуда и бегла усмивка заигра по устните му. Порядъчните мъже не закачат жените си, докато са в положение, но той не се смяташе за порядъчен.

Скоро щяха да качат топлата вода, а Ани преди това трябваше да се погрижи за Атуотър, затова Рейф се наведе над нея и почна да я буди. Тя изсумтя и отблъсна ръката му. Той я разтърси отново.

— Събуди се, скъпа. Атуотър претърпя злополука и има нужда от помощта ти.

Ани с мъка отвори слепените си клепачи и скочи от леглото. Рейф я прегърна и изпита огромно удоволствие.

— По-полека, скъпа — прошепна той. — Куршумът само го одраска, но има много силно главоболие.

— Какво ви се случи? — Тя отметна косата си назад и посегна към чантата си.

Рейф я изпревари и я вдигна.

— Рани го случаен куршум. Не е сериозно. — Не искаше да я тревожи.

Влязоха в съседната стая. Ани накара Атуотър да седне на един стол и внимателно прегледа раната му.

— Съжалявам за безпокойството, което ви причиних, госпожо — любезно се извини съдията. — Просто ме цепи страхотно главоболие. Мисля, че едно уиски ще ме оправи.

— Няма — възрази Рейф. — Ани, сложи си ръцете на главата му.

Тя го погледна смутено, защото се чувстваше неловко. Все още не беше напълно убедена в свръхестествените си способности. Въпреки това се подчини и внимателно постави ръцете си върху главата на Атуотър.

Рейф съсредоточено наблюдаваше лицето на съдията. Отначало той изглеждаше озадачен, сетне заинтригуван, а най-накрая блажено се отпусна и затвори очи.

— Не знам какво направихте с мен, госпожо — въздъхна Атуотър, — ала главоболието ми премина.

Ани погледна ръцете си и започна да ги разтрива. Значи любимият ѝ излезе прав — тя наистина притежаваше някаква необяснима сила.

Рейф я прегърна през кръста.

— Сватбената церемония ще се състои в шест часа — обяви той. — Купих ти нова рокля, а преди това ще можеш да вземеш топла вана.

Ани се усмихна и възкликна очарована:

— Истинска вана! Какъв разкош!

— Истинска топла вана!

Рейф взе дисагите си и пакета с роклята на Ани — Атуотър не се помръдна, нито каза нещо. Наместо това се усмихна блажено и докосна раната си, която сякаш бе заздравяла.

Ани гледаше ту дисагите, ту Рейф. Нещо се бе случило, докато е спала.

— Рейф, кажи ми какво стана в града? — нетърпеливо попита тя, когато се върнаха в нейната стая.

— Когато стреляха по Атуотър, аз не се опитах да избягам. — Той ѝ представи нещата по най-простия възможен начин. — Той реши, че може да ми има доверие.

— Няма ли да те връзва повече? — Изразът на лицето ѝ показваше колко много се е измъчвала заради него по време на цялото пътуване.

— Няма. — Той се протегна да я погали по косите и точно в този момент някой почука на вратата. Рейф отвори и две момчета внесоха тежката вана. Други две наляха вода вътре. След малко се върнаха с кофи гореща вода и ваната бе готова.

— Струва шейсет цента, господине — каза по-голямото момче и Рейф плати.

Ани започна да се разкопчава веднага щом вратата се захлопна. Рейф я гледаше жадно, погледът му се плъзна от закръглените гърди към меката извивка на ханша. Ани влезе във водата със сладострастна въздишка, спусна клепачи и се облегна назад.

Толкова бързаше, че забрави сапуна. Рейф го измъкна от дисагите и го пусна във водата. Ани отвори очи и му се усмихна нежно.

— Това е рай — прошепна тя. — Много по-добре е от студените потоци.

Рейф прекрасно си спомняше някои от тях. Възбудата му бе нетърпима. Той трескаво се разсъблече, като си мислеше какъв чудесен спомен ще запази от тази топла вана.

Докато влизаше при нея във водата, Ани хвърли един поглед на леглото.

— Довечера ще спим заедно в това прекрасно легло — обеща ѝ той.

Ноа Атуотър, федерален съдия-изпълнител, предаде булката на грижите и закрилата на новоизпечения съпруг. Ани сякаш сънуваше. Сутринта Рейф спомена за сватба, след това тя легна да поспи, събуди

се и ето че вече беше женена. Кумът стоеше изпъчен до нея, чист, пременен и обръснат. Тя бе облечена в новата синя рокля, която ѝ стоеше чудесно. Тялото ѝ все още пулсираше от бурния оргазъм, разтърсил я след шест седмици въздържание.

Рейф изглеждаше много сериозен, черната брада му отиваше. По време на цялата церемония Ани крадешком му хвърляше възхитени погледи. Хубаво би било баща ѝ да беше доживял този момент и Рейф да не беше в обвинен в убийство с цяла армия преследвачи зад гърба си, ала и така беше щастлива. Спомни си ужаса, който изживя, когато Маккей я отвлече от Силвър Миза, и се учуди колко много се промениха нещата през изминалите няколко месеца.

Сватбената церемония приключи, пасторът и съпругата му ги поздравиха с грейнали лица, Атуотър крадешком избърса очите си, а Рейф я целуна силно и страстно. За миг тя се почувства неудобно, но какво пък, вече беше омъжена жена! Всичко бе станало толкова лесно.

След около две седмици пристигнаха в Остин и отседнаха в един хотел под фалшиви имена. Рейф настави Ани в леглото и начаса измъкна Атуотър навън. През изминалите от сватбата им две седмици силите на Ани непрекъснато отслабваха, ставаше ѝ лошо и ѝ се гадеше не само сутрин, но и през деня. Успяваше да поеме съвсем малко храна и дори и джинджифиловият прах, който вземаше, не можа да успокои стомаха ѝ.

— Ще трябва да продължим с влак — каза Рейф. — Тя не може повече да язди.

— Знам. И аз се тревожа за нея. Тя е лекар — какво мисли по този въпрос?

— Каза, че никога повече няма да потупва бременните жени по рамото и да им разправя, че искаш ли да имаш бебе, трябва да изтърпиш да ти е лошо. — Ани бе погледнала с чувство за хумор на нещата, но не и Рейф. Тя се топеше пред очите му.

Атуотър се почеса по главата.

— Можем да я оставим тук и да отидем само двамата в Ню Орлиънс.

— Не! — Рейф беше непреклонен. — Разбере ли някой, че съм се оженил, тя ще изпадне в същото безизходно положение като моето. Ще

бъде още по-заstrasена, защото не знае да се защитава.

Атуотър погледна надолу към кобура, висящ на бедрото на Рейф. Беше му върнал оръжията с обяснението, че двама въоръжени мъже са два пъти по-добри от един. Ако някой можеше да защити Ани, това беше само този мъж.

— Добре — съгласи се той. — Ще пътуваме с влак.

Може би физическото изтощение от продължителната езда бе причината Ани да се чувства толкова зле, защото още на следващия ден тя се посъвзе, въпреки люлеенето на влака. Отначало се възпротиви срещу новия начин на пътуване, защото знаеше, че Рейф е решил да продължат с влак заради нея, но той както винаги бе непоклатим като гранитна стена. Атуотър купи пудра за лице. „Дяволски унизително е за един мъж да купува подобно нещо. Извинете ме, госпожо.“, с която Рейф направи брадата си сива. С малко пудра по косата над слепоочията изглеждаше много изискан. Ани го наблюдаваше с мисълта, че той ще изглежда така след двайсет години.

За първи път се намираше в Ню Орлиънс, но бе прекалено напрегната, за да може да оцени разнообразните прелести на Града на полумесеца. Отседнаха в хотел, но бе прекалено късно и Рейф не можа да отиде в банката за документите. Пътуването с влак също бе уморително, така че вечеряха в хотела и се оттеглиха в стаите си.

— Атуотър ще дойде ли утре с теб? — попита Ани, след като си легнаха. През целия ден се тревожеше за това.

— Не. Ще ида сам.

— Обещай ми, че ще внимаващ!

Той приближи ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Аз съм най-предпазливият човек, когото познаваш.

— Може би ще трябва да направим косата ти съвсем бяла.

— Щом искаш. — Той беше готов да напудри цялото си тяло, само и само да я успокои. Отново целуна върховете на пръстите ѝ и почувства топлото пулсиране, което само той можеше да усети. Вероятно защото тя го обичаше. — Радвам се, че се оженихме.

— Наистина ли? Мисля, че ще ти бъде само в тежест.

— Ти си моята съпруга и си бременна. Не можеш да ми бъдеш в тежест.

— Страх ме е дори да мисля за бебето — призна му тя. — Всичко зависи от онова, което ще се случи през следващите дни. Ами ако нещо стане с тебе? Ако документите са изчезнали?

— Всичко ще бъде наред. Не ме хванаха цели четири години, та сега ли? Ако документите са изчезнали... не знам как ще се оправим с Атуотър, дори и да са там, пак не знам какво ще правим. Съдията сигурно ще се възпротиви срещу шантажа.

— Няма — отвърна тя. В гласа ѝ прозвуча решителност.

Рейф остави кобура с револвера в хотела, но затъкна резервния си пистолет отзад в колана си. Атуотър му донесе палто, от ония, които се носеха на Изток, и друга шапка. Ани напудри косата и брадата му. След като реши, че е дегизиран до неузнаваемост, Маккей извървя седемте пресечки, които го делиха от банката, където беше оставил документите. Никой не обърна никакво внимание на високия сивокос мъж, който се движеше с грация на пантера.

Рейф знаеше, че хората на Вандербилт си нямат никакво понятие къде е скрил документите: ако беше заподозрял, че архивът е скрит в Ню Орлиънс, Вандербилт щеше да изпрати цяла армия да претърси града, включително и банковите сейфове — никой нямаше да смее да му се противопостави. Ако бяха намерили документите, нямаше да хвърлят толкова усилия, за да хванат Рейф. Никой нямаше да му повярва без достатъчно убедителни доказателства. Вандербилт явно не се безпокоеше, че Дейвис може да направи признания. Показанията на бившия президент щяха да имат тежест само в Южните щати, а там това би означавало линчуване — не, Вандербилт нямаше основания да се страхува от Дейвис.

Най-лесният начин за уреждане на нещата бе Рейф да предаде документите на Вандербилт, като в замяна поиска отмяна на обвинението в убийство, но тази идея не му се нравеше. Не искаше паралията да се измъкне, без да си плати за престъпленията. Рейф искаше и Джеферсън Дейвис да си плати, само че не беше убеден дали има право да го обвини в предателство. Мисълта, че стотици хиляди южняци преживяха поражението, защото съхраниха гордостта си неопетнена, всяваше смут в сърцето му. Познаваше гордата и свободолюбива южняшка душа и добре знаеше, че новината за предателството на Дейвис ще разколебае както личното, така и патриотичното самочувствие на земляците му. Щеше да страда не само

президентът, но и всеки мъж, сражавал се за родината си, всяко семейство, дало свидни жертви. Северняците щяха да получат възмездие, защото Вандербилт вероятно щеше да бъде съден за предателство и дори разстрелян, ала южняците щяха да се изпълнят единствено с горчиво разочарование.

Щом наближи банката, Рейф извади ключа от сейфа и впи поглед в него. Цели четири години го беше пазил в ботуша си. Надяваше се, че го вижда за последен път.

С ключа и името, записано в банковия архив, веднага получи пакетчето. Не разви мушамата в банката, а я пхна под палтото си и бързо закрачи към хотела.

Почука на вратата на Атуотър, минавайки покрай нея. Тя начаса се отвори и съдията го придружи до неговата стая. Ани стоеше напрегнато до леглото, лицето ѝ бе бяло като платно. Щом го видя, се поуспокои и се хвърли в прегръдките му.

— Имаше ли някакви проблеми? — попита Атуотър.

— Никакви — отвърна Рейф, измъкна пакетчето изпод палтото си и го подаде на съдията.

Атуотър седна на леглото и внимателно разгърна мушамата. Купчината листове беше дебела няколко сантиметра и мина доста време, докато я прегледа. Рейф чакаше спокойно, прегърнал Ани. Съдията отделяше по-голямата част от документите настрана, но някои листове задържа, за да ги прегледа повторно. Когато привърши, погледна към Рейф и подсвирна:

— Синко, изобщо не ми е ясно, защо наградата за главата ти не е десет пъти по-висока. Би трябвало да си най-търсеният мъж на земята. С тези документи можеш да събориш цяла империя.

Рейф го изглежда цинично и отвърна:

— Ако наградата беше по-висока, любопитството на прекалено много хора щеше да бъде привлечено. Някои щяха да започнат да задават въпроси, както вие попитяхте толкова важна клечка ли е Тенч.

— И отговорът щеше да бъде, че не е. Той е бил просто един прекрасен младеж. Да, и моето любопитство се пробуди. — Атуотър отново погледна към документите. — Този кучи син предаде страната, той е причина за смъртта на хиляди невинни хора от двата лагера. И бесилка ще му е малко. — Този път съдията не си направи труда да се извини на Ани, че псува.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Атуотър се почеса по главата.

— Не знам точно. Аз съм човек на закона, не съм политик, а имам усещането, че някой политик трябва да се заеме с тая работа, проклети да са подлизурските им души. Извинете ме, госпожо. Не познавам никой човек, разполагащ с достатъчно власт, за да се справи със случая. Доколкото разбирам, някои от онези мръсници във Вашингтон, извинете ме, госпожо, сигурно прибират част от парите, които е натрупал Вандербилт. Ако използваме документите преди обвинението в убийство да бъде отменено, богатият сигурно няма да упражни влиянието си, за да го премахне. Ще се радва да увиснеш заедно с него на бесилото. Първо трябва да издействаме отмяна на обвинението в убийство.

— Съществуването на тези документи няма ли да помогне Рейф да бъде оправдан? — отчаяно попита Ани. — Вие ни повярвахте — защо да не ни повярват и съдебните заседатели?

— Не съм сигурен. От това, което чух, стигнах до извода, че доста неща сочат срещу него. Видели са го да напуска стаята на Тилман, който непосредствено след това бил открит мъртъв. Някои хора ще си помислят, че Рейф е убил Тилман заради документите и парите и че дори може би е искал да шантажира Вандербилт. Един хитър адвокат така може да извърти нещата, че и сам няма да можеш да се познаеш.

Ани не бе мислила за това, но ѝ се стори прекалено рисковано Рейф да се яви в съда. Атуотър все още размишляваше.

— Не познавам нито един политик — повтаряше той. — Никога не съм го искал.

Ани взе някои от документите и започна да чете. Разтрепери се, защото съзнаваше, че държи историята в ръцете си. След като прегледа архива, в главата ѝ се оформи образът на човека, който го бе написал. В северните вестници Джеферсън Дейвис бе обрисован като презряна личност, но фактите от биографията му преди избухването на войната сочеха противното. Той завършил военната академия в Уест Пойнт, след което се оженил за дъщерята на Закари Тейлър. Бил сенатор и секретар по военните въпроси при президента Пиърс. Говореше се, че притежавал изключителен интелект и невероятна честност, макар че архивът разкриваше други неща.

— Къде се намира г-н Дейвис в момента? — попита тя, без да се усети. Въпросът сам се изплъзна от устните ѝ.

Рейф озадачено я погледна. Последното, което чу за бившия президент на Конфедерацията, беше, че е освободен от затвора и е заминал за Европа.

Атуотър стисна устни.

— Чакайте да си помисля малко! Май чух, че се е установил в Мемфис и работел в някаква застрахователна компания.

Ани погледна към Рейф и каза:

— Ти познаваш г-н Дейвис. Той е политик.

— От губещата страна — хапливо отбеляза мъжът ѝ.

— Преди войната е бил сенатор, член на кабинета. Той познава много хора.

— От къде на къде той ще ни помага? Като нищо ще ме вкара в затвора, за да покрие съществуването на тези документи.

— Няма да го направи — тихо заяви тя, — ако е достатъчно честен.

Рейф се вбеси.

— Да не би да искаш да повярвам в честността на един човек, който продаде страната си и причини смъртта на хиляди невинни хора, включително на баща ми и на брат ми?

— Ако погледнем реално на нещата, той не е виновен — възрази Ани. — Той не е предал страната си, ако приемем, че това е Конфедерацията. Той е взел парите, за да продължи войната в нейна защита.

— А ако прочетеш отново документите, написани от собствената му ръка, ще разбереш, че той е знаел колко безполезни са усилията му!

— Достоинството му го е накарало да продължава борбата! Той е изпълнявал дълга си до разпускането на правителството и присъединяването на Юга към Севера!

— Опитваш се да го защитиш ли? — тихо, но заплашително попита Рейф.

— Не, само твърдя, че той е единственият ни шанс, защото е единственият политик, когото познаваш и който е неразривно свързан с тези документи.

— Тя има право — отбеляза Атуотър. — Можем да се качим на парахода и да идем до Мемфис. Никога не съм се возил на параход, а

съм чувал, че е приятно.

Рейф се приближи до прозореца и погледна навън към оживената улица. Цели четири години не беше успял да се пребори с гнева, породен от мисълта, че президентът Дейвис е предател. Може би това чувство замъгляваше разсъдъка му. И през ум не бе му минало да моли Дейвис за помощ, ала Ани и Атуотър смятаха, че в тази идея има хляб. Съдията беше проникателно копеле, ала мнението на жена му беше по-важно за него.

Тя беше негова съпруга и очакваше дете от него. Само това бе достатъчно, за да ѝ придаде особена стойност, а освен това Ани не беше като другите хора. Той не бе забелязал и следа от лукавост у нея, дори и когато бе логично тя да реагира така. Тя беше видяла много безобразия в живота и в професията си, ала чистата сърцевина на душата ѝ бе останала недокосната. Може би в този момент тя виждаше нещата по-ясно от него. Защото ѝ имаше доверие и защото я обичаше, той въздъхна и се обърна към нея с думите:

— Заминаваме за Мемфис.

— Трябва да бъдем много предпазливи — каза Атуотър. — Не можем да твърдим, че този Дейвис е в купа заедно с Вандербилт, но въпреки това и той няма да иска документите да станат публично достояние.

Рейф въздъхна, ала си спомни за огромния авторитет на Дейвис. Като изключим този случай, доброто му име бе неопетнено. И като се има предвид начинът, по който се бяха отнесли към него след войната, едва ли бившият президент хранеше приятелски чувства към Севера. Всъщност това нямаше значение.

— Нямаме друг избор. Ще трябва да му се доверим.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше трудно да открият къщата на г-н Дейвис в Мемфис, защото бившият президент на Конфедерацията беше знаменитата личност. Оказа се, че той наистина работи в една застрахователна компания — мястото му бе осигурено от негови поддръжници, така че гордият мъж не бе принуден да проси, но все пак това бе голямо падение за човек, който цели четири години е бил глава на една държава.

Рейф и Ани останаха в хотелската стая, докато Атуотър отиде да търси г-н Дейвис на работното му място, което им се видя най-простото разрешение. Рейф се радваше, че отново са насаме, защото на парахода разполагаха с отделна каюта, ала съдията все се навърташе около тях. Той искаше да люби жена си на дневна светлина, за да открие и най-неуловимите изменения, дължащи се на бременността. Все още коремът ѝ бе плосък, макар и твърд, но гърдите ѝ бяха натежали, а зърната им — потъмнели. Рейф бе очарован и за известно време забрави за Атуотър, за Дейвис и за всичко останало, погълнат от магията на тялото ѝ.

Съдията се завърна в отвратително настроение.

— Отказа дори да разговаря с вас. Аз обаче не му казах с какво разполагаме, защото в кабинета му имаше доста хора, които можеха да чуят всичко. Г-н Дейвис ми заяви, че се опитва да забрави войната, не иска да я изживява отново и смята, че няма никакъв смисъл да се говори за нея. Това са негови думи, не мои. Аз не говоря така.

— Той ще трябва да промени мнението си — заяви Рейф.

Очите му показваха, че чувствителността на г-н Дейвис изобщо не го интересува.

Атуотър въздъхна.

— Вярно е, че изглежда съсипан. Има нездрав вид.

— И аз ще имам нездрав вид, като увисна на въжето — изрече Рейф и веднага съжали за думите си, като видя как потръпна Ани. Той я потупа по коляното вместо извинение.

— Утре ще отида пак — каза Атуотър. — Ще издебна момент, когато няма да има толкова много хора, които да подслушват пред вратата на кабинета му.

На следващия ден съдията носеше със себе си една бележка, предназначена за г-н Дейвис. В нея пишеше, че хората, които искат да се срещнат с него, притежават част от личния му архив, за който се предполага, че е бил загубен по време на бягството му в Тексас, преди президентът да бъде пленен.

След като Дейвис прочете бележката, проникателните му, умни очи за миг се замъглиха — беше си спомнил онези смутни дни преди шест години. Внимателно сгъна бележката и я върна на Атуотър.

— Моля, предайте на тези хора, че ще се радвам да се срещна с тях за вечеря в моя дом в осем часа. Поканата се отнася и за вас, сър.

Атуотър кимна, беше доволен.

— С радост ще приема.

Ани беше толкова нервна, че не можеше да закопчае синята рокля, която беше носила на сватбата си. Рейф нежно дръпна ръцете ѝ, за да ѝ помогне.

— Роклята започна да ми отеснява — каза тя, посочвайки към талията и ханша си. — След месец изобщо няма да мога да я облека.

— Ще купим нови рокли — прошепна той и се наведе да я целуне по шията. — Или просто ще носиш моите ризи. Харесвам те в тях.

Тя се притисна към него, обладана от паника, сякаш ѝ се искаше да го скрие в прегръдките си.

— Защо всичко мина толкова лесно? — попита Ани. — Това ме тревожи.

— Може би не са очаквали да тръгнем на изток, също така не забравяй, че пътувахме през териториите на апахите. Те търсят сам мъж, а не двама мъже и жена.

— Атуотър е истински дар от Бога.

— Права си — отвърна Рейф. — Макар че съвсем не мислех така, докато седях в калта с вързани ръце и онази грамадна пушка сочеше към корема ми. — Той се освободи от прегръдките ѝ. Не беше нервен, но бе напрегнат като опъната до скъсване жица. Не се радваше на срещата с Дейвис, но може би това бе повратният момент в живота му.

Къщата на бившия президент бе малка, тъй като той разполагаше с ограничени средства. Все още го търсеха влиятелни хора, обществени и политически дейци и обикновено напливът от посетители бе голям, но тази вечер единствените гости на Дейвис бяха един федерален съдия-изпълнител, придружен от висок мъж и слаба жена.

Бившият президент внимателно се взря в лицето на Рейф още преди Атуотър да го представи, и протегна ръка:

— А, да, капитан Маккей! Как сте, сър? Не съм ви виждал от доста години, ако не се лъжа от пролетта на 1865.

Феноменалната памет на Дейвис не бе нещо ново за Рейф. Той превъзможна чувствата си и се ръкува с бившия президент.

— Добре съм, сър.

Маккей представи Ани, която също се ръкува с Дейвис. Ръката на бившия президент ѝ се стори тънка и суха и тя я задържа малко по-дълго от необходимото. Проницателните му очи изглеждаха замислени, когато погледът му се плъзна по стиснатите им ръце.

Рейф спусна клепачи, обладан от странна ревност. Дали Ани искаше да му внуши нещо чрез докосването си? Изразът на Дейвис видимо се смекчи.

— Съдията Атуотър не ми съобщи името ви, когато ме помоли за тази среща. Моля, седнете! Искате ли да пийнете нещо преди вечеря?

— Не, благодаря ви — отвърна Рейф. — Съдията не е споменал името ми, защото някой би могъл да го чуе. Обвинен съм в убийство, сър, и причината за това са тези документи.

Ани наблюдаваше финото, аскетично лице на бившия президент, докато Рейф му разказваше за събитията от последните четири години. Това беше най-интелигентното лице, което бе виждала някога — с високо и широко чело и черти, излъчващи благородство. Вестниците на Севера го бяха нарекли предател на нацията и тя предполагаше, че в това се крие известна истина, ала също така Ани виждаше в него лидера на Южните щати, борещи се за самоопределение. Дейвис излъчваше крехкост и уязвимост, които вероятно се дължаха на двете години в затвора; в прекрасните му очи прозираше дълбока тъга.

Щом Рейф завърши, бившият президент мълчаливо протегна ръка, за да вземе документите. Запрелиства ги безмълвно, сетне се облегна назад и затвори очи. Изглеждаше сломен и съкрушен.

— Мислех, че този архив е унищожен — промълви той след малко. — Ако беше така, г-н Тилмън щеше да е още жив, а вашият живот нямаше да бъде съсипан.

— Разкритието нямаше да бъде особено приятно и за Вандербилт.

— Имате право.

— Вандербилт постъпи глупаво — заяви Рейф. — Сигурно си е мислел, че могат да го шантажират с тези документи.

— Аз не бих постъпил така — отвърна Дейвис. — Те трябва да бъдат използвани, за да бъде доказана невинността ви.

— Защо го направихте? — внезапно попита Рейф с натежал от горчивина глас. — Защо взехте парите, макар и да знаехте, че всичко е свършено? Защо продължихте войната?

— Питам се дали сте чел личните ми бележки — въздъхна Дейвис. — Мой дълг беше да запазя Конфедерацията колкото се може по-дълго, сър. Мислите в дневника ми отразяват най-дълбоките ми страхове, макар че предвиждах и възможността Северът да се умори и да поиска да бъде сложен край на войната. Докато Конфедерацията съществуваше, мой дълг бе да ѝ служа. Това решение бе просто и ясно, макар че сега горчиво съжалявам, че постъпих така. Ако човек можеше да предвижда така ясно бъдещето, както може да анализира миналото, много трагедии щяха да бъдат избягнати. Закъснялата преценка на събитията поражда само съжаление.

— Баща ми и брат ми загинаха през последната година от войната — изрече Рейф.

— А! — Очите на Дейвис помрачняха от болка. — Имате основателна причина за гнева си. Извинете ме, сър, и приежете най-искрените ми съболезнования, макар и да съм сигурен, че нямате нужда от тях. Готов съм на всичко, за да изкупя вината си пред вас.

Атуотър се намеси в разговора:

— Можете да ни помогнете да намерим начин за премахване на обвинението в убийство. Разобличаването на Вандербилт няма да свърши работа.

— Прав сте — отвърна Дейвис. — Ще обмисля въпроса.

— Трябва да отидете в Ню Йорк — каза той на следващия ден. — Свържете се с банкера Дж. П. Морган. Написал съм писмо до него. — Той подаде сгънатото писмо на Рейф. — Покажете му документите, свидетелстващи за паричните помощи на Вандербилт за Конфедерацията. Ако не възразявате, бих искал да задържа останалата част от архива.

Рейф погледна към писмото и попита без заобикалки:

— Какво пише вътре?

— Г-н Вандербилт притежава страшно много пари, капитан Маккей. Той може да бъде победен само с още повече пари. Г-н Морган може да го направи. Той е млад човек с много строги морални възгледи и отличен бизнесмен, който изгражда банкова империя, която би могла да ограничи влиянието на Вандербилт. В писмото описах ситуацията на г-н Морган и го помолих за съдействието му, което съм убеден, че няма да ви откаже.

Ани въздъхна, когато Рейф ѝ съобщи, че заминават за Ню Йорк.

— Много е възможно бебето да се роди в някой влак — хапливо рече тя. — Или на параход.

Той я целуна и погали корема ѝ. Нямаше възможност да бъде добър съпруг, влачеше я из цялата страна точно когато тя най-много се нуждаеше от спокойствие и почивка.

— Обичам те! — тихо промълви Рейф.

Тя се отдръпна назад и го погледна с тъмните си, разширени от изненада очи. Сърцето ѝ затупка лудо, тя притисна ръка към гърдите си и прошепна:

— Моля?

Рейф прочисти гърлото си. Не беше мислил да ѝ казва, че я обича, думите сами бяха излезли от устата му. Не подозираше колко разголен и уязвим ще го накара да се почувства това кратко изречение, колко неуверен в себе си. Тя се бе омъжила за него, ала всъщност нямаше друг избор, защото очакваше дете.

— Обичам те! — повтори Рейф и задържа дъха си.

Сияйна усмивка грейна на бледото ѝ лице.

— Аз... аз не знаех — прошепнаха устните ѝ, тя се хвърли в прегръдките му и се вкопчи в него така, сякаш никога нямаше да го пусне.

Буцата в гърлото му изчезна и той си пое дъх. Занесе я до леглото, положи я предпазливо на него и легна до нея.

— И ти би могла да ми кажеш тези думи — настоя Рейф. — Никога не си ги изричала.

Цялото ѝ лице се озари от усмивка.

— Обичам те!

Нямаше дълги обяснения, обещания и клетви, само тези прости думи, но те им стигаха. Лежаха дълго и се наслаждаваха на близостта си. Главата на Ани лежеше на рамото му и Рейф се усмихваше. Може би още онази първа нощ, когато я бе накарал да легне на одеялото и да сподели топлината на тялото му, когато я бе пожелал страстно, въпреки че беше болен, може би още тогава предчувстваше, че един ден тя ще означава за него повече от всичко друго на света.

След седмица тримата седяха в богато обзаведения кабинет на Дж. П. Морган в Ню Йорк Сити — мястото, където преди четири години бе започнало всичко. Морган потупваше с длан писмото от Джеферсън Дейвис и си мислеше за това, че любопитството кара хората да вършат странни неща. Разбра още от самото начало, че тези хора ще го молят за услуга, и тъкмо понечи да ги отпрати, когато секретарят му съобщи, че те носят писмо от бившия президент на Конфедерацията. Този факт заинтригува Морган и той реши да ги приеме. Защо му бе писал Дейвис? Никога не се бяха срещали, Морган не одобряваше политическите дейци на Юга, ала авторитетът на бившия президент беше невероятен. Банкерът смяташе честността за най-ценната добродетел.

Той първо изслуша разказа на съдията Атуотър, сетне отвори писмото на Джеферсън Дейвис. Морган бе трийсет и четиригодишен, връстник на Рейф, но вече бе положил основите на мощна банкова империя, която възнамеряваше да управлява лично. Беше син на банкир и познаваше и най-дребните тънкости на бизнеса. Дори и изглеждаше като банкир: пълното му тяло излъчваше внушителност, а очите му — сила и власт.

— Това е невероятно — най-сетне заяви Морган, остави писмото настрана и взе документите, за да ги прегледа. Сетне погледна към Рейф внимателно и предпазливо, както се гледа диво животно. —

Успели сте да се изплъзнете от цяла армия преследвачи през тези четири години. Вие сте невероятен човек, г-н Маккей.

— Всеки е силен на своето бойно поле, г-н Морган. Вашето е заседателната зала.

— Г-н Дейвис смята, че заседателната зала е мястото, където можем да се справим с Вандербилт. Мисля, че е прав — парите са единственото нещо, от което той разбира и което цени. За мен ще е чест да ви помогна, г-н Маккей. Доказателствата са направо... отворителни. Предполагам, че ще успеете да се скриете от глутницата за още няколко дни?

Дж. П. Морган си осигури необходимата подкрепа за осем дни — не искаше да действа прибързано. За да спечелиш, не бива да се хвърляш в бой, без да разполагаш с необходимите оръжия. Дж. П. Морган притежаваше тези оръжия, когато си уговори среща с Вандербилт, а в главата му се бе оформила идеята за друга битка, която щеше да трае години, ала документите му бяха предоставили нужното предимство.

Ани се поболя от напрежение. Всичко зависеше от тази среща — през следващия половин час щеше да се реши дали с Рейф ще могат да заживеят нормално или ще трябва да бягат и да се крият цял живот. Рейф не искаше тя да присъства, но залогът бе прекалено голям, за да стои настрана, и в края на краищата той се съгласи и тя да дойде, защото разбираше, че е по-добре да наблюдава със собствените си очи събитията, отколкото да чака и да се измъчва.

Пистолетът на Рейф бе затъкнат отзад в колана му. По пътя към кабинета на комодора Вандербилт той запомняше всяко лице, всяка стая. Атуотър също.

— Видя ли някъде оня Уинслоу? — изсъска той и Рейф поклати глава.

Кабинетът на Вандербилт бе луксозно обзаведен, в много по-изискан стил от този на Морган. Приемната на банкера трябваше да вдъхва чувство за благосъстояние и доверие — Корнелиус Вандербилт искаше да демонстрира богатството си. Подът бе застлан с копринен килим, а от тавана висеше кристален полилей. Креслата бяха тапицирани с най-фина кожа, а ламперията беше от скъп махагон. Ани

едва ли не очакваше да види някое жестоко и гнусно чудовище в креслото зад огромното писалище, а там седеше белокос старец, изсушен от преклонната възраст. Само очите му издаваха безскрупулността, помогнала му да изгради империята си.

Вандербилт погледна озадачено към четиримата души, влезли в кабинета му, тъй като бе останал с впечатлението, че ще се срещне само с Морган — banker, притежаващ достатъчно власт, за да го удостои с присъствието си. Въпреки изненадата той ги прие любезно и скоро преминаха към деловата част. За какво друго можеше да става дума, ако не за бизнес, щом един banker бе поискал среща с него? За него бе чест, че Морган го е посетил лично, наместо да го покани в собствения си кабинет. Този факт сочеше кой разполага с по-голяма власт. Вандербилт извади часовника си и го погледна, за да им внуши, че времето също е пари.

Морган усети намека.

— Няма да ви отнемем много време, сър. Разрешете да ви представя федералния съдия-изпълнител Ноа Атуотър и г-н и г-жа Рафърти Маккей.

Федерален съдия-изпълнител? Вандербилт впи поглед в по-възрастния мъж — доста неприятна личност. Bankerът реши, че не заслужава особено внимание.

— Хайде да пристъпим към същността — нетърпеливо каза той.

Четиримата го наблюдаваха внимателно; Ани се учуди защо той изобщо не реагира, когато Морган спомена името на Рейф. Човек, похарчил цяло състояние, за да се опита да улови и да убие някого, със сигурност трябва да си спомня името на набелязаната жертва.

Морган безмълвно постави документите върху писалището на Вандербилт. Не бяха оригинали, а заверени копия. Целта бе комодорът да разбере, че те разполагат с необходимата информация.

Вандербилт пое първата страница с неприкрито отегчение. Само след секунда разбра какво чете и погледът му се плъзна по лицата на Морган и Атуотър. Изпъна се като струна в креслото.

— Разбирам. Колко искате?

— Това не е шантаж — отвърна Морган. — Парите не са нашата цел. Правилно ли разбрах, че името на г-н Маккей ви е непознато?

— Разбира се — процеди Вандербилт. — От къде на къде трябва да го знам?

— Защото вече четири години се опитвате да го убие.

— Не съм и чувал за него. Защо ще искам да го убия? Какво общо има той с документите?

За момент Морган спря погледа си върху лицето на стареца. Вандербилт дори и не се опита да отрече фактите в архива.

— Вие сте предател — тихо изрече той. — Заради тези документи могат да ви разстрелят.

— Аз съм бизнесмен. Спечелих от тази сделка. Това тук — той посочи хартиите — е нищожна сума в сравнение с печалбите ми. Нямаше никаква опасност Северът да загуби войната, г-н Морган.

Разсъжденията на Вандербилт вбесиха Рейф, той изгаряше от желание да удари банкера с юмрук в лицето.

Морган точно предаде събитията от последните четири години. Очите на Вандербилт мяха искри ту към Рейф, ту към Атуотър. Ани разбра, че го е страх да не го арестуват. Щом Морган завърши разказа си, комодорът раздразнено заяви:

— Не разбирам за какво говорите. Аз нямам нищо общо с всичко това.

— Не знаехте ли, че документите не са били загубени и г-н Тилман е знаел местонахождението им?

Вандербилт гневно го изглежда.

— Уинслоу ми съобщи това. Казах му да се заеме със случая. Предположих, че се е справил, защото оттогава не е ставало дума за документите.

— Уинслоу. Предполагам, че става дума за Паркър Уинслоу, нали?

— Да. Той е мой помощник.

— Бихме искали да разговаряме с него.

Вандербилт звънна и когато секретарят му се появи, му нареди да доведе Уинслоу. Мъжът се оттегли.

Вратата се отвори след около пет минути. Посетителите чакаха, потънали в дълбоко мълчание. Рейф нарочно не се обърна, щом долови приближаващите се стъпки. Представи си Уинслоу такъв, какъвто беше преди четири години: строен, изискано облечен, с леко прошарена руса коса. Съвършеният бизнесмен. Кой можеше да предположи, че Паркър Уинслоу е убиец.

— Викали сте ме, сър?

— Да. Познавате ли някого от тези господа, Уинслоу?

Рейф се обърна тъкмо когато отегченият поглед на Паркър Уинслоу се плъзна по лицето му. Врагът му първо изглеждаше озадачен, а сетне — уплашен.

— Маккей — промълви той.

— Вие убихте Тенч Тилман, нали? — тихо попита Атуотър и тялото му се напрегна, защото ловджийският му нюх бе пробуден. — За да не може да изрови документите. Опитайте се да убие и Маккей, но се провалихте и му прикачихте обвинение в убийство. Наистина великолепен план, да, господине, но не бяхте предвидили, че Маккей ще избяга. Мъжете, които наехте, не можаха да го хванат. Тогава обявихте награда за главата му и я повишавахте непрекъснато, докато всички убийци в страната не се помъкнаха по дирите му, но и те не успяха да го уловят.

— Уинслоу, вие сте пълен идиот — изсъска Вандербилт.

Очите на Паркър Уинслоу бясно се застрелкаха из стаята, сетне се спряха на шефа му.

— Вие ми наредихте да се погрижа за документите.

— Искях да ги вземеш, глупав мръсник такъв, а не да извършваш убийство!

Рейф се усмихна и се надигна от стола си. Усмивката му изобщо не беше приятна. Комодорът потръпна от нея, Дж. П. Морган бе шокиран. Паркър Уинслоу бе ужасен. Атуотър се облегна назад, за да се наслади по-пълно на сцената.

Отначало Уинслоу се опита да избегне ударите, сетне реши да се защитава. Всичко бе напусто. Спокойно и хладнокръвно Рейф му счупи носа и изби зъбите му, насини му очите и започна да му троши ребрата. Всеки удар бе точен като разрез със скалпел. Всички присъстващи ясно чуваха пукането на счупените ребра. Секретарят отвори вратата, доловил глухото тупване на падащо тяло, ала бързо я затвори след лаещата заповед на Вандербилт.

Рейф спря едва когато Уинслоу изпадна в безсъзнание. Ани се изправи и мъжът ѝ замахна към нея с дивата грация на хищник.

— Не — безизразно каза той. — Няма да му помагаш.

— Разбира се — съгласи се Ани, сграбчи юмруците на съпруга си, вдигна ги към устните си и целуна разранените кокалчета. Беше разбрала, че и за Хипократовата клетва има граници. Не беше много

цивилизовано от нейна страна, ала всеки удар ѝ бе доставил невероятно удоволствие. Рейф потръпна от докосването ѝ и очите му се замъглиха.

Уинслоу започна да стене, но дори и Морган му хвърли презрителен поглед и повече не му обърна внимание.

— Не мисля, че това урежда нещата — заяви Вандербилт. — Повтарям първоначалния ми въпрос: колко?

Дж. П. Морган изложи изискванията си кратко и ясно. Всяко бъдещо действие срещу Рафърти Маккей ще завърши с публично разгласяване на фактите от архива и комодорът ще бъде обвинен в предателство. Банките ще съдействат на бъдещите начинания на Вандербилт само ако обвинението в убийство бъде незабавно оттеглено. Това, че комодорът не е бил в течение на действията на Уинслоу, е маловажно — зад тях са стояли неговите пари, а и собствените му недостойни постъпки не могат да бъдат отречени. В замяна документите ще бъдат скрити на място, неизвестно за Вандербилт. Всяко действие, предприето срещу някой от присъстващите, ще завърши с публичното им разгласяване.

Вандербилт изслуша със спуснати клепащи исканията и условията. Беше в капан и добре го знаеше.

— Добре — рязко заяви той. — Обвинението ще бъде оттеглено в двайсет и четиричасов срок.

— Освен това трябва да се съобщи на мъжете, които Уинслоу е наел да преследват Маккей.

— Ще наредя да се погрижат за това.

— Лично вие трябва да го направите.

Вандербилт се поколеба за миг, сетне кимна.

— Нещо друго?

Морган се замисли и каза:

— Да, мисля, че е редно да бъде изплатено обезщетение на г-н Маккей. Сто хиляди долара ми се виждат приемлива сума.

— Сто хиляди долара! — Вандербилт прониза с гневен поглед младия мъж.

— В противен случай ви очаква разстрел!

Атуотър се изхили. Смехът прозвуча зловещо в тишината на стаята. Вандербилт кипеше от безпомощен гняв.

— Добре — съгласи се той най-после.

— Той изобщо не се срамува и не съжалява, че е предал страната си — каза Ани. Тя не можеше да разбере подобно поведение. — Гонел е само печалбата.

— Това е неговият Бог — отвърна Рейф. Той все още бе зашеметен. Не бе изминало и едно денонощие от срещата, когато Дж. П. Морган се обади в хотела и им съобщи, че Вандербилт е удържал на думата си и обвинението в убийство е оттеглено. Банкерът им предложи да останат в Ню Йорк, докато мълвата се разпространи из всички кътчета на Щатите, и добави, че сто хиляди долара са внесени в банката му на името на Рейф.

— Тежко ти е, че той няма да си получи заслуженото, нали? — тихо попита Ани.

— Да, по дяволите — изръмжа Рейф и седна до нея на леглото. — За това, че удължи войната, не само бих искал да го видя разстрелян, но и сам бих му пуснал куршума!

— Не съм убедена, че той е знаел какви ги върши Уинслоу.

— Възможно е да го е пожертвал, без да му мигне окото, ала от друга страна Уинслоу не се развива, че Вандербилт е в дъното на цялата работа, така че е твърде възможно да не е знаел. Това няма значение, защото наистина той е причина за всичко.

— Никой няма да разбере какво е направил, а той в това време ще става все по-богат и по-богат. Такъв яд ме хваща, като се сетя какви мъки ти причиниха тези хора.

Той погали корема ѝ.

— Нямаше да се срещнем, ако Вандербилт не беше предател. Може би такава е била повелята на съдбата.

Хиляди хора загинаха поради алчността на един човек. Но ако не беше това стечение на обстоятелствата, сега нямаше да бъде с Ани. Може би нещата просто се случват независимо едно от друго, може би не съществува вселенска схема, в която доброто и злото са грижливо изравнени. Трябваше да живее в настоящето, да не губи повече време в угризения на съвестта и съжаление. Не само че Ани бе негова съпруга, но скоро щеше да стане баща — това събитие вече озаряваше мислите му. Благодарение на Атуотър, на Джеферсън Дейвис, на Дж. П. Морган и най-вече на Ани, той не само бе свободен, но и благосъстоятелен, така че можеше да се грижи за семейството си както подобава.

— Какво ще стане с Паркър Уинслоу? — попита Ани.

— Не знам — отвърна Рейф, но всъщност предполагаше. Атуотър напусна хотела, без да каже къде отива. Понякога справедливостта може да бъде въдворена най-добре по тъмно.

Атуотър се промъкна в къщата на Уинслоу с ловкостта на мъж, който е навикнал да се движи, без да привлича вниманието върху себе си. Докато се прокрадваше от стая в стая, скъпите мебели не убягнаха от погледа му: злодеят си живееше царски, докато Рейф Маккей се криеше като животно.

Съдията не си спомняше откога не бе имал приятел. Откакто умря скъпата му Маги живееше самотно, служеше на закона и реда и по свой начин се бореше за справедливост. Ала, дявол да го вземе, Рейф и Ани бяха му станали приятели. Бяха прекарвали дълги часове в разговори около лагерните огньове, чертаеха планове и споделяха грижите си, докато яздеха един подир друг през пустинята. Подобни неща свързват хората завинаги. Дългът му на приятел, на служител на закона и на човек му повеляваше да въдвори възмездие.

Намери спалнята на Уинслоу и проникна вътре тихо като сянка. Предстоеше му жестоко деяние, и той за миг се поколеба с поглед, впит в спящия мъж. Уинслоу беше ерген и Атуотър беше доволен, че няма благоверна съпруга, която да си изкара акъла и да се разпищи от ужас. Помисли си да го събуди, ала бързо се отказа. Справедливостта не изисква човек да узнае за смъртта си, тя просто трябва да настъпи. Ноа Атуотър хладнокръвно измъкна пистолета си и изравни везните на правосъдието.

Напусна къщата, още преди сънените слуги да станат и да навлекат дрехите си, без да са сигурни какво точно са чули. Атуотър вървеше из тъмните нощни улици, замислен, със странно безизразно лице. Екзекуцията на Уинслоу бе помогнала на справедливостта да възтържествува, ала за него тя означаваше и нещо повече — тъй като обичаше Ани и Рейф, бе решил да отмъсти за тях. Може би бе време да върне значката си, защото намесеха ли се чувства, нямаше да може да служи безпристрастно на закона. След като видя какво се случи с Рейф, как парите и властта манипулират с успех системата, за да превърнат един невинен човек в „престъпник“ и да съсипят живота му,

Атуотър не можеше да твърди, че вярва в закона така, както преди, дори и в сърцето си завинаги да си останеше негов служител.

Беше доволен, защото везните бяха изравнени.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Атуотър врхлетя в къщата с пребледняло от тревога лице. Рейф излезе да го посрещне. И неговото лице бе напрегнато, а ръкавите на ризата му навити.

— Не го намерих никъде — изсумтя Атуотър. — Какъв е тоя доктор, щом все като го търсиш, го няма? Сигурно пак се е запил някъде.

Предположението му вероятно отговаряше на истината. Жителите на Финикс, чийто брой растеше главозамайващо бързо, откакто първата къща бе построена преди около година, бързо стигаха до същия извод и идваха при Ани за лечение. А сега тя самата имаше нужда от доктор и нямаше кой да ѝ помогне.

— Продължавай да го търсиш — каза Рейф. Вече не знаеше какво да прави. Дори и пиян доктор бе по-добър от нищо.

— Рейф — извика Ани от спалнята. — Ноа? Елате тук!

На Атуотър му беше неудобно да влиза при родилката, но нямаше как. Рейф се приближи до Ани и взе ръката ѝ. Как можеше да изглежда толкова спокойна, а той да трепери от страх? Тя му се усмихна и се намести по-удобно.

— Забрави за доктора — каза Ани на Атуотър. — Доведи г-жа Уикенбърг. Майка е на пет деца и има глава на раменете си — тя ще знае как да ми помогне. Дори и да не знае, аз знам. — Тя се усмихна на Рейф. — Всичко ще е наред.

Атуотър тичешком напусна къщата. Поредната контракция сви корема на Ани, тя сграбчи ръцете на Рейф и ги постави върху втвърдяващия се корем, за да може той да почувства бурните движения на детето. Лицето му побеля, ала контракцията премина и Ани се отпусна назад с усмивка.

— Не е ли прекрасно? — въздъхна тя.

— Как ще е прекрасно, дявол да го вземе! — възрази той. Изглеждаше разстроен. — Ти имаш силни болки!

— Нашето бебе ще се роди скоро. Израждала съм много деца, но никога не съм била в положението на майката. Наистина е интересно, научих толкова много неща.

На Рейф му призля.

— Ани, това не е лекция в медицинската школа!

— Знам, скъпи. — Тя погали косата му. — Съжалявам, че си толкова разстроен, но наистина всичко е наред. — Тя бе изненадана от неговата загриженост, ала всъщност би трябвало да очаква подобно нещо. Никоя бъдеща майка не е била толкова глезена, колкото Ани по време на дългото пътуване до Финикс, чисто нов град с чисто нови порядки. Угаждаше ѝ не само Рейф, но и Атуотър, който напусна службата си и Маккей му предложи да купят заедно едно голямо ранчо в Солт Ривър Вали.

Рейф не ѝ разрешаваше да започне да практикува преди раждането, ала времето минаваше бавно в безделие и мисли за растящото в нея дете. Отначало при нея идваха само жени с гинекологични оплаквания и бременни, понякога водеха и децата си. Повечето хора все още ходеха при д-р Ходжис, който бе жертва на привързаността си към бутилката, но много от пациентките ѝ я уверяваха, че след като роди и започне да работи по цял ден, семействата им ще започнат да идват при нея.

Тя се радваше, че е зима и не трябва да ражда в горещо време. През лятото спяха на верандата, макар че къщата бе построена в испански стил с арки, много простор и високи тавани, така че да държи хлад. Тя обичаше новия си дом. Изобщо новият ѝ живот ѝ се струваше прекрасен. Беше щастлива, че е с Рейф. Той все още беше упорит и непреклонен, все още беше онзи строен, опасен мъж със светлите кристални очи, който само с поглед караше хората да треперят, ала Ани добре знаеше колко страст и чувственост се крият у него и не се съмняваше в силата на любовта му. През есента той я бе носил на няколко пъти до едно скришно място, където лежаха под синьото небе далеч от хорските погледи и се любеха голи върху едно одеяло, постлано на топлата земя. Кожата ѝ бе станала много чувствителна от бременността и Рейф пробуди в нея нови, непознати усещания. Когато коремът ѝ се закръгли, тя се срамуваше да се съблича, но Рейф обичаше да чувства движенията на детето в нея.

Контракциите започнаха през нощта, отначало усети слаби опъвания, които не бяха болезнени, но я задържаха будна. Повтаряха се през доста големи интервали. Ани очакваше подобен развой, защото това беше първото ѝ раждане. По пладне контракциите се засилиха и тя сподели с Рейф, че очаква детето да се роди още същия ден. За най-голямо нейно учудване той изпадна в паника, както и Атуотър, който начаса се втурна да търси д-р Ходжис.

— Още не ми е изтекла водата — каза тя. — Има още много време.

Рейф я погледна мрачно.

— Още дълго ли ще продължи?

Тя прехапа устни, защото знаеше, че той няма да ѝ прости, ако я види да се усмихва.

— Надявам се, че няма да е много дълго, но сигурно ще се стъмни, преди да родя. — Тя знаеше, че следващите няколко часа ще са мъчителни, и гореше от нетърпение всичко да свърши и най-сетне да прегърне дългоочакваното бебе. Чувстваше много силна привързаност към малкото същество, което растеше в нея — детето на Рейф.

Следващата контракция беше по-силна и дойде по-бързо от очакванията ѝ. Тя дишаше внимателно, докато болката я отпусна. Беше доволна, че нещата напредват. Докторът говореше в нея и медицинската страна на нещата бе много интересна. Въпреки това подозираше, че след малко ще забрави за наблюденията си и ще се превърне в поредната жена, разкъсвана от силни родилни болки.

След около два часа Атуотър се завърна с г-жа Уикенбърг, яка жена с приятно лице. През това време болките на Ани се усилиха значително. Рейф стоеше неотлъчно до постелята ѝ.

Ани нареди да бъде преварена вода и ножиците за отрязване на пъпа да бъдат потопени в нея. Г-жа Уикенбърг действаше спокойно и вещо. Рейф внимателно повдигна Ани и акушерката постла под нея дебели хавлии. Тя се насили да му се усмихне.

— Мисля, че е време да ме оставяш, скъпи. Скоро всичко ще свърши.

Той поклати глава.

— Присъствах, когато детето бе заченато — възрази той. — Искam да присъствам и на раждането му. Няма да те оставя сама.

— Само да не ви призлее и да не припаднете — предупреди го г-жа Уикенбърг.

Той не припадна. Щом контракциите се усилиха и зачестиха, Ани сграбчи ръцете му с мъртва хватка, от която те на следния ден бяха подути и посинели. Той стискаше зъби всеки път, щом тя извикаше, и я хвана за раменете, когато нетърпимата последна болка я сви; отпусна я чак когато малкото, покрито с кръв бебе се изхлузи от тялото ѝ и г-жа Уикенбърг го пое.

— Господи, какво леко раждане! — възкликна акушерката. — Какво сладко момиченце! Колко е мъничка! Последното ми бебе беше два пъти по-едро.

Ани се отпусна и жадно и дълбоко си пое въздух. Детето ѝ вече плачеше, сякаш мяукаше котенце. Рейф изумено погледна към бебето. Той все още прегръщаше Ани, ала сега силно я притисна към себе си и допря главата си до нейната.

— Господи! — дрезгаво прошепна той.

Г-жа Уикенбърг завърза пъпната връв и я преряза, сетне бързо изми детето и го подаде на Рейф, защото в този момент излезе плацентата и тя трябваше да се погрижи за Ани.

Рейф беше очарован. Не можеше да откъсне поглед от дъщеря си. Ръцете му бяха по-големи от миниатюрното създание. Тя свиваше и отпускаше крачетата си и махаше с юмручета. Вече не плачеше и Рейф беше омагьосан от смяната на израза по малкото лице, което се мръщеше, дуеше устнички и се прозяваше.

— Проклет да съм — развълнувано каза той. Това беше дъщерята на Ани. Нещо го прободеше в гърдите, много пъти бе имал същото усещане, поглеждалйки жена си.

— Дай да я видя! — прошепна Ани и той положи извънредно внимателно детето на гърдите ѝ.

Ани жадно разгледа фините черти, хареса нежния овал на бузките и съвършената като розова пъпка устичка. Бебето отново се прозя и за миг още невиждащите му очички се отвориха. Ани затаи дъх, като забеляза светлия им сивкавосин цвят.

— Тя ще има твоите очи! Виж, вече си личи, че ще са сиви.

На него детето му приличаше на Ани, имаше същите фини черти. Ала главицата ѝ бе покрита с черна коса. Неговата коса и очи и

чертите на Ани. Сплав от тях двамата, получила се в миг на силен екстаз, който завинаги бе променил нещо у него.

— Сложи я на гърдите си — предложи г-жа Уикенбърг. — Така по-бързо ще ти дойде млякото.

Ани се усмихна. Беше толкова залисана в съзерцание на дъщеря си, че забрави да направи онова, което винаги предлагаше на пациентките си. Срамежливо разкопча нощницата си и разголи набъбналата си гърда. Г-жа Уикенбърг тактично се обърна. Рейф се протегна и погали топлата копринено гладка плът, повдигна гърдата и помогна на Ани да намести бебето в сгъвката на ръката си, сетне докосна устничките на бебето с твърдото зърно. Ани подскочи, щом детето инстинктивно пое зърното и започна да суче.

Рейф се усмихна, като чу лакомото мляскане. Светлите му очи сияеха.

— Побързай с вечерята — подхвърли той на дъщеря си. — Че имаш един чичо, дето изкопа бразда в пода, докато те чака. Може и да е дядо. По-късно ще се разберем как ще го наричаме.

След десет минути той изнесе увитото в одеяло бебе навън, където Атуотър наистина тъпчеше неспокойно, шапката му бе заприличала на парцал от мачкане.

— Момиче е — каза Рейф. — И двете са много добре.

— Момиче. — Атуотър погледна към спящото лице и преглътна. — Проклет да съм. Момиче. — Той преглътна отново. — По дяволите, Рейф, как ще я опазим от всички наперени и нахални младежи? Трябва да помислим за това.

Рейф се усмихна, разтвори ръцете на Атуотър и положи детето в тях. Той сякаш загуби ума и дума, тялото му се изпъна.

— Недей! — изскимтя той. — Може да я изпусна!

— Ще трябва да свикваш — безмилостно заяви Рейф. — Нали си държал малки кученца? Тя не е много по-голяма от тях.

Атуотър го изгледа смръщено.

— Ти да не искаш да я държа за врата, бе? — хапливо отвърна и притисна бебето към себе си. — Как не те е срам да се отнасяш към собствената си плът и кръв като към куче.

Усмивката на Рейф се разшири още повече, а Атуотър погледна надолу към бебето, което спеше доволно в ръцете му. След малко се усмихна и го залюля.

— Знаеш ли, че става съвсем лесно? Как й е името?

Рейф сякаш се вцепени. С Ани бяха избирали имена за момче и за момиче, ала в момента не можеше да се сети за нито едно от тях.

— Още не сме й дали име.

— Е, решавайте по-бързо. Трябва да знам как да наричам тази малка сладурана. И следващия път, като решите да имате бебе, ме предупредете по-отрано, за да мога да се омета овреме. Тая работа не е за мъж. Кълна се, че сърцето ми щеше да се пръсне.

Рейф отново взе дъщеря си на ръце и я понесе към стаята на Ани. Искаше му се да бъде до нея.

— Дядовците трябва да са наблизо — каза той. — Няма да ходиш никъде.

Атуотър зина от изумление. Дядо! Дядо? Това изобщо не звучи лошо. В края на краищата беше прехвърлил петдесетте, макар че се гордееше, че изглежда по-млад. Не бе имал семейство, откакто почина Маги, а това бе толкова отдавна. Страх го беше от раждането, ала все пак май ще трябва да се навърта наоколо, за да пази скъпите си същества. Намерил си беше нова работа — като дядо.

Рейф влезе безшумно в спалнята и завари Ани да спи кротко. Г-жа Уикенбърг му се усмихна и докосна устните си с пръст.

— Да я оставим да си почине — прошепна тя. — Потруди се здравата и го заслужава. — Жената се усмихна отново и излезе от стаята.

Рейф седна на един стол до леглото, все още държеше детето на ръце. Не му се искаше да се разделя с малкото създание. То спеше, като че ли раждането бе също така уморително за него, както и за майка му. Той също бе доста изтощен, но не му се спеше. Поглеждаше ту Ани, ту дъщеря си и сърцето му преливаше от чувства, струваше му се, че дъхът му спира.

Преди девет месеца държа в ръцете си едно индианско бебе и помогна на Ани да спаси живота му. Сега държеше друго бебе, на което те двамата дадоха живот със собствените си тела. От първия миг, в който видя Ани, съдбата му се бе променила, тя бе осмислила живота му и дори бъдните години да не го даряха с нищо друго, той щеше да бъде доволен, защото това му стигаше.

ЕПИЛОГ

През следващото десетилетие блестящият млад banker Дж. П. Морган успя да ликвидира монопола на комодора Вандербилт върху железниците. Архивът на Конфедерацията така и не се появи на бял свят, ала Рейф предположи, че тъй като Вандербилт е знаел, че Морган разполага с него, не е оказал силна съпротива. Това не беше възмездието, което самият Маккей би избрал, не приличаше на наказанието, което Атуотър бе отредил на Паркър Уинслоу, преди да се оттегли от длъжността си, но може би това бе най-болезненият удар за Вандербилт.

Всъщност това вече нямаше толкова голямо значение за него. Той имаше Ани и децата, ранчото им процъфтяваше. Когато децата бяха твърде шумни, щом двете момчета дразнеха сестра си, или пък Ани бе прекарала тежък ден с пациентите си и работата във фермата не вървеше, те се измъкваха и отиваха на тяхното място, за да се любят. Рейф беше щастлив пленник на магията ѝ и не желаше друга участ.

Издание:

Линда Хауърд. Ласката на огъня

Американска. Първо издание

ИК „Селект АБЦ“, София, 1992

ISBN: 954-958-002-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.